

HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Phụ nữ vạn người mẹ

Một cuốn

LÀO

TRANG BẤT HỐI

Mục lục

Lời Mở Đầu

Phụ Nữ Vạn Người Mê 1

Chất Lượng Hay Rẻ Tiền?

Tim Em Có Phải Là Giấy Đâu Anh?

Nghiệt Duyên

Phụ Nữ Vạn Người Mê 2

Yêu Người Đàn Ông Vô Tâm

Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Ký Ức

Người Tình Hay Người Thừa?

Căn Phòng Bí Mật Của Đàn Ông

Cuộc Đối Thoại Của Hai Người Đàn Ông

Vì Chúng Ta Bỏ Lỡ Nhau

Phụ Nữ Vạn Người Mê 3

Tại Sao Phụ Nữ Biết Đàn Ông Ngoại Tình?

Em Nào Có Mong Gì Nhiều Đâu

Hạnh Phúc Muộn Màng

Khoảng Cách Nào Xa Nhất

Sai Lầm Của Phụ Nữ Và Đàn Ông

Điều Phụ Nữ Để Tâm

Dây Tơ Hồng

Nhận, Cho Và Từ Chối

Yêu Thương Lỡ Rồi, Quá Khứ Hóa Hư Vô

Đàn Ông Chỉ Cần Tâm Lý, Không Cần Quá Tinh Tế

Là Em Sai

Con Gái - Phụ Nữ - Đàn Bà

Xin Lỗi, Em Yêu Anh.

Lòng Thanh Thản Thì Đời Mới An Yên

Đi Sai Thì Ly Biệt.

Đừng Yêu Lại Người Cũ, Đừng Yêu Lần Thứ Hai.

Đàn Bà Vẫn Luôn Ngốc

Đừng Gọi Quá Hai Cuộc, Đừng Nhắn Quá Ba Lần

Yêu Một Người Là Duyên, Cũng Có Thể Là Nghiệt!

Đàn Ông Hứa Vì Phụ Nữ Thích Nghe

Chúng Ta Dừng Lại Đi

Đàn Ông Được Chia Ra Làm Ba

Bao Lâu Rồi?

Đàn Ông Hơn Nhau Là Ở Đàn Bà!

Điều Phụ Nữ Cần

Điều An Toàn Nhất?

Sự Im Lặng Của Phụ Nữ

Hồi Tưởng

Lời Kết

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Lời Mở Đầu

Tôi viết những dòng đầu tiên của Phụ nữ vạn người mê vào một đêm Hà Nội oi bức. Đồng hồ đã chỉ 04:30. Trời sắp sáng, cũng là lúc tôi sắp ra sân bay. Tôi dự kiến sẽ ở Sài Gòn đến tháng Mười một. Theo đúng lịch trình, ngày tôi về, có lẽ Hà Nội đã lạnh.

Cuốn sách đầu tay của tôi đã được phát hành. Và sáu ngày sau khi ra mắt cuốn sách đó, tôi bắt đầu viết cuốn sách thứ hai, Phụ nữ vạn người mê.

Một cái tên kiêu hãnh, ngông cuồng và tự cao là thế nhưng những gì tôi viết trong cuốn sách này không hẳn là như vậy. Giống như một con người, chúng ta hoàn toàn không thể nhìn nhận chỉ bằng vẻ bên ngoài, hay với một người phụ nữ, khi nhìn vẻ bên ngoài chưa chắc bạn đã cảm nhận được trái tim họ.

Vạn người mê? Vạn người mê thì sao chứ, chắc gì người mình muốn, mình cần, mình thích cũng sẽ yêu và thương mình? Trăm người cần thì sao chứ, lòng lại chỉ cần một người duy nhất!

Phụ nữ vạn người mê tựa như tấm gương, bạn hãy soi mình vào đó, đắm mình vào những dòng chữ, để thấy bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả, bao nhiêu là dối trá, bao nhiêu là hoài niệm và bao nhiêu là hoang mang.

Cuốn sách này tôi viết về những người phụ nữ không hoàn hảo. Họ xinh đẹp nhưng gia cảnh không tốt. Họ có thứ này nhưng không có thứ khác. Nhưng họ có thể tự biến mình trở nên hoàn hảo bằng cách này hay cách khác. Thứ họ đánh đổi là thanh xuân, là máu, là nước mắt, là niềm tin hay chính cả bản thân mình nữa.

Tôi tự hỏi, những người phụ nữ trong Phụ nữ vạn người mê đến khi đạt được điều họ mong muốn, đến khi nắm được trong tay mộng tưởng của mình, ngoảnh đầu nhìn lại phía sau, họ có thật sự hài lòng và hạnh phúc hay không?

Mỗi người đàn ông đi ngang qua cuộc đời của những "phụ nữ vạn người mê" đều là bàn đạp, đều là mấu chốt, đều là động lực để tạo ra những cô gái "vạn người mê".

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Phụ Nữ Vạn Người Mê 1

Đã là phụ nữ thì tuyệt đối đừng dung túng cho sự lười biếng của bản thân. Phụ nữ - không thông minh thì phải xinh đẹp, không xinh đẹp thì phải thông minh, chứ đã ngu lại còn xấu thì...

Đàn ông thường đến bên cạnh người phụ nữ theo hai tiêu chí, một là dung mạo, hai là cốt cách. Phụ nữ xinh đẹp chỉ khiến đàn ông dừng chân, phụ nữ thông minh khiến đàn ông lưu luyến.

Đừng lười biếng trau dồi trí tuệ, đừng lười biếng chăm sóc bản thân. Bạn xinh đẹp, bước đi của bạn sẽ thêm dễ dàng. Bạn thông minh, tin tôi đi, đường đi dù vô tình hay hữu ý đều sẽ gặp được nhiều tri kỷ.

Trên đời này nên biết hài lòng với những gì đang có, nhưng không có nghĩa rằng chấp nhận chỉ có như vậy mà thôi. Cuộc sống là không ngừng đòi hỏi, chứ không phải cam chịu và chấp nhận.

Nhớ nhé, xinh đẹp và thông minh là hai bánh xe đưa bạn đến thành công nhanh nhất. Dù quá trình bạn có điều khiển thế nào, người đời có chê bai ra sao, hãy nhớ kết quả luôn quan trọng hơn quá trình.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Chất Lượng Hay Rẻ Tiền?

"Chị có biết An Kỳ không?" Cô gái mặc váy hồng một tay chống cằm, tay kia khuấy ly nước cam, chớp mắt hỏi người đối diện.

Cô lười biếng tựa ra sau ghế, gật đầu nhẹ. "Biết, sao thế?"

"Chị có quen không? Đạo này nó hot lắm, mạng xã hội của nó cả trăm nghìn lượt theo dõi, ai cũng thích nó. Bọn đàn ông thì cứ đừ đừ, ảnh nó mà up lên thì mười lượt bình luận phải có đến tám là trai, sót lại hai đứa con gái."

Khẽ cười, cô gật đầu, tỏ ra kinh ngạc: "Thế cơ à, chị không để ý!"

Cô gái bữu môi, lườm nguyệt. "Chị thì để ý gì, cả ngày chỉ công việc và công việc, có biết trời trăng thời thế gì đâu."

Cô không đáp, nâng ly nhấp một ngụm cà phê nhỏ, vị đắng men theo cổ họng chảy xuống khiến lòng thêm dễ chịu.

Tiếng guốc cao gõ trên mặt sàn gỗ gây sự chú ý của rất nhiều người xung quanh, cô theo phản xạ nghiêng đầu nhìn ra. Chẳng phải là người mà họ vừa nhắc tới sao? Đúng là thiêng thật, cô ta mà chết thì có đốt hương muỗi cũng lên.

Cô ta không nhìn thấy hai người họ, ngồi ở một bàn cách đó không xa. Mười phút sau, một người đàn ông chừng hơn ba mươi bước vào, ngồi xuống bên cạnh cô ta. Bàn tay mỏng trơn vòng qua chiếc eo nhỏ nhắn, không chút tế nhị mà có những cử chỉ thân mật giữa chốn đông người.

"Chị, sao nó có thể trơ trên thế nhỉ? Nó không biết ngại à?"

Cô nhún vai, tỏ ra không quan tâm. Thật ra độ trơ trên của cô ta chẳng

phải cô đã từng được chứng kiến rồi sao?

Hai mươi phút sau, lúc cô đang thanh toán tiền thì một màn kịch diễn ra ngay trước mắt. Người phụ nữ khá trẻ, mang khuôn mặt đậm thắm và mặn mà của người đã có gia đình, nét đẹp không bị năm tháng mài mòn mà càng thêm quyến rũ.

Tiếng "bốp" vang lên. Chỉ vài phút, cô gái kiêu kỳ khi nãy đã ngồi bệt dưới đất, trông vô cùng thê thảm. Cô thờ ơ với màn kịch trước mắt. Ngược lại, con bé đối diện thì có vẻ rất thích thú, cười khúc khích.

"Hóa ra là cặp kè với chồng người ta." Cô bé bĩu môi.

"Bình thường mà, không phải lạ lắm gì!" cô trả lời vẻ khó hiểu.

Người chồng vị người vợ kéo về. Trước khi đi, người phụ nữ ấy còn vút lại một câu: "Mày còn trẻ, còn non lắm. Nhớ này, muốn tìm ví tiền của đàn ông thì phải xem là ví ấy ai mua, chứ đừng chỉ nhìn tiền ở trong ví. Đừng chỉ nhìn cái ví đẹp, còn phải xem trong ví để ảnh ai."

Kịch hay kết thúc, cô đứng dậy cầm túi xách. "Đi về thôi."

Hai người đi ngang qua bàn của cô ta, đúng lúc cô ta đang chậ vật đứng dậy, vuốt lại mái tóc như không có chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy cô, trong đôi mắt hiện lên đầy vẻ ghen ghét.

"Lâu không gặp, An Kỳ." Cô dừng chân, nhẹ giọng nói. "Có năng lực cướp được người đàn ông của tôi mà không có năng lực giữ lấy. Có năng lực cặp kè với chồng người ta mà lại không có bản lĩnh bảo vệ bản thân mình. Cô ngu lắm, cô cho rằng đàn ông rời bỏ người phụ nữ của họ để đến bên cô là họ yêu cô sao? Cô sai rồi. Chỉ là cô mới mẻ, chơi chán rồi, họ sẽ bỏ đi, đấy là quy luật của cuộc chơi này."

Khi bước đi, cô nghiêng đầu nói với người bên cạnh, giọng nói không lớn không nhỏ, đủ cho những người xung quanh nghe thấy: "Những thứ được nhiều người ca tụng và yêu thích, một là chất lượng, hai là rẻ tiền."

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Tim Em Có Phải Là Giấy Đâu Anh?

Tim em có phải là giấy đâu anh?

Mà cứ cào, cứ xé, rồi bắt em dán lại thật đẹp, y nguyên.

Tình mình có phải cát bụi ở bờ sông,

Anh thổi bay rồi bắt em gom góp.

Tim em vì yêu anh, mà thêm được mỏng manh,

Thèm được bên anh, mà tan ra nước nở,

Thèm lắm một lần, được gào lên vụn vỡ,

Anh ơi một lần, em yếu đuối được không?

Trái tim này, chẳng phải đá đâu anh,

Tựa như thủy tinh, nhẹ rơi là tan vỡ.

Dù gồng mình, gắng gượng không thể thờ,

Nhưng cuối cùng, cũng tan nát như mưa.

Có thể một lần vuốt nhẹ gò má em,

Lần theo lệ em, nhìn xem hàng mi đen, run rẩy,

Thử một lần vuốt nhẹ lồng ngực ấy,

Thử cảm nhận xem, đâu là nhịp thở, đâu là tiếng tim vỡ,

Đâu là tiếng thở than...

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Nghiệt Duyên

Hai người gặp nhau vào một ngày mùa hè oi bức. Cái nóng Hà Nội khiến lớp trang điểm của cô loen mồ hôi đến khó chịu. Anh đến đón cô trong bộ đồ màu trắng. Chiếc quần đùi và chiếc áo sơ mi dài tay đồng màu khiến anh nhìn lãng tử và phong trần. Nói thật, đây hoàn toàn không phải mẫu đàn ông cô ưa thích.

Anh dắt cô đến một quán bánh, nói đúng ra nó là quán bánh kem hoa quả. Có nghĩa là trên món ăn có cả bánh, cả kem lẫn hoa quả. Hương vị tan trong miệng khiến cô muốn nhắm chặt mắt lại, vì cô không thích những món ăn như vậy. Nhưng vì là lần đầu gặp gỡ, cô vẫn muốn giữ cho mình chút duyên dáng nên nụ cười vẫn nở trên môi.

Cô nhận thấy anh là một người đàn ông rất giỏi nắm bắt tâm lý phụ nữ, anh rất hiểu về phụ nữ. Lần gặp đầu tiên, anh dứt cho cô từng thìa bánh, ngay cả khi cô cầm ly nước lên uống anh cũng đặt một tờ giấy bên dưới ly nước của cô. Cô thắc mắc: "Anh làm gì thế?"

Anh cười, nói: "Để nước không chảy xuống người em."

Anh rất tâm lý và ga lăng, nhưng có lẽ việc quá am hiểu phụ nữ của anh không phù hợp cho một cô gái đã quá trải đời và đi qua nhiều giông tố như cô.

Hai người ăn xong, anh rất tự nhiên, nắm tay cô đi qua đường để lấy xe. Anh cẩn thận đến mức để cô đi đằng sau, anh đi đằng trước che chắn.

Lúc ở trên xe, anh hỏi cô: "Em có thích xem bói không?" Giọng anh rất ấm, rất đàn ông.

"Cũng bình thường, vui thì cũng được.", cô trả lời qua loa.

Thế là sau đây anh dắt cô đến một quán cà phê có phong cách bài trí khá huyền bí, rất lạ mắt. Hai người ngồi một lucsm từ dưới lầu có một người đàn ông đi lên, ban đầu anh đã giới thiệu, đây là chủ quán.

Người đàn ông ấy bước đến gần rồi ngồi xổm xuống. Trên tay anh ta là một cái khay, có hoa hồng, nến và một quả dưa hấu bỏ theo hình thù lạ mắt.

"Anh được một người ủy thác tặng quà cho em, và người ấy muốn bày tỏ tình cảm với em nên đã căn dặn anh rất cẩn thận để chuẩn bị những món quà này."

Anh ta say mê giải thích từng món quà. Cô chỉ cười chiều lệ, vì cô biết người đàn ông bên cạnh cô đã bày ra trò này.

Chắc anh nghĩ cô sẽ cảm động. Nhưng không, cô chỉ cảm thấy người đàn ông này quá tỏ vẻ và cho rằng người phụ nữ nào cũng sẽ say mê trước hành động này. Đây có lẽ không phải lần đầu anh ta làm như vậy.

Không lâu sau, có một người bước đến nói rằng được nhờ bói cho cô, cách thức bói bằng một quả cầu, rất mới lạ. Cô và cô gái ấy ra một góc riêng nói chuyện. Cô gái ấy nhìn cô, cô nhìn lại.

"Chị biết em không cảm động sau màn vừa rồi."

Cô chỉ cười, không đáp.

"Chị cũng biết em không có cảm giác an toàn với người đàn ông này."

Cô liếc nhìn người đàn ông phía xa, anh đang nhìn cô cười dịu dàng.

"Chị cũng biết em đã trải qua một cuộc tình đau khổ, dần vật nhiều năm mới có thể đứng dậy được, nhưng em có tin không, cuộc tình này là cuộc tình em không thể tránh được. Em là người cố chấp, chị càng nói cho em cái sai, em lại càng muốn tự mình kiểm nghiệm cái sai đấy."

Cô lúc này mới mở miệng, nói rất khẽ: "Em rất muốn thử mở lòng một

lần nữa."

Cô ấy hát cảm về phía anh ta, cười nhạt. "Em sẽ yêu lần nữa, sẽ khổ lần nữa, nhưng em sẽ không vấp ngã nữa đâu. Vì em đã hết niềm tin rồi, em chỉ yêu, chỉ yêu mà không tin. Tình cảm này bắt đầu là sai, nhưng em vẫn sẽ đi tiếp dù biết là sai."

Khi ấy cô nghĩ đây chỉ là một màn bói vui, chỉ là cô gái này đã xem qua facebook của cô và là một người giỏi nắm bắt tâm lý người khác, nhưng cô đã nhầm.

Nhân duyên này, gặp gỡ là sai, yêu đương là sai, ngay từ khi bắt đầu đã là sai lầm.

Gặp người không nên gặp, yêu người không nên yêu. Duy trì một tình cảm ngay từ khi bắt đầu đã là sai lầm.

Nếu biết sai người, ngay từ đầu chúng ta đã không nên gặp gỡ. Nếu biết em sai rồi, khi ấy nhất định sẽ không nắm lấy tay anh. Để rồi cùng anh đi xuống vực thẳm, giết em đến chết.

Sau ngày hôm ấy, cô vẫn tiếp tục duy trì tình cảm này. Dần dần, cô bắt đầu yêu anh, không phải vì anh đẹp trai hay phong độ, có lẽ yêu vì anh đến đúng thời điểm, khi cô đang chênh vênh và chao đảo trong cuộc sống này.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hơn một tháng yêu nhau, tình cảm ngày một sâu, tin yêu ngày một lớn. Anh là người cô cho rằng bản thân có thể tin tưởng. Cô dành trọn những tin yêu còn sót lại sau những tháng năm đổ vỡ cho anh, coi anh như một vị thần cứu rỗi cô ra khỏi nỗi đau quá khứ.

Và cuối cùng, chuyện phải đến cũng đến, lần đầu tiên hai người đi quá giới hạn vào một ngày mùa đông lạnh căm.

Anh lái xe đến đón cô trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc trong xe. Cô mặc một chiếc váy trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo da màu đen. Anh đưa cô đến một quán ăn bình thường, hai người ngồi ăn và nói chuyện rất vui vẻ.

Sau đó, anh và cô đến một khách sạn có lẽ anh khá quen thuộc, vì anh nói đây là chỗ bạn anh mở. Lúc ở trong xe, anh một tay lái xe một tay nắm lấy bàn tay cô, siết chặt khiến trái tim cô nóng rực. Anh đưa cô lên phòng, căn phòng này được bài trí ấm áp vô cùng. Vì đây là lần đầu của cô và anh nên mãi sau này, cô không thể nào quên được giây phút đó, không thể nào quên được nỗi đau sau đó anh gây ra cho cô.

Anh từ từ kéo chiếc khóa phía sau lưng cô, để lộ tấm lưng trần gợi cảm rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, nụ hôn nhẹ men theo bờ môi xuống đến cổ. Chiếc váy trắng được cởi bỏ nhanh chóng, để lộ bộ nội y màu đỏ rực như máu, anh chậm rãi lột từng thứ trên người cô một cách thuần thục.

Từ nhẹ nhàng đến mãnh liệt, từ dịu dàng đến khát khao, anh nuốt trọn bờ môi cô, xâm nhập vào cơ thể cô mạnh mẽ khiến cô run lên từng nhịp.

"Em yêu anh chứ?" Trong cơn mê loạn giọng anh khàn khàn cất lên.

Cô mở mắt nhìn anh, cắn chặt môi, bật ra tiếng: "Yêu" đầy gợi tình.

Từng có người nói với cô, đừng trả lời câu hỏi của người đàn ông khi ở trên giường. Vì tất cả những thứ ở trên giường đều chỉ là trò tiêu khiển, làm nền cho trận hoan ái chứ không phải là thật. Ở trên giường, đàn ông nói yêu một trăm lần, không tin được một lần. Nhưng cô lại vô tình tin anh, tin người đàn ông bề ngoài phong lưu và xung quanh đầy những ong bướm mật ngọt này.

Cho đến khi cô mệt phải xuống giường cầu xin anh mới buông tha cho cô. Nằm trên ngực anh, cô và anh kể cho nhau nghe rất nhiều chuyện, nói lại về ngày đầu mới quen, về lúc anh làm quen cô qua facebook buồn cười đến thế nào.

Lúc anh đưa cô về nhà đã là mười một giờ đêm. Trao cho cô nụ hôn rất nhẹ, anh bước xuống xe mở cửa cho cô, từng bước nhìn cô khuất bóng sau cánh cửa nhà mới chịu rời đi.

Nằm trên giường, cô nhắm mắt chờ anh.

"Anh về chưa?"

"Anh về rồi."

"Vậy anh ngủ sớm đi."

"Được rồi, anh yêu em."

"Em biết rồi."

Cô tắt điện thoại, nằm yên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ lại trận hoan ái vừa rồi mà không khỏi đỏ mặt. Cô thật sự rất yêu, rất yêu người đàn ông này.

Hóa ra đôi khi tình yêu chỉ đơn giản như thế, một nụ hôn nhẹ, một cái nắm tay khẽ cũng đủ khiến trái tim loạn nhịp. Tình yêu của cô từng tan vỡ, người đàn ông cô từng yêu thương vô cùng lại lừa dối một cách tàn nhẫn và rời xa cô không một lời xin lỗi. Cô từng cho rằng suốt đời này cô không thể yêu ai hết mình một lần nữa, nhưng hóa ra không phải thế.

Trên đời này, không có người chúng ta yêu nhất mà chỉ có người chúng ta yêu nhất trong một khoảng thời gian nào đó mà thôi.

Những ngày sau trôi qua rất bình thường, anh thường đón cô mỗi tối, hai người đi ăn, đi cà phê, có khi lại đến chỗ quen thuộc để níu giữ hơi ấm của nhau.

Hôm nay anh cùng cô đến quán cà phê lần đầu gặp nhau, vẫn lựa chọn chỗ ngồi lần trước, anh và cô gọi một cặp nước tình nhân.

Ngồi được một lúc thì chủ quán là em của anh bước tới. Anh ta nói: "Em cho anh mượn anh ấy một lúc được không?"

Cô cười vui vẻ: "Dạ được, anh cứ mượn đi."

Trước khi rời đi anh còn dặn dò cô ân cần: "Ngồi đợi anh nhé!"

Cô cười dịu dàng, khẽ gật đầu khiến anh an tâm.

Ngồi một lúc khá lâu, cô nhớ hôm qua lúc đi ăn có cùng anh chụp một vài bức ảnh bằng điện thoại của anh. Anh thì chưa quay lại, điện thoại để quên trên bàn. Cô mở máy nhưng lại không có mặt khóa, gõ hai lần đều sai, chỉ còn lần cuối cùng cô gõ bốn số 0 thì lại thành công.

Cô không tò mò những vấn đề riêng tư của anh nên chỉ vào mục hình ảnh để xem ảnh ngày hôm qua. Đập vào mắt cô là ảnh anh chụp cùng cô gái khác mặc áo đỏ, nhìn số ngày ghi bên trên bức ảnh, nhìn chiếc áo anh mặc, chiếc xe anh đi, là vào ngày anh và cô lần đầu thân mật.

Vị trí cô ngồi còn chưa kịp nguội, hơi ẩm còn chưa kịp tan.

Trái tim cô như bị bóp nghẹt, đau đến rơi nước mắt ngay khoảng khắc này. Anh trong ảnh cười rất tươi, còn cô gái kia cúi đầu bấm điện thoại. Cô cười, cười đến cay đắng.

Cô đặt điện thoại của anh về vị trí cũ, cầm túi xách đi xuống lầu thì gặp người đã bói cho cô hôm ấy, nhìn thấy cô nước mắt lã dãi, cô ấy kéo tay cô vào nhà vệ sinh, đưa cho cô một tờ giấy.

"Bị lừa dối rồi à?"

Cô không đáp, bật khóc đến nghẹn ngào. Cô không dám tin, sau nhiều năm như thế cô vẫn chỉ là một con ngốc.

"Em phải làm sao đây, em muốn rời khỏi đây!"

"Em muốn về chị sẽ đưa em về, nhưng chị biết em sẽ không hèn nhát bỏ đi như thế đâu."

Mười phút sau cô lau sạch nước mắt, tô lại son môi và trở về bàn mình ngồi. Rất nhanh sau đó anh quay lại, nhìn khuôn mặt còn vương nước mắt của cô anh đã cảm nhận được điều gì đó không ổn.

"Em sao thế?"

Cô nghiêng đầu hỏi anh, rất chậm: "Anh có lừa dối em điều gì không?"

Anh đáp rất nhanh, rất chắc chắn: "Không có gì cả."

Đặt điện thoại của anh ra trước mặt anh, anh tự hiểu mà mở màn hình, nhìn bức ảnh trên màn hình anh giật mình.

"Không phải như em nghĩ đâu, em cho anh giải thích..."

Cô cười. "Anh giải thích thế nào? Giải thích là anh vừa đưa tôi về là anh đi cùng người khác? Giải thích là anh nói với tôi anh đã về nhà mà lại đi cùng người khác? Anh định giải thích thế nào, anh nói xem anh định giải thích thế nào?"

Cô hét lên, mặc kệ những ánh mắt xung quanh nhìn mình, tất cả những đồ vật trên bàn bị cô gạt mạnh, rơi xuống đất vỡ toang, những mảnh vỡ tựa như trái tim cô lúc này, vụn nát đến thương tâm.

Anh sợ hãi ôm chặt lấy cô, nước mắt cô lăn dài trên khuôn mặt thanh tú.

"Anh xin lỗi, anh xin lỗi em, cho anh cơ hội giải thích, hôm đấy là nó bảo người nhà nó bị tai nạn, nhờ anh đưa vào viện giúp, chứ anh và nó không có gì với nhau cả."

Cô gạt tay anh ra, cười đến quặn lòng.

"Anh bảo tôi phải tin anh thế nào đây? Anh lừa dối tôi mà anh muốn tôi tin anh thế nào đây? Ai hứa một đời không lừa dối, ai hứa với tôi một đời thật thà, đây là cái một đời của anh đúng không?"

Cô cầm túi xách đứng dậy thì bị anh kéo lại, ôm rất chặt giống như chỉ sợ buông ra cô sẽ đi mất.

Cuối cùng cô cũng tin, trên đời này thật sự có duyên phận, cũng có nghiệt duyên. Có những người xuất hiện để làm nhau hạnh phúc, còn có những

người xuất hiện chỉ để làm tổn thương người còn lại, chỉ vậy thôi.

Ngay từ phút bắt đầu, cô đã chuẩn bị tâm lý cho những tổn thương, nhưng sao lúc này trái tim lại có cảm giác thật sự không chịu đựng nổi nữa.

Không phải là không yêu nhau, chỉ là yêu nhau nhiều, nhưng vẫn muốn yêu thêm nhiều người khác nữa.

Không phải anh không cần cô, chỉ là cần cô rồi, nhưng vẫn dự trữ thêm nhiều người khác, để khi cần, có lẽ không cô đơn.

Ôm cô thật chặt vào lòng, anh luôn miệng nói câu xin lỗi.

"Anh có thể gọi điện thoại cho họ để chứng minh, anh có thể làm tất cả vì em."

Gạt tay anh ra, giọng cô nắc nhen đến thương tâm: "Tôi có mong cầu anh làm gì cho tôi đâu, chỉ cần anh yêu tôi một cách thật thà nhất mà cũng khó đến thế sao?"

"Không khó, thật sự không khó, chỉ là em hiểu lầm rồi, vì anh lo em suy nghĩ nên mới không muốn nói ra, không phải anh muốn giấu em."

Trên đời này, nực cười nhất là suy nghĩ nói dối để tốt cho đối phương, bởi đến khi đối phương phát hiện ra điều dối trá ấy, họ còn đau gấp trăm ngàn lần.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng bình tĩnh ngồi đối diện với anh, anh nắm lấy tay cô không buông, mặc cho cô cố gắng gạt ra.

"Anh không cần hứa thêm gì nữa, chỉ cần anh đảm bảo sẽ không có lần sau là đủ rồi." Cô sẽ tha thứ cho anh lần này, chấp nhận bỏ qua mặc dù cả đời sẽ không quên được nỗi đau này.

Lần đầu của cô và anh, kỷ niệm mà cô từng muốn nhớ một đời nay lại chỉ cầu một đời lãng quên.

Anh gật đầu kiên định, mỉm cười rục rờ, đôi mắt đỏ hoe như sắp rơi lệ.

"Em hãy tin tưởng anh, sẽ không có lần sau."

...

Tình yêu chính là như thế, cho dù họ có phạm lỗi ra sao, gât ra tổn thương nhường nào, chỉ cần trái tim còn đập, nhất định còn cố gắng duy trì.

Cô nằm trên giường cùng anh, cầm điện thoại của anh lướt facebook rồi đột nhiên nghiêng đầu qua nói: "Tuần sau sinh nhật em gái anh đấy." Câu nói nhẹ nhàng nhưng ý tứ châm chọc rõ rệt.

"Mặc kệ nó!" Anh nói không được thoải mái cho lắm.

"Anh có đi không?" Cô chống cằm, hỏi.

"Không biết nữa."

Hai người im lặng hồi lâu. Đến nay họ đã bên nhau cũng gần bốn tháng, cô dần cảm nhận thấy có nhiều điều đổi thay, nhưng lại không rõ rốt cuộc điều gì đang thay đổi.

Trầm ngâm một lúc lâu, cô thấp giọng: "Có thể không đi được không, em không muốn suy nghĩ."

Người em gái này của anh, cô có cảm giác bất an, là người mà anh đã từng một lần vì cô ta mà nói dối cô. Người làm vỡ tan mộng tưởng đẹp đẽ về lần đầu tiên của cô và anh chính là cô ta.

"Được, anh không đi."

Cô ngồi dậy, cười rục rờ như đóa tường vi, xinh đẹp tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt. "Hứa nhé!"

Anh gật đầu, cười nhạt. "Anh hứa."

Cô cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh, nụ hôn mang theo bao nhiêu tin yêu và mộng tưởng.

Có đôi lúc, bản thân chỉ cầu mong cuộc đời bớt đi vài đợt sóng gió, thêm vài phút bình yên. Nhưng cuộc đời luôn đem đến cho con người quá nhiều ưu phiền, cơn sóng này chưa đi đợt bão kia lại tới, đời này lấy đâu ra hai chữ bình yên.

Một tuần trôi qua thật nhanh, cô ngồi thần thờ trong quán cà phê, nhìn bức ảnh trên màn hình laptop mà thời gian như ngừng lại.

Bức ảnh của bốn người, thời gian là tối hôm qua, hiện nay, mỗi club đều sẽ có ảnh khách hàng để lưu giữ tại trang web của club.

Cô bắt đầu hối hận vì sự tò mò chết tiệt của bản thân, vì sự đa nghi quá đáng mà đẩy bản thân xuống tận cùng đáy vực.

Trên ảnh là bốn cô gái chụp ảnh cùng nhau. Bức ảnh có lẽ sẽ rất bình thường nếu bóng lưng quen thuộc ấy không lọt vào ống kính máy ảnh.

Dáng người đàn ông cao và hơi gầy, bộ quần áo quen thuộc sáng hôm đó anh còn mặc khi đi cùng cô, phía ra đĩa quần còn treo một chùm chìa khóa nhỏ. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể dễ dàng nhận ra bóng lưng này là của ai.

Gập laptop, cô thanh toán tiền rồi ra khỏi quán cà phê. Ngồi trên taxi, cô lơ đãng đến mức tài xế hỏi đến ba lần: "Cô đi đâu?", cô mới lên tiếng trả lời: "Cho cháu đi một vòng Hà Nội đi chú."

Tài xế nhìn cô vẻ khó hiểu nhưng vẫn lái xe đưa cô đi xung quanh Hà Nội.

Qua cửa sổ xe, cô nhìn những con đường quen thuộc, những quán ăn hai người từng thưởng thức cùng nhau, sao lúc này cô lại có cảm giác muốn rời xa thành phố đến thế. Nơi này khiến cô sợ hãi, sợ rằng nếu cứ duy trì, cô sẽ gục ngã mất.

Cô bấm điện thoại gọi cho anh, gọi đến lần thứ ba anh mới nghe máy.

"Anh đang làm gì đây?" Cô hỏi.

"Anh đang ở nhà, mới dọn nhà xong!" Anh nói, giọng có vẻ mệt mỏi.

Cô không chần chừ hỏi thẳng: "Nói cho em biết, tối qua anh có đi đâu không?"

Anh trả lời rất nhanh: "Đi đâu là đi đâu?"

"Em chỉ hỏi anh có đi đâu không?" Cô dần cao giọng, sự kiên nhẫn dần biến mất.

Anh tỏ ra bức mình, lớn tiếng quát: "Tôi chẳng đi đâu hết, có gì cô cứ nói, đừng có vòng vo!"

Cô cảm thấy ngực mình đau, rất đau, giống như anh đang dùng một vật nhọn đâm vào rồi đục khoét. Cô rất muốn chửi thề, rất muốn... Nhưng cô biết trong lúc tức giận, lời nói không suy nghĩ có thể gây tổn thương người khác. Cô không muốn làm anh tổn thương.

"Tối hôm qua anh có đi sinh nhật em anh không?" Cô nén cảm xúc, nhẹ nhàng hỏi.

"Không, đi đâu mà đi!" Anh vẫn nói dối.

"Em hỏi lại là có hay không?"

"Không là không!" Anh kiên định với câu trả lời của mình.

Cô cúp máy, gửi bức ảnh cho anh. Mười phút sau anh mới nhắn tin lại cho cô, cô còn nghĩ anh đã nhận, nhưng không, anh vẫn chối cãi: "Nhìn có cái lưng mà cô nói là tôi, cô bị điên à?"

Cô thấy mệt mỏi đến mức khó thở, không biết nên nói gì tiếp với anh. Vài phút sau cô nhắn lại cho anh, một dòng ngắn ngủn: "Em đã cho anh cơ hội

nói thật, nhưng anh không nói. Bây giờ em mệt rồi, kết thúc đi."

Nhấn xong, cô lập tức chặn số máy anh, chặn facebook và toàn bộ những thứ anh có thể liên lạc với cô. Lúc này cô cảm thấy cuộc đời này đúng là nhiều điều oan trái với cô.

Người đàn ông trước kia của cô, cả một thời gian dài ở bên nhau chưa một lần nói dối nhưng đến cuối cùng lại phản bội, đâm cho cô một nhát dao thấy xương thấu tủy.

Người đàn ông hiện tại, suốt cả con đường chỉ toàn nói dối cô, chưa một lần thật thà dù những điều nhỏ nhất.

Cô từng cầu chỉ cần đời này mình được bình yên, sao cuộc đời lại toàn đem đến những ưu phiền vậy?

Nhìn ra ngoài cửa sổ xe, Hà Nội đẹp, rất đẹp nhưng cũng rất cô đơn. Mỗi con phố, quán ăn đều gắn liền với một kỷ niệm, cô từng sợ hãi chạy trốn khỏi Hà Nội năm năm. Đến khi trở về, gặp người đàn ông hiện tại, cứ ngỡ là nhân duyên, nào ngờ chỉ là nghiệt duyên.

Tối hôm đó cô không về nhà sớm mà tụ tập đám bạn đi uống rượu ở một khu phố náo nhiệt. Hai nữ, hai nam ngồi đối diện nhau. Đứa bạn gái ngồi cạnh cô lên tiếng: "Hôm nay nó thất tình nên hai đứa chúng mày đừng có uống nữa vời, say hết cho tao!" Nói xong, nó chỉ trỏ vào hai thằng đàn ông đang cười ngoác miệng ở đối diện. "Rồi rồi, không hiểu sao tao lại chơi với hai con nát rượu như chúng mày." Nói xong, bốn người cụng ly.

Từng giọt rượu chảy xuống cổ họng khiến cô thấy khó chịu nhưng vẫn cố gắng uống. Ít nhất khi buồn, cảm giác say luôn khiến cô thoải mái.

Đến khi cả bốn đứa đã ngà ngà say, đứa bạn gái ngồi bên cạnh cô vỗ tay cái bộp, gào lên: "Tao quên mất, đổi chỗ cho tao sang kia ngồi, mày chụp ảnh cho tao gửi cho người yêu nó ghen." Thế là nó bay sang ngồi cạnh thằng bạn cô, thằng còn lại ngậm ngùi sang ngồi cạnh cô.

"Chụp thì chụp, tao sợ người yêu đâu mà lo!" Thằng bạn rất hào sảng tỏ ra đàn ông.

Đến khi cô đưa điện thoại cho bạn xem, cô nói: "Đây nhé, tao ấn nút gửi nhé!", nó mới giằng điện thoại của cô bấm xóa, vẻ mặt lo lắng của nó khiến trong lòng cô nổi lên một đợt cuồng phong. Mặc dù bọn cô chỉ là bạn bè thân thiết, học cùng nhau từ thời cấp hai, nhưng chỉ một bức ảnh trêu đùa nó cũng không muốn cho người phụ nữ của mình suy nghĩ.

Qua ánh mắt của nó, cô cũng có thể nhận ra nó rất dễ tâm đến cảm xúc của người con gái ấy, cô thật ghen tị với cô ấy. Ít nhất có một người đàn ông trước khi làm gì đều dễ tâm đến cảm xúc của cô ấy, thật may mắn.

Năm bình rượu nhỏ đã cạn, mỗi bình chỉ bé bằng chai hồ lô ngày xưa.

Rượu tưởng nhẹ mà cay

Uống như mật mà say

Tình tưởng cạn mà sâu

Yêu tưởng nhạt mà đau...

Ba mươi phút sau, đột nhiên có người từ đằng sau nắm chặt tóc cô kéo ngược lại, cơn đau khiến cô nhú mày.

Bạn của cô đột ngột đứng lên hết, cô vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì thì chúng nó đã bước tới kéo cô ngồi dậy, lúc này cô mới nhìn thấy người ở phía sau cô là anh.

"Anh là cái trò gì thế?" Một đứa bạn của cô lên tiếng.

"Mày biết tao là ai không mà lên tiếng?" Anh bước lên một bước, trợn mắt đầy hung dữ nhìn bạn của cô.

Lúc này cô mới nhìn thấy anh đi cùng hai người đàn ông nữa, đều là bạn thân của anh, họ nhìn cô đầy ái ngại. Cô tỉnh táo được vài phần, đẩy đứa bạn

cô ra phía sau.

"Người yêu tao, để tao giải quyết, chúng mày về trước đi."

Ba đưa nhìn cô không yên tâm.

"Không được, tao không thể để mày ở đây một mình được!"

Cô cảm động trước sự quan tâm của chúng nó, mỉm cười dịu dàng mà kiên định.

"Chúng mày biết tao là người thế nào mà!"

Nói mãi rồi chúng nó cũng chịu, nhưng hai thằng bạn rời đi còn đưa bạn gái của tôi nhất quyết ở lại.

Lúc này cô mới nhìn anh đang đứng trước mắt cô, sự thất vọng trong đáy mắt cô không thể nào che giấu được.

"Sao anh lại ở đây?"

Anh nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Tôi phải hỏi tại sao cô lại ở đây, cãi nhau với tôi rồi đàn đúm say sưa để đem về khách sạn ngủ với nhau à?"

Lời nói của anh, từng câu từng từ như từng mũi tên xuyên qua tim cô.

Người đàn ông cô yêu thương là đây sao. Người đàn ông cô dành hết tin yêu còn sót lại chỉ là người như thế này thôi sao?

Đau đớn, thất vọng, mệt mỏi. Cô ấp úng mãi không thành câu, đôi tay run đến mức phải siết chặt chiếc váy đang mặc trên người để níu kéo chút tỉnh táo còn sót lại. Mãi sau cô mới nghèn nghẹn nói: "Anh đang nói gì thế?"

Anh bước đến nâng cằm cô lên, ấn mạnh khiến cô đau đớn. "Tôi hỏi cô, cô có yêu tôi không?"

Đây là con phố đông đúc, người qua lại nhiều không đếm xuể, hàng trăm con mắt đang đổ dồn về phía họ. Đột nhiên cô nở nụ cười, nụ cười lạnh như gió tháng Mười hai.

"Yêu."

"Cô yêu tôi thế nào?"

"Rất yêu."

"Vậy cô đã ngủ với thằng khác chưa?"

Nụ cười lạnh trên môi dường như đông cứng. Sự yên tĩnh bỗng bao trùm. Bọn họ đang được xem kịch hay.

"Mày hỏi hơi quá đáng rồi đấy!" Đột nhiên bạn anh từ đằng sau lên tiếng.

Anh không đáp lại mà tiếp tục hỏi cô: "Cô không trả lời được à?"

Anh rời tay xuống eo cô, siết chặt trước mặt bao nhiêu người. Anh coi cô như một thứ đồ vật, tùy ý giẫm đạp.

"Thế tôi sẽ đổi câu khác. Cô đã ngủ với bạn cô chưa?"

Cô hít một hơi thật sâu, cúi xuống rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt đột ngột thay đổi. Cô như cùng anh diễn một màn kịch, nếu anh đã thích, cô sẽ cùng anh diễn đến cùng.

Cô đặt tay lên eo anh, giọng nói vang lên đủ cho xung quanh nghe thấy: "Anh có yêu em không?"

Anh cười. "Tôi không biết."

"Anh có từng yêu em không?"

Anh đẩy bàn tay cô ra, nhìn cô khinh miệt mà đáp: "Câu hỏi này của cô, tôi không muốn trả lời."

Cô rời khỏi bàn tay anh, từ tốn chỉnh lại chiếc váy của mình. Sự kiêu ngạo vốn có đã trở lại. Nhìn sâu vào mắt anh, cô đáp một câu thông thả: "Để tôi trả lời câu hỏi của anh. Tôi yêu anh, rất yêu, nhưng chỉ là trước đây, giờ thì hết rồi. Tôi chưa từng ngủ với người đàn ông khác, lại càng không ngủ với bạn của mình. Tôi không rõ rốt cuộc anh lấy suy nghĩ đó ở đâu ra, vì sao anh lại xuất hiện ở đây nhưng anh nhớ rõ một điều, giây phút anh xuất hiện ở đây, tất cả đã chấm hết. Lần đầu trong cuộc đời tôi biết hối hận, hối hận vì đã lãng phí thời gian ở bên anh, hối hận vì đã nghe anh mà biến mình thành một con ngốc, hối hận vì đã bỏ qua cho anh, ngay cả khi anh lừa tôi hết lần này đến lần khác."

Cô cầm túi xách quay lưng rời đi. Lúc này cô cảm thấy mình như một vũ công bị treo chân trên sân khấu, loạng choạng và mất phương hướng. Bản lĩnh làm chủ sân khấu dường như đã chẳng còn.

Tình yêu hóa ra luôn đau đớn đến như thế. Lời nói cũng có thể khiến người ta đau đến điên dại, xương tủy như vỡ nát. Trái tim cũng như bị giày xéo đến không còn hình thù.

Không được khóc, không được khóc, cô tự nhủ, nhưng vẫn không kiềm chế được mà rơi nước mắt ngay khoảnh khắc quay lưng đi, khoảnh khắc mọi thứ chấm hết. Một lần nữa sự cố gắng của cô trở thành vô nghĩa, một lần nữa cô lại thất bại trong chính tình yêu của mình. Hơi men chưa tan hết nhưng lúc này cô lại tỉnh táo hơn rất nhiều.

Có người từng nói, không phải ai đến bên cuộc đời mình đều sẽ khắc lên hai chữ hạnh phúc, có người đến chỉ để khắc lên những nỗi đau. Mỗi người đến rồi đi đều để lại một dấu ấn nhất định trong cuộc đời, nhưng có phải dấu ấn này quá tàn nhẫn với cô rồi không?

Cô vốn cho rằng bản thân từng vấp ngã, từng bị tổn thương thì sẽ không ngoan hơn trong tình yêu, sẽ không dễ dàng bị tổn thương thêm một lần nào nữa. Nhưng cô sai rồi, có lý trí và thông minh bao nhiêu thì khi gặp người mình yêu đều không thể nào tỉnh táo. Tình yêu không nghe theo lý trí, chỉ đi theo trái tim.

Cuộc đời thật trở trêu, đi một vòng lớn đến thế, ngoảnh đầu lại trở về điểm xuất phát.

"Gọi cấp cứu, gọi cấp cứu nhanh lên!"

Cô được đẩy vào phòng cấp cứu, khuôn mặt xanh xao nhưng vẫn không mất được vẻ đẹp vốn có. Thời gian đã bào mòn thanh xuân của cô, đã mài gọt cô trở thành cô gái của ngày hôm nay.

Ba tiếng sau, cô tỉnh lại.

"Chị không sao chứ?"

Cô nhìn lên trần nhà trắng tinh, mùi thuốc khử trùng khiến cô không thấy thoải mái.

"Chị ổn."

Cô bị ngất vì làm việc quá sức, ăn ngủ không đầy đủ. Cô thể chúng ta, mệt mỏi quá độ thì khuỵu ngã. Còn chúng ta, đi đến giới hạn thì tự khắc buông tay.

Làm thủ tục xuất viện xong, cô lái xe về nhà. Nhìn qua gương chiếu hậu, cô mới nhận ra mình đã thực sự thay đổi.

Sau buổi tối ngày hôm ấy, anh gọi cho cô và xin lỗi rất nhiều, anh nói anh say nên mất kiểm soát, vô tình nói ra những lời không hay đối với cô, anh đã biết là anh sai. Đáng tiếc, cô không còn muốn tiếp tục mối tình này nữa.

Cô dừng lại ven đường, vào quán mua một ly cà phê, vừa thanh toán tiền, nhận đồ rồi quay lưng bước ra khỏi quán thì người đàn ông ấy bước vào.

Bốn năm qua anh không hề thay đổi, vẫn là vẻ phong lưu ấy, vẫn quần âu, áo sơ mi là lượt, phẳng phiu, vẫn nụ cười dịu dàng như thế, chỉ tiếc nó vốn dĩ chưa từng dành cho cô.

Cô nhìn anh rất lâu. Hai người đều khựng lại, nhìn nhau như thế. Nhưng

rồi cô gái đang nắm tay anh khiến cô chột tỉnh. Cô chủ động nghiêng đầu quay đi, nơi lồng ngực vẫn nhói lên, một chút.

Hóa ra yêu thương bao nhiêu nhưng một lần lỡ nhịp chính là lỡ một đời. Có những mối quan hệ tưởng như sâu đậm, chớp mắt một cái đã trở thành người cũ dừng dung.

Nhìn anh đã tìm được chốn bình yên cho mình, cô cũng cảm thấy mừng cho anh, mặc dù cô đã phải gánh chịu tổn thương quá lớn. Nếu đã kết thúc thì không nên thù hận, thù hận một người chỉ chứng tỏ trong lòng vẫn còn rất đề tâm.

Lúc đi ngang qua anh, cô đột nhiên nở nụ cười, nụ cười dịu dàng và xinh đẹp giống như năm ấy mà cô nghĩ rằng mình không thể cười như thế nữa.

Nếu đã chia lìa, cô cũng sẽ không tỏ ra cao thượng mà chúc phúc cho anh. Lời chúc phúc tốt đẹp nhất với cô chính là sự im lặng, không làm phiền đến cuộc sống của nhau. Đến khi chúng ta lãng quên quá khứ, chúng ta mới thực sự trưởng thành.

Tôi không cao thượng chúc anh hạnh phúc.

Tôi chỉ trưởng thành và cầu chúc cho anh tìm được bình yên.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Phụ Nữ Vạn Người Mê 2

Muốn trở thành phụ nữ vạn người mê, hãy nhớ một điều: Không bao giờ hỏi người thứ ba rằng:

"Tại sao cô yêu anh ấy?"

"Hai người quen nhau từ bao giờ?"

"Tại sao cô muốn cướp anh ấy ở tay tôi?"

Thay vì hỏi những câu thừa thãi đó, phụ nữ nên nhớ, một câu nói có thể làm giảm giá trị và khí chất của bạn nhưng lời nói cũng như một loại vũ khí, nếu biết sử dụng sẽ có lực sát thương rất lớn. Ví dụ như:

"Sai lầm lớn nhất của cô là đến sau tôi."

"Hai người quen nhau bao lâu không quan trọng, quan trọng là cô chỉ có thể xuất hiện ở nơi tôi không đến."

"Tôi cho cô đây, cô lấy được không?"

Phụ nữ đừng bao giờ hỏi đàn ông rằng:

"Anh yêu cô ấy không?"

"Thời gian qua anh có yêu em không?"

"Anh có thể ở lại được không?"

Sự tôn nghiêm của phụ nữ có thể không cần lúc còn yêu, nhưng nhất định phải giữ lại ở phút chia tay. Đừng hỏi những câu thừa và cũng đừng hỏi bừa. Nếu muốn nói, hãy nói đơn giản, đừng nói dài dòng. Giây phút người đàn ông ấy chán bạn, cho dù bạn có nói nhường nào, nhiều ra sao cũng là vô

nghĩa.

Đừng hỏi, hãy nói:

"Anh sẽ nhận ra bước sai một bước chính là sai một đời."

"Thanh xuân tôi không tiếc, tôi tiếc công sức xây lâu đài cát."

"Đời này không mong gặp lại."

Đừng hối tiếc khi tan vỡ một cuộc tình, hãy để đối phương tiếc nuối vì đã đánh mất bạn.

Đừng buồn vì một người bước ra khỏi cuộc đời bạn. Đời người có duyên phận, cạn duyên thì ly biệt. Đó là quy luật không thể thay đổi. Trả hết nợ thì rời xa, cưỡng cầu người đàn ông là điều bi ai vô cùng.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Yêu Người Đàn Ông Vô Tâm

Cho dù bạn yêu họ nhiều bao nhiêu, quan tâm đến họ như thế nào nhưng nếu gặp phải người vô tâm, mọi cố gắng của bạn cũng chỉ là dư thừa.

Cách thay đổi một người đàn ông vô tâm chính là khiến anh ta yêu bạn, nếu anh ta không yêu bạn, anh ta sẽ mãi vô tâm.

Sự vô tâm không phải là bản chất, không phải là thói quen. Đừng tự lừa dối mình rằng "Tính anh ấy như thế.", bởi không có người đàn ông nào vô tâm với người phụ nữ mình yêu.

Đàn ông vô tâm, vì chưa gặp được người khiến họ đề tâm. Đàn ông vô tâm, chỉ là tâm của anh ta không đặt ở nơi bạn. Đàn ông vô tâm vì bạn không phải người họ cần.

Sẽ không có ai bận rộn đến mức không gọi nổi cho bạn một cuộc điện thoại, mà bạn không phải là mối lo lắng, không phải là người mà họ cần quan tâm. Người yêu bạn sẽ không nói với bạn rằng: "Anh bận!", họ sẽ nói: "Chỉ cần em muốn, anh luôn có thời gian dành cho em."

Đàn ông là một loại động vật có khả năng chiếm hữu cao nhất, tính ích kỷ trong tình yêu vượt trội phụ nữ. Vì thế đừng dối lòng với một mối quan hệ vô tâm. Đừng dối lòng, hiện thực chính là, đàn ông vô tâm vì anh ta không yêu bạn.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Ký Ức

Trong quán ăn vang lên giai điệu nhẹ nhàng, du dương như muốn xua hết bao phiền muộn. Tại một góc khuất, hai người ngồi đối diện nhau, trên bàn đầy ắp những món ăn được bài trí đẹp mắt.

Anh gấp một con tôm vào bát cô. "Thế nào, đã quen với cuộc sống ở đây chưa?" Giọng anh ấm áp, thân thiết.

Cô điềm nhiên gấp con tôm đưa lên miệng tao nhã thưởng thức, lắc đầu một mỗi. "Không quen, quen làm sao được chứ?"

Vì đây có phải là thành phố cô muốn chôn chân cả đời đâu, lý gì phải quen cơ chứ?

"Sao thế, không thích ở đây à?"

Cô lập tức gạt đầu. Nếu không vì công việc, ai lại muốn rời bỏ thành phố mình yêu thương để chạy đến một thành phố xa lạ nhường này.

Anh không hề cảm thấy khó chịu trước sự thẳng thắn của cô. Chẳng phải vì cái kiêu lạnh nhạt, vô tư của cô mà hai người mới có thể thân thiết hay sao?

"Vẫn tốt chứ?" Anh hỏi.

Cô nhúu mày. "Cái gì tốt?"

"Em với người đàn ông của em chứ gì!"

Cô uống một ngụm nước, gạt đầu. "Dĩ nhiên, vẫn tốt."

Anh không hỏi thêm, cô cũng không nói gì nữa, hai người tập trung vào

bữa ăn.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên thông báo có tin nhắn. Cô cầm điện thoại lên. Dòng chữ ngắn ngủn mà khiến khóe môi cong lên thành nụ cười dịu dàng ít thấy.

"Em về chưa?"

"Em về đây, đừng ngủ trước nhé, đợi em."

Cất điện thoại vào túi quần, cô nói: "Ăn nhanh đi rồi về."

Anh bật cười, điệu cười mang theo dư vị khó diễn tả.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên anh được thấy nét mặt dịu dàng của cô khi nhìn điện thoại, cũng không phải lần đầu vì dòng tin nhắn của người kia mà cô trở nên vội vàng.

Cô uống thêm một ngụm nước cam rồi cầm khăn lau khóe miệng. Động tác tao nhã nhưng mang chút vội vàng khó giấu.

Cô ở thành phố này đã được một năm rồi, đã không gặp anh một năm, người đàn ông cô ngày đêm mong nhớ. Còn một năm nữa cô mới được trở về. Yêu xa, phải, cô và anh yêu xa đã được một năm rồi...

Anh đưa cô về đến cửa nhà. Cô xuống xe, vẫy tay với anh, trước khi quay lưng nói thêm một câu: "Về cẩn thận, bye bye." Sau đó cô không nhìn lại mà đi thẳng vào trong nhà.

Anh nhìn theo dáng người cao gầy của cô, mái tóc buộc cao trông càng thêm trẻ trung. Anh và cô quen nhau đã được nửa năm. Tình cờ trong một lần giao lưu giữa hai bên đối tác, vô tình gặp gỡ chào hỏi, vì hợp gu nói chuyện nên càng thêm thân thiết. Từ đó, với cô anh giống như bạn thân, còn với anh, anh không nên dùng ngôn từ nào để diễn tả mối quan hệ này.

Vào trong nhà, cô rút túi xách xuống giường, nhanh chóng tắm và thay

quần áo rồi nằm trên giường, trò chuyện qua Facetime với người đàn ông của cô.

Tín hiệu rất nhanh được kết nối, người đàn ông trên màn hình điện thoại nhìn cô, lông mày hơi nhíu lại.

"Em uống rượu đấy à?" Giọng nói có chút tức giận.

Cô bật cười. "Không, anh điên à? Cứ như em là con sâu rượu í."

"Thế sao má lại đỏ thế kia?"

Cô sờ lên má, khúc khích cười. "Chắc vì nghĩ đến anh đấy."

Anh mỉm cười, bắt lực nhìn cô. "Quý lắm chuyện."

Hai người nói chuyện một hồi rồi đột ngột im lặng, im lặng nhìn nhau như thể một đời.

"Em nhớ anh!" Cô ghen ngào nói.

"Anh biết, anh cũng thế." Giọng nói của anh rất trầm.

"Em sẽ về sớm thôi, đợi em!, cô lí nhí nói, nhưng vẫn đủ cho anh nghe được.

Anh gật đầu, dành cho cô một nụ cười an ủi.

"Anh đợi em."

Hai người nói tạm biệt, cô đặt điện thoại xuống đầu giường, co người trong chiếc chăn dày. Điều hòa mười sáu độ cũng không lạnh bằng trái tim cô lúc này.

Đêm xuống, gió thổi nhẹ nhẹ. Nhưng cơn gió thổi qua tán cây cổ thụ xào xạc. Buồn tẻ.

Cô khép mi, một giọt nước mắt lăn qua khóe mắt. Bao nhiêu kỉ niệm trước đây ủa về, những ngày có thể sớm tối gặp nhau, khi nhớ có thể chạy đi tìm nhau, ôm lấy nhau để cảm nhận hơi ấm. Giờ đây, hai thành phố cách biệt, khi cần cũng chỉ có vài dòng tin nhắn, khi bất bực cũng chỉ có vài câu hỏi han. Nhưng cô tin, quãng thời gian này cũng chỉ là tạm thời. Cô và anh sẽ gặp lại, rồi mọi chuyện sẽ về với quỹ đạo cũ, có lẽ sẽ nhanh thôi.

Chuông báo thức vang lên, cô với tay tắt, nhắc người ngồi dậy mà đầu óc quay cuồng. Cô cố gắng mở mắt thì trước mặt mọi thứ như lộn nhào, đầu đau như búa bổ. Lúc này cô mới ý thức được, một năm qua đây là lần đầu tiên cô ốm và ốm khá nặng.

Vắt vả thay được bộ quần áo, ra khỏi nhà mua đồ ăn nhanh cùng túi thuốc, về đến nhà cô gần như không còn chút sức lực nào ngồi bệt xuống sofa.

Cố gắng ăn một chút đồ rồi uống thuốc, lê cơ thể chao đảo trở về giường nằm. Cố gắng thiếp đi trong cơn mơ, cô mơ thấy viễn cảnh mình trở về, ở sân bay anh đang đứng đợi, anh vẫn thế, không chút thay đổi.

Giấc mơ bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại.

"A lô." Giọng nói khàn đặc.

"Sao thế, em ốm à?" Bạn cô hỏi.

"Không, đang ngủ nên thế."

"Sao lại ngủ, bây giờ là ba giờ chiều, hôm nay không đi làm à?"

"Có chút việc nên nghỉ về nhà ngủ."

Cô đáp qua loa. ngắn gọn, lúc này cơ thể đang rất mệt mỏi, ngay cả nói chuyện cũng có thể khiến cô bực mình.

Cúp điện thoại, cô lại vùi mình vào trong chăn. Cơn đau đầu lại ập đến,

càng lúc cô càng cảm thấy khó chịu, người nôn nao đến mức cô bật dậy chạy vào nhà vệ sinh, gục đầu không ngừng nôn khan. Vài phút sau, cô ngồi bệt xuống sàn nhà, bật khóc.

Một mình ở thành phố xa lạ, không gia đình, không người thân, ngay cả khi ốm cũng chỉ có một mình. Ngay lúc này đây cô cảm thấy cô đơn đến cùng cực, cảm giác như cả thế giới này đều quay lưng lại với cô. Cô nhớ vòng tay của anh đến điên dại. Trước đây, mỗi lần cô ốm hay mệt mỏi anh đều ở bên chăm sóc. Ngay cả khi cô thấy mệt mỏi mà nổi cáu với anh, anh cũng chưa từng một lần tức giận, ngược lại vẫn dịu dàng vỗ về cô như dỗ một đứa trẻ. Cô khóc nức lên như bị ai trách phạt, như cơn mưa đổ xuống sau bao ngày hạn hán.

Nhớ một người là thế nào, có thể dùng từ ngữ nào để diễn tả? Cô không biết, cô chỉ có thể nói rằng, nhớ anh, cô nhớ đến mức trái tim như bị một bàn tay bóp nghẹt, lồng ngực như bị bịt kín khiến cô không thể thở nổi, đau đến cuồng dại.

Khóc đến mệt mỏi, cô chống tay cố gắng đứng dậy, rửa mặt mũi rồi lê bước trở về giường.

Kim giờ chỉ số 6. Chuông điện thoại vang lên, bên ngoài bầu trời đen kịt.

Cô nhắc máy, cất giọng khàn khàn: "A lô"

"Mở cửa." Đối phương nói hai từ ngắn gọn rồi cúp máy.

Cô nhìn dây số trên màn hình, thở dài kéo chăn ra khỏi giường rồi lê từng bước đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn một đồng hồ ăn được bày trên bàn, cô lười biếng chống cằm, khuôn mặt vì ốm mà trắng bệch. Lúc này ngay cả mở mắt ra nhìn cô cũng cảm thấy lười.

"Lắm thế!" Cô nhúu mày, bao nhiêu đồ ăn thế này, ăn bao giờ cho hết?

Anh đặt một bát cơm lên trước mặt cô, bắt đầu gấp đồ ăn không ngừng. Tay vừa gấp miệng vừa hoạt động: "Ừ, ăn đi cho nhanh khỏe. Ở đây có một mình, có khi chết thối xác cả tuần cũng chả ai biết."

Cô không kiềm chế được mà lẩm bẩm: "Mẹ kiếp!"

Dù nói thế cô vẫn ngoan ngoãn ăn cơm mặc dù cảm giác như đang nhai sỏi.

Ném cho cô một túi thuốc và dặn dò giờ uống, sau đó anh chẳng ở lại thêm một phút nào mà rời đi. Nhìn cánh cửa đóng chặt, cô cười. Cô còn chưa kịp mở miệng đuổi cơ mà?

Nhìn phòng khách được dọn gọn gàng, bát đĩa được rửa sạch sẽ, cô tắt đèn rồi lại trở về giường nằm.

Cô cầm chiếc điện thoại lên, đã hơn sáu giờ tối. Không có thông báo một cuộc gọi nhớ hoặc tin nhắn nào của anh. Cô thở dài, nhấn tin.

"Anh đang làm gì vậy?"

Chờ đợi nửa tiếng mà không thấy hồi đáp, cô dần chìm vào giấc ngủ. Bóng đêm dần phủ xuống, ánh đèn vàng hắt lên khuôn mặt xanh xao của cô.

Trong mơ, cô mơ thấy cảnh mộng của quá khứ.

"Được rồi, lại đây cho chị ôm cái nào?"

"Không, điên à? Có ham đâu mà để ôm miễn phí thế?"

"Thế thích gì?"

"Ừm...Gọi "ông nội" đi!"

"Biến!"

"Gọi đi rồi ôm."

"Cút!"

"Bà nội!"

Trong mơ, anh vẫn giống như năm ấy, nụ cười vẫn rực rỡ như ánh mặt trời. Còn cô vẫn vô ưu vô lo, mỉm cười mà không biết phía sau là bao nhiêu dơ bẩn của xã hội, đằng sau một con người là bao nhiêu điều đáng sợ.

"Ting..." Chuông báo tin nhắn kéo cô ra khỏi giấc mơ, trở về hiện thực.

"Anh đi công việc, giờ mới về, em đang làm gì thế?"

Cô mỉm cười, kéo gối tựa đầu vào giường, nhắn lại: "Em đang nằm đọc sách."

Rất nhanh, anh nhắn tin trả lời. Những dòng chữ dịu dàng của anh khiến cô tưởng tượng ra khuôn mặt của anh khi bấm máy. Cô nhớ anh biết mấy.

"Hôm nay anh hơi mệt, anh nghỉ trước, không Facetime với em được, em ngủ sớm nhé!"

Thấy anh nói mệt cô vội vàng nhắn lại: "Được mà, có sao đâu anh nghỉ sớm đi, em yêu anh."

Chỉnh công tắc đèn ngủ xuống một nấc, ánh đèn dịu nhẹ hơn nhiều. Ánh đèn vàng hiu hắt tỏa trong căn phòng. Cô nhìn lên trần nhà, giọt nước mắt lăn dài.

Thời gian bình thường trôi đi quá chậm, lúc cần lại vụt qua quá mau.

Sau bà ngày nghỉ ốm, ngày thứ tư cô đã ra khỏi nhà và trở lại như bình thường. Cô đi bộ trên con phố tấp nập, dòng người đi ngang qua nhau vô tình và vội vã. Ở giữa thành phố xa lạ, con người cũng xa lạ với nhau.

Đôi guốc bẩy phân khiến mỗi bước chân của cô thêm thanh thoát. Cô cầm trên tay ly cà phê còn hơi ấm. Có lẽ vì quá cô đơn ở thành phố này nên cô rất thích những lúc hòa mình vào dòng người chen chúc. Mặc dù người ta ngang

qua nhau rất vội nhưng ít nhất cảm giác đơn độc sẽ được xoa dịu phần nào.

Lúc cô rời khỏi công ty đã sáu giờ tối. Con phố đã thưa người hơn buổi sáng. Những cửa hiệu đã được thay thành những quán ăn ven đường. Cô xoa cái bụng xẹp lép của mình, cười mệt mỏi. Sau ba ngày nghỉ, công việc chồng chất đến nỗi ngay cả ăn trưa cũng không màng tới, đến bây giờ mới thấy bụng còn cào.

Lựa chọn một quán ăn đơn giản ven đường, cô gọi một đĩa mì xào bò. Rất nhanh, một đĩa mì nóng hổi, bên trên là rau cải cùng thịt bò nhìn rất bắt mắt được mang ra. Vị cay ngấm vào đầu lưỡi khiến cô xuýt xoa. Cô nhấp một ngụm nước rồi tiếp tục bữa ăn cho đến khi tiếng nói chuyện bên bàn đối diện phá vỡ sự tĩnh lặng trong cô.

"Tôi tin tưởng anh đến thế, tại sao anh lại thật thà với tất cả mọi người, chỉ duy nhất lừa tôi?" Cô gái ném mạnh chiếc điện thoại xuống mặt đất vỡ tan, nước mắt lăn dài làm nhòe lớp mascara.

Cô hơi giật mình khi nghe tiếng điện thoại va chạm với mặt đất rồi vỡ nát. Thứ cô nghe được không phải là tiếng vỡ của điện thoại mà là tiếng vỡ của trái tim, tan tành...

Người đàn ông bật dậy, ôm chầm lấy cô gái mặc cho người qua đường nhìn vào.

"Anh xin lỗi, xin lỗi em! Anh chỉ thương hại cô ấy, chứ không phải là tình yêu."

Cô gái kia khóc lóc, gào thét rồi dần tĩnh lặng. Khóc trong câm lặng là nỗi đau dần được đè nén xuống, nhưng không có nghĩa là bớt đau. Chỉ là quá đau nên tuyệt vọng, quá đau nên không thể nói thành lời.

"Em xin anh, rời khỏi cuộc sống của em, xin anh!"

Tiếng nói nỉ non ấy lọt vào tai cô, đôi tay cầm đĩa bỗng run rẩy, cô thanh toán tiền rồi rời khỏi quán ăn. Cô không muốn xem diễn biến câu chuyện của

họ. Không biết là do sợ hãi hay chỉ đơn giản là cảm thấy phiền phức.

Trở về nhà, thay quần áo, sau đó cô pha một ly trà cúc rồi ngồi trước cửa sổ. Bên ngoài, trời bắt đầu mưa, nhỏ rồi dần nặng hạt.

Cô co chân lên ghế, thu mình lại một góc nhỏ, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Cuộc đời sao quá rộng lớn, còn cô sao lại nhỏ bé nhường này!

Thời gian thấm thoắt trôi qua, chỉ còn một tuần nữa là đã đến kỳ hạn trở về. Cô đếm từng ngày, từng giờ, từng phút, từng giây.

"Tối nay karaoke không?"

Tin nhắn gửi đến lúc cô đang xem tập tài liệu. Cô nhắn lại ngắn gọn: "Ok."

20:00 - Karaoke Night Girls

Cô mở cửa phòng, thấy bạn bè đến đông đủ, hai trai, hai gái. Đặt túi sang một bên ghế, cô thở dài một hơi dựa ra đằng sau.

"Mệt quá!"

"Làm quá sức à?" Anh hỏi.

Cô gật đầu. "Nghỉ mấy ngày công việc chồng chất, cũng phải sắp xếp công việc để bàn giao, tuần sau bay rồi nên bận quá."

Nghe cô nói vậy, anh cũng không nói gì, rót cho cô một ly rượu. Cô cũng không phản đối, cầm ly rượu uống một hơi cạn.

Đứa bạn cô thấy thế liền hỏi: "Ê, mày là ma men à? Từ từ thôi cho bọn tao uống với."

Vui vẻ đến đêm muộn, tất cả đều đã ngà ngà say, mỗi đứa ngã đầu vào một góc.

"Hát một bài đi!" Đứa bạn gái lè nhè chỉ vào cô.

Cô cười nhạt, cũng không phản đối, tiện tay bấm số bài hát cô nhớ nhất và yêu thích nhất. Bản nhạc trầm buồn vang lên, tiếng nhạc réo rắt chảy vào lòng, vào tim...

"Đêm đã từng vì anh mà rơi bao nhiêu giọt lệ

Cũng chính là ngần ấy lời nói dối của anh dành cho em

Nhưng em luôn chọn lựa, chọn tin tưởng tin rằng anh yêu em.

...

Cứ bướng bỉnh nghĩ rằng em có thể thay đổi anh

Nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh khiến em ngạt thở

Lẽ nào anh không thấy những gì tốt đẹp em dành cho anh

Hay anh đã lãng quên những kỷ ức đẹp giữa đôi ta...

...

Anh nói em ngốc, khi chỉ biết yêu người ích kỷ

Em nói anh ngốc, ngốc khi yêu cô ấy ánh mắt anh không thể dối gạt

Chúng ta đều ngốc vì đã hy sinh cho một tình yêu không có tương lai mà chỉ mong cầu kỳ tích xuất hiện.

...

Bài hát kết thúc, giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, đôi tay run run chạm lên gò má. Nước mắt đọng trên đầu ngón tay khiến cô sợ hãi. Tại sao cô lại khóc? Tại sao cô lại khóc khi hát hết bài hát này? Tại sao? Cô kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

"Em sao thế?" Anh đẩy nhẹ vai cô.

Cô giật mình vội lắc đầu. "Không sao."

Nói xong, cô cầm túi xách đi ra ngoài hành lang. Lúc này cô thực sự rất sợ hãi, cô chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như thế này. Bấm số của anh rất nhiều lần, tiếng chuông đổ dài mà không có ai nghe máy, đến cuộc gọi thứ mười lăm cô bắt lực dựa vào hành lang.

Cô không dám tin vào cảm giác của bản thân, không chấp nhận điều mình đang linh cảm là có thật, không dám nghĩ rằng sẽ có điều gì ngoài ý muốn xảy ra. Phụ nữ, đôi khi cũng linh cảm sai.

Đúng lúc này một bàn tay nắm lấy cổ tay cô kéo đi. Cô ngẩng đầu, định gạt ra nhưng anh lại nắm chặt hơn.

"Muộn rồi, tôi đưa em về." Anh nói ngắn gọn, không cho cô được phép từ chối.

Ngồi trong xe, cô tựa đầu vào cửa sổ, không lên tiếng. Hai người im lặng cả một đoạn đường dài.

Nhìn nghiêng, khuôn mặt cô càng thêm lạnh nhạt, sống mũi cao, bờ môi đỏ mọng càng tăng thêm nét yêu kiều của cô. Cô thở dài đến lần thứ năm thì anh lên tiếng.

"Em có gì không ổn à?" Giọng nói của anh rất ấm, trong xe chật chội, giọng anh càng trầm thấp.

Cô khẽ lắc đầu. "Không, ổn mà."

"Đừng nói dối!" Anh khẽ trách, như hiểu cô hơn chính cô.

Cô không đáp, lúc này hơi men bốc lên khiến cô cảm thấy rất nóng. Đầu óc quay cuồng khiến cô càng thêm mệt mỏi, cô nghiêng đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh. Anh rất tuần tú. Từ ngày cô ở thành phố này, anh như một

người anh trai, luôn xuất hiện khi cô cần.

Ít nhất ở đây có một người như thế khiến cô bớt đơn độc phần nào.

"Em nhìn gì?"

"Nhìn cho kĩ, chứ về rồi biết bao giờ mới gặp lại, nhớ quên mặt thì sao?"

Anh im lặng, cô không nhìn thấy bàn tay cầm vô lăng đã dần siết chặt.

Đường phố ở đây cô không biết rõ. Đến khi anh rẽ vào một con đường ven sông rất vắng cô mới thấy lạ, đây không phải đường cô thường về, nghiêng đầu sang định hỏi thì đột nhiên cơ thể to lớn đổ ập tới.

Môi cô bị anh ngậm chặt, quần quýt không rời. Hơi thở đàn ông vương trong không khí khiến cô run lên từng nhịp. Cô đẩy mạnh vai anh ra mà không thể, sức của phụ nữ trong tình huống này không thể thắng được đàn ông. Cô bị anh hôn đến mức đầu óc dần u mê, hơi men lại dâng lên khiến cô không còn tỉnh táo.

Đôi tay gầy vòng lên cổ anh khiến sống lưng anh bỗng cứng đờ. Nhận được sự đáp lại của cô, anh vui mừng và bế bổng cô ngồi sang ghế của anh, hôn đến mê loạn.

Đôi tay đặt trên eo cô dần dần men vào trong lớp áo, làn da mịn màng khiến anh run rẩy. Cô buông xõa mái tóc dài, càng nhìn cô anh càng thấy yêu.

Từng cúc áo sơ mi của cô bị anh cởi bỏ, đúng lúc chỉ còn chiếc nút cuối cùng, cô bỗng mở to mắt, nhìn kĩ người đàn ông trước mặt. Kinh ngạc, hoảng loạn rồi sợ hãi. Cô nhào sang ghế của mình trong sự bất ngờ của anh, vội vàng cài lại cúc áo, trước khi xuống xe chỉ nói: "Xin lỗi, lúc này say quá rồi."

Cô bắt taxi. Ngồi trên xe, đặt tay lên ngực cô mới biết tim mình đập nhanh đến nhường nào. Lúc này, chỉ thêm một chút nữa thôi cô đã gây ra sai

lầm, cô sẽ phạm phải vết nhơ mà cả đời không thể xóa sạch.

Vừa rồi, nếu cô không tỉnh táo lại, cô sẽ có lỗi với anh, người đang chờ đợi cô. Nếu cô không giữ mình, cô không xứng đáng với tình cảm của anh. Bấm vào số điện thoại trong máy, cho vào danh sách chặn, cô không muốn nhớ lại điều vừa diễn ra, cũng không muốn lặp lại sai lầm này.

Cô trở về vào một ngày đầy nắng.

Đứng ở sân bay quen thuộc, hít thở bầu không khí cô từng nhớ nhưng khiến tâm tư càng thêm phấn khích. Cô trở về nhà không báo cho ai biết, cô muốn tạo điều bất ngờ.

Kéo va li lên taxi, nhìn từng ngôi nhà, từng con phố trôi qua bên ngoài cửa sổ xe khiến cô nhớ đến điên dại. Thành phố cô yêu thương, thành phố có người đàn ông cô yêu. Thành phố chứa đựng bao nhiêu ký ức ngọt ngào cùng tiếng gọi thân thương ngày ấy.

Cô nhìn màn hình điện thoại, bấm gọi một dãy số quen thuộc.

"A lô" Giọng nói nam tính vang lên.

"Anh đang làm gì đấy?" Cô dịu dàng hỏi.

"Anh ở nhà, sao vậy? Anh ân cần hỏi lại.

Cô cười nhẹ. "Không sao, nhớ anh thôi."

"Ngốc, anh cũng nhớ em."

Cô cúp điện thoại, cất vào túi xách. Nhìn cảnh vật lướt qua, nhìn những thay đổi nhỏ nhặt trong thành phố này, cô mới nhận thấy cô rời đi đã rất lâu rồi.

Đứng trước căn hộ chung cư của anh, cầm chìa khóa trong tay, cô mở khóa một cách quen thuộc. Mùi thức ăn bay thoang thoảng trong không khí. Kéo va li vào trong, cô nhẹ tay khép cửa. Đột nhiên giọng nói quen thuộc vang

lên, ấm áp và dịu dàng như lúc trước, quen thuộc đến nghẹn lòng: "Em về rồi à?"

Cô không đáp, trong lòng bao nhiêu cảm xúc đan xen, hạnh phúc, vui mừng, nhưng sao lại còn có chút xót xa?

Anh từ bên trong bếp bước ra, nhìn người con gái đứng ngoài cửa, nét mặt thân thuộc biết bao. Cô gầy đi nhiều, khuôn mặt cũng trở nên góc cạnh, đường nét sắc sảo càng hiện rõ. Cô không còn trẻ con như trước mà mang dư vị trưởng thành, hương của đàn bà.

Nhìn cô, anh giật mình kinh ngạc, nhưng nhanh chóng mỉm cười che đậy.

"Em về rồi!" Anh nói như rất đổi vui mừng, dang tay để cô chạy vào lòng mình.

Cô bật khóc, chạy ào đến ôm chặt lấy anh, hít hà hương thơm quen thuộc trên cơ thể người đàn ông cô nhớ nhung đến điên dại. Ôm lấy anh như thể cả bầu trời, chỉ sợ buông tay là sẽ bay biến mất.

Khóc nức lên một hồi, cô nghẹn ngào lên tiếng: "Sao anh biết em về?" Cô chưa từng nói với ai điều này, chỉ có một vài người bạn ở thành phố kia biết.

Anh dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô, đặt một nụ hôn nhẹ lên tóc cô.

"Những gì về em, anh đều biết!", anh nói mập mờ nhưng cô lạ cảm thấy ấm áp.

Hai người nói chuyện một hồi, anh kéo va li của cô vào phòng, tự mở va li lấy ra một bộ quần áo ngủ, đặt vào tay cô.

"Em đi tắm đi rồi ăn cơm."

Cô đón nhận đồ anh đưa rồi quay người đi vào trong. Nhìn bóng lưng cô khuất sau cánh cửa, khuôn mặt hạnh phúc như một con người khác hoàn toàn biến mất.

Anh với nhanh lấy điện thoại trên bàn, gõ vội một dòng tin nhắn rồi nhanh chóng xóa đi.

Hai người trải qua một bữa ăn ấm áp, tựa như giữa họ chưa từng có một khoảng cách. Thời gian có lẽ không đáng sợ như mọi người thường nói, khoảng cách đôi khi sẽ khiến con người biết trân trọng hiện tại hơn.

Cô mặc chiếc váy ngủ màu trắng nhẹ nhàng. Bên trong phòng ánh đèn ngủ mập mờ, anh nằm trên giường bấm điện thoại, cô bước tới khẽ lên tiếng: "Anh nằm bên trong đi, em thích nằm ngoài."

Anh lắc đầu, chỉ vào bên trong. "Em vào đi."

Cô đứng nhõng nhẽo một hồi, năm phút sau cả cơ thể đã bị anh đè gọn xuống bên dưới, chiếc váy ngủ ngắn đã bị kéo lên phân nửa.

Anh hôn trên trán cô, yêu chiều vuốt ve gò má. "Ngốc, em quên mình có thói quen ngủ xấu à, nằm ngoài sẽ rơi xuống đất!"

Cô cảm động đến rơi lệ, không nghĩ sau ngần ấy thời gian, anh vẫn nhớ những thói quen của cô, vẫn nhớ những điều nhỏ nhặt, vụn vặt ấy.

Vòng tay lên ôm chặt cổ anh, cô chìm đắm trong nụ hôn mê loạn đầy dục vọng. Đầu lưỡi của anh quấn quýt trong khoang miệng cô, cánh tay đặt trên đùi cô khẽ vuốt ve khiến cơ thể cô run lên từng nhịp. Bàn tay nam tính dần chiếm hữu, anh như con hổ muốn nuốt sống cơ thể cô. Nụ hôn bao trùm từ cổ, xuống ngực rồi xuống bụng, hơi thở ấm nóng khiến cô mê loạn, bàn tay siết chặt lấy ga giường. Lúc này ánh đèn mập mờ hắt lên cơ thể cô khiến cô đẹp hơn bao giờ hết. Anh nhìn cô từ trên xuống, dục vọng không thể che lấp. Anh biết cô rất đẹp, nhưng chưa từng nghĩ thời gian có thể khiến một người con gái thuần khiết trở nên gợi cảm và quyến rũ như thế này.

Anh đặt tay lên eo cô, di chuyển từng nhịp nhẹ nhàng, lắng nghe âm thanh phát ra từ miệng cô, mái tóc dài buông lơi, che đi khuôn ngực khiến cơ thể cô ẩn hiện đẹp đến mê hồn.

"Em là của ai?" Anh lên tiếng, giọng đã lạc nhịp.

Cô mở mắt nhìn người đàn ông ở trên cơ thể mình, khẽ mấp máy môi:
"Của anh."

Nhận được câu trả lời của cô, anh càng muốn thể hiện sự chiếm hữu, đê mê. Hai người cùng tận hưởng đỉnh cao hoan lạc, bên ngoài đột nhiên đổ mưa to. Không biết là do trời quá vui mừng nên bật khóc, hay do rơi lệ vì quá đau lòng?

Một đêm trôi qua rất nhanh, cô tỉnh giấc trong vòng tay anh. Nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình vào lòng, cô nhẹ nhàng tựa đầu lên ngực anh. Con gái chẳng phải chỉ mong cầu đơn giản thế này thôi sao?

Ngày ngày cùng nhau khép mắt, cùng nhau tỉnh dậy, có thể cùng nhau tâm sự chuyện một ngày đã trải qua, kể cho nhau nghe về niềm vui và cả những điều bất lực. Cho dù bên ngoài có bao nhiêu sóng gió, chẳng phải chỉ cần thế này là mọi sóng gió đều không còn quan trọng nữa hay sao?

Cô trở về được một tuần, mọi việc đã trở lại quỹ đạo nhất định. Anh và cô đều có công việc riêng, hai người cùng nhau ra khỏi nhà chung một giờ, đi chung một chiếc xe. Hạnh phúc và niềm vui bù đắp lại cho những ngày xa cách.

Ngày Chủ nhật anh đi tiếp khách, cô ở nhà dọn dẹp. Đứng trước giá sách của anh, có rất nhiều cuốn sách về kinh tế, còn có một vài quyển truyện ngôn tình cô thường đọc và bắt anh để chung lên giá sách của mình. Tiện tay cô với lấy một quyển sách khá dày, bìa màu nâu nhìn rất sang mà chất liệu rất tốt. Cô lật giở một vài trang, không phải gu của mình nên cô gấp sách lại và đặt lên chỗ cũ. Đúng lúc này tiếng sắt va chạm với sàn nhà khiến cô cúi đầu. Một chiếc chìa khóa rơi ra từ cuốn sách.

Cô thử tra vào các ổ khóa xung quanh nhà mà không cái nào vừa. Cô trở lại phòng sách, đặt chiếc chìa khóa vào chỗ cũ. Chỉ là một chiếc chìa khóa, sao trong lòng cô nổi lên cảm giác bất an đến nhường này?

Anh trở về khi trời đã sẫm tối. Cô đang ngồi trên sofa xem ti vi, thấy anh về cô nghiêng đầu mỉm cười dịu dàng. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, thấy vậy cô liền nghiêng người nằm lên đùi anh, dựa đầu lên chiếc quần âu anh mặc. Bàn tay to lớn vuốt ve mái tóc dài, dịu dàng mà thân thuộc. Mắt cô nhìn màn hình ti vi nhưng lòng đã lạc đi rất xa rồi.

Hai ngày sau.

Cô chỉnh chiếc váy cho ngay ngắn, nhìn lại lớp trang điểm nhẹ nhàng trên khuôn mặt, khẽ mỉm cười. Cầm túi xách bước ra khỏi phòng, cô nhìn xung quanh phòng khách mà không thấy anh đâu. Cánh cửa phòng sách khẽ mở, cô bước tới nhìn qua khe hở.

Anh cầm quyển sách màu nâu, lấy một thứ gì trong đó ra rồi nhét vào túi quần. Nhìn thấy anh chuẩn bị bước ra, cô nhanh chóng rời khỏi vị trí đang đứng. Anh bước đến, vòng tay qua eo cô, đặt lên má cô nụ hôn nhẹ.

Anh đưa cô đến công ty. Cô xuống xe, nhìn anh đi xa dần. Sau đó cô vẫy một chiếc taxi đi theo xe anh.

Cô biết rõ, thứ anh nhét vào túi quần vừa rồi là vật gì, cô cũng biết rõ mình đang làm gì.

Con đường này cô rất quen thuộc, đây là con đường đi về căn hộ cô và anh đang chung sống. Xe của anh đi vào bãi đỗ xe, cô cũng lên đi theo anh. Anh bước vào thang máy, đến khi cánh cửa khép lại, cô mới đứng nhìn con số đang nhảy từng tầng trên bảng hiển thị.

Cô và anh ở tầng số 10, con số trên bảng hiển thị trôi qua số 10, ngưng lại ở số 11.

Trái tim cô như chậm lại một nhịp, cô bấm thang máy bên cạnh. Cô đứng trước cửa căn hộ của mình ba mươi phút, hình ảnh quen thuộc cũng không xuất hiện.

Cô còn cho rằng anh đi nhầm tầng, bấm nhầm số. Lúc này cô không biết

phải lý giải mọi việc như thế nào, cô không biết phải ngụy biện cho hành động của anh ra sao.

Cô đứng đến khi đôi chân mỏi nhừ mới mệt mỏi rời khỏi chung cư, đến công ty đã là mười một giờ trưa. Thời gian ngày hôm đó trôi đi thật chậm, thật chậm...

Ba ngày sau.

Anh đi tiếp khách về muộn. Cô trở về nhà lúc năm giờ chiều. Bước vào phòng sách của anh, cô lật quyển sách và thấy chiếc chìa khóa vẫn nằm trong đó. Cô cầm chặt như muốn bóp nát nó thành tro bụi.

Thang máy dừng lại ở tầng 11.

Tầng này chỉ có duy nhất bốn căn hộ. Cô lần lượt dùng chìa khóa tra vào ổ khóa của từng căn hộ. Đến căn hộ thứ ba, tiếng "tách" khiến trái tim cô như chùn xuống.

Cô run rẩy bước vào bên trong. Căn hộ được bài trí ấm áp, màu trắng và xanh làm chủ đạo tạo nên bầu không khí rất dễ chịu. Cô khép cánh cửa lại, từ từ ngắm nhìn đồ vật trong căn hộ.

Thứ cô chú ý có lẽ chính là hai đôi dép một hồng, một xanh đặt bên cạnh cửa ra vào. Trên mặt bàn cũng là hai chiếc cốc đôi. Cô cầm lên ngắm nghía, đến khi lật mặt sau thì trái tim như bị trăm mũi tên xuyên qua, đau đến nghẹn ngào.

Hình ảnh được in trên chiếc cốc này, người đàn ông này chẳng phải là của cô hay sao? Cô gái đang ôm anh là ai?

Cô bật cười, cười đến mức nước mắt cứ thế lăn xuống. Cô ném mạnh chiếc cốc xuống nền nhà, tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Cửa phòng được mở ra đúng mười hai giờ đêm.

Cô ngồi bên cửa sổ, trên tay là ly cà phê đen. Anh nhìn ly cà phê đang cầm, hơi nhíu mày.

"Em có thích cà phê đâu, sao lại uống?"

Cô không trả lời câu hỏi của anh, ánh mắt nhìn ra bên ngoài xa xăm, rất lâu sau mới khó khăn lên tiếng: "Anh có biết em sợ nhất là gì không?"

Anh không đáp, không hiểu cô muốn nói gì.

Cô tiếp tục: "Em sợ nhất là thất vọng." Đặt ly cà phê xuống bệ cửa sổ, cô ngồi dậy, quay lại nhìn vào mắt anh, cười thê lương. "Nhưng anh làm em thất vọng rồi."

Lúc này anh mới lên tiếng, khó hiểu và tức giận: "Anh không hiểu em đang nói gì."

Cô cầm lấy bàn tay anh, ấm áp quen thuộc đến đau đớn, đặt chiếc chìa khóa cô nắm trong tay đã nóng rực vào đó.

Nhìn chiếc chìa khóa trong tay mình, anh kinh ngạc đến sợ hãi, không nói được câu nào.

"Anh muốn em gọi cô ấy xuống đây hay anh muốn em cứ thế lẳng lặng rời đi?" Cô hỏi, như muốn cứu vãn chút thất vọng trong lòng mình, nhưng câu trả lời của anh khiến cô chết lặng.

"Anh xin lỗi, nhưng cô ấy không biết gì cả."

Cô cười, cười rất tươi, rất rực rỡ.

Nhìn anh như một kẻ tội đồ, cô vung tay tát một cái rất mạnh vào mặt anh. Anh kinh ngạc nhìn cô.

Cô bật khóc, gào lên: "Cô ta không biết gì thì không đáng chịu sự tổn thương, còn tôi biết nên tôi phải chịu hết những tổn thương đó hay sao?"

Tiếng khóc, tiếng gào thét như xé nát tâm can. "Tôi vì anh mà phải chống chọi với nỗi cô đơn đến nhường nào, vì anh mà phải nỗ lực trở về đến nhường nào, vì anh mà giữ mình, vì anh mà giữ trọn vẹn tình cảm này, vì anh mà quên lãng hai năm thanh xuân của chính mình. Bây giờ anh đang trả lại tôi điều gì đây?"

Rất lâu về sau cô cũng không thể quên được cái đêm đầy sóng gió ấy. Rất lâu về sau, cô cũng không thể quên được người đàn ông đã đi qua cuộc đời cô và để lại cho cô một vết thương cả đời không thể lành.

Chuyến bay hạ cánh lúc tám giờ sáng. Cô kéo va li ra khỏi nơi lấy đồ, rất nhanh nhìn thấy một người mới chỉ không gặp có nửa tháng.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn thấy anh. Không có cách nào bước tiếp, cô như bị chôn chân tại chỗ.

Nhìn người đàn ông trước mặt từng bước đi về phía mình, cô cố nở nụ cười rục rĩ nhất.

Anh đứng trước mặt cô, nhìn cô cười mà trái tim như bị ai đâm mạnh.

"Ngốc ạ, đừng tỏ ra mình không sao, anh biết trong lòng em bão đã tàn phá rồi!"

Nghe câu nói này cô bật khóc nức nở, khuôn mặt chỉ sau một đêm mà xanh xao vô cùng.

Lúc này mọi âm ức, đau khổ như vỡ òa. Cô bật khóc giữa sân bay bao nhiêu người qua lại, cô không để tâm đến thể diện của mình mà bật khóc. Người đàn ông ôm cô cũng không màng đến bao nhiêu ánh mắt xung quanh mà ôm chặt cô, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cô.

"Ổn rồi, anh ở đây."

Nhiều năm sau cô mới hiểu ra một điều. Đôi khi ta ở cạnh một người không phải ta yêu nhiều nhất, mà chỉ đơn giản là trong khoảng thời gian ấy,

người đó là phù hợp nhất.

Không phải là cứ yêu cuồng nhiệt, yêu hết mình rồi sẽ có một kết thúc viên mãn. Cô sai rồi, tưởng chừng như vượt qua được khoảng cách là cả hai sẽ được ở cạnh nhau, nhưng cuối cùng, thời gian đã giúp cô trả lời, khoảng cách rất đáng sợ, nó có thể giết chết một mối tình sâu nặng, có thể phá hủy bao nhiêu cố gắng, có thể đập vỡ một thành trì tưởng như kiên cố.

Lòng người giống như tờ giấy. Cô vẽ ở mặt trước, không biết được ai vẽ ở mặt sau. Chỉ khi cầm tờ giấy soi dưới ánh mặt trời mới thấy rõ, bao nhiêu sự bần thủ, bao nhiêu nét bút đều có thể tỏ tường.

Dù hạnh phúc hay đau khổ, đến lúc nhìn lại, tất cả đều chỉ là quá khứ. Dù yêu hay không yêu, đến khi quay đầu, đã cách nhau cả một con đường. Dù mất đi hay còn lại, thứ lưu giữ cũng chỉ là ký ức. Dù có bên nhau thế hên trăm điều, sau cùng cũng lạc mất nhau giữa dòng đời ngược xuôi. Ai là của ai chẳng còn quan trọng nữa.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Người Tình Hay Người Thừa?

Phụ nữ nhớ rõ, nhất định không được làm người tình. Muốn làm gì cũng được nhưng tuyệt đối đừng làm người thừa. Tôi luôn có một chấp niệm rằng, tôi thà làm nữ chính trong câu chuyện của mình chứ không bao giờ làm nữ phụ trong câu chuyện của người khác.

Phụ nữ hãy nhớ thật kỹ, dù bạn có yêu anh ta cỡ nào, thích anh ta bao nhiêu, nhưng nếu anh ta không coi bạn là duy nhất, tất cả đều vô nghĩa. Tình yêu là thế, thà bỏ lỡ còn hơn.

Là phụ nữ, nhất định phải tìm một người cho bạn một mối quan hệ thật rõ ràng, thật đàng hoàng. Đừng ở bên ngoài dành cho bạn một mối quan hệ mập mờ, người yêu không phải, người tình thì không, vui vẻ gặp gỡ, buồn rầu rời đi. Phụ nữ phải hiểu, chúng ta ai cũng có giá trị của riêng mình, chọn một người khiến bạn tỏa sáng, chứ đừng như bóng đèn, leo lắt trong đêm.

Khi lựa chọn một người đàn ông, dĩ nhiên không ai muốn chọn một người chỉ muốn đi cùng một đoạn đường chứ không phải một đời. Hãy chọn một người cho bạn cảm giác đường đi mãi không hết. Hãy từ bỏ người luôn luôn cho bạn cảm giác trước mặt là ngã ba, ngã tư, có khi là con đường cụt.

Nên phụ nữ nhớ nhé! Làm gì thì làm, nhất định không được làm người tình. Muốn làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối đừng làm người thừa.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Căn Phòng Bí Mật Của Đàn Ông

Phụ nữ có biết trên đời này thứ gì là nguy hiểm nhất không? Không phải là sự phản bội, không phải lời nói dối mà chính là chiếc điện thoại của người đàn ông. Bởi trong chiếc điện thoại ấy có lời nói dối, có sự phản bội, có sai lầm, có tất cả những thứ chúng ta không muốn thấy.

Vậy nên phụ nữ muốn hạnh phúc, tốt nhất nên tránh xa thứ gọi là căn phòng bí mật của đàn ông.

Phụ nữ có hai loại, mạnh mẽ và yếu mềm, nhưng chung quy đã là phụ nữ thì đều tò mò và muốn biết nhiều hơn. Tôi tin, tất cả phụ nữ, ai cũng đã từng hơn một lần tò mò kiểm tra điện thoại của người yêu, và tôi tin cũng nhiều hơn một lần, họ bị tổn thương trong căn phòng bí mật ấy.

Phụ nữ muốn hạnh phúc, muốn bền lâu thì nên kìm nén sự hiếu kỳ và tò mò đáng hận của bản thân. Đừng cố gắng thấy được bộ mặt thứ hai của đàn ông. Bí mật của đàn ông, căn phòng bí mật của đàn ông không phải là trái tim mà chính là chiếc điện thoại. Hãy tránh xa nó ra nếu không nó sẽ khiến bạn bị tổn thương đấy!

Tôi cũng là phụ nữ, cũng từng vì sự hiếu kỳ của bản thân mà như thế. Người ta hay nói, không có người đàn ông nào không lừa dối bạn, chỉ đơn giản là bạn có can đảm chấp nhận sự thật hay không. Thực ra đây chỉ là trên lý thuyết. Với tôi, tôi vẫn muốn theo đuổi sự thật, vẫn muốn can đảm nhìn rõ dối trá vì tôi có thể can đảm rời đi. Còn bạn, thì sao?

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Cuộc Đối Thoại Của Hai Người Đàn Ông

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, trên bàn là những đĩa thức ăn dở dang. Vài chai rượu đã được mở nắp và trút đến giọt cuối cùng.

Khi hơi men bùng lên, người đàn ông mặc chiếc sơ mi đen lên tiếng: "Cái con tao mới quen cũng được lắm, ngoan ngoãn, hiểu chuyện, không như vợ con tao ở nhà, cả ngày chỉ biết cần nhà."

Người đàn ông mặc sơ mi trắng không đáp mà cười, để cho đối phương nói tiếp.

"Tao có thể tự tin dắt nó đến các buổi xã giao. Chứ con vợ ở nhà dắt đi chỉ sợ làm mất mặt, thế nên tao có bao giờ cho đi cùng đâu."

Anh cười, uống cạn ly rượu.

"Thế con kia biết mày có vợ rồi chưa?"

"Biết, nó kêu nó yêu tao, nó chấp nhận hết."

"Yêu tiền chứ yêu gì mày."

"Không phải đâu, nó ngoan với biết điều lắm, có đòi hỏi gì bao giờ đâu."

Anh ngả lưng dựa vào ghế.

"Những đứa cao tay thì không cần mở mồm mày cũng tự cho. Cứ đập ví vào mặt thì xem nó có không ngoan được không."

"Giờ thế này này, tao chỉ cho mày một cách này, mày cứ làm theo rồi tao nói tiếp."

Trong lúc chờ đợi kết quả, người đàn ông mặc sơ mi trắng nói: "Người

mà mày nắm tay khi đứng trên đỉnh cao không quan trọng. Quan trọng là khi mày rơi xuống, ai là người bên mày."

Mười phút sau.

Một cô gái khá trẻ nhưng lại có nét đậm thắm của người phụ nữ có gia đình, mái tóc buộc vội vàng có phần lộn xộn, bộ quần áo ngủ bên trong được che vội bằng chiếc áo khoác mỏng xuất hiện trong quán ăn. Cô gái đi tất tả đến trước bàn ăn, gấp gáp hỏi, giọng điệu khó chịu và bực mình: "Anh làm gì mà uống đến mức không về nổi! Bao nhiêu tuổi đầu rồi mà không biết lo cho bản thân, mình không lo cho mình nổi lo được cho ai!" Cô cắn nhả một hồi, anh không đáp.

Rất lâu sau người đàn ông áo đen mới đứng dậy, ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô, lúc này anh mới nhớ rất lâu rồi anh chưa ân cần với cô.

"Anh xin lỗi, em về trước đi, một lát nữa anh về. Xin lỗi em."

Cô bất ngờ đến kinh ngạc nhưng vẫn ngoan ngoãn trở về và không quên dặn dò bạn anh đưa anh về tận nhà.

Đối diện với ánh mắt thản nhiên của thằng bạn, anh bất lực dựa vào ghế. Ba mươi phút sau, một cô gái xinh đẹp mặc một chiếc váy xòe dịu dàng, nhìn qua là biết đã được chuẩn bị kỹ lưỡng cũng xuất hiện trong quán ăn.

Anh giải quyết nhanh gọn. Đến khi ngồi xuống bàn, anh chán nản uống rượu không ngừng. Anh suýt đánh mất một điều quan trọng, bỏ lỡ thứ quý giá nhất cuộc đời anh.

"Làm sao mày lại muốn tao làm thế này để hiểu hơn về hai người phụ nữ này?"

Người đàn ông mặc sơ mi trắng cười, đôi mắt ánh lên sự dịu dàng.

"Tao đã từng như mày, từng làm sai và từng khiến cô ấy thất vọng. Sau này, đến khi hiểu ra thì đã không còn kịp. Trên đời này không phải ai cũng

tìm được người hết lòng yêu mình. Tao không muốn mày phải hối hận như tao."

Phụ nữ cẩn thận không phải là không yêu, chỉ là do đề tâm quá nhiều sinh ra lo lắng. Phụ nữ càng nói nhiều, càng cẩn thận càng chứng tỏ đó là thứ họ rất quan tâm.

Người bên bạn khi bạn cười là ai không quan trọng, quan trọng lúc bất lực nhất ai sẽ ôm bạn vào lòng. Người ở cạnh bạn trong những cuộc vui rất dễ kiếm, nhưng bao nhiêu người nắm tay bạn khi tiệc đã tàn?

Đàn ông hãy nhớ rõ, người phụ nữ cùng bạn đi đến thành công mới quan trọng, người bỗng dưng xuất hiện khi bạn đứng trên đỉnh cao chỉ là qua đường. Hãy chọn người ở bên bạn lúc hoa tàn, tiệc tan, chọn người ở bên bạn lúc bất lực, mệt mỏi và chán chường. Bởi cuộc đời này chính là như thế.

Vui thì dễ kiếm, buồn thì ai ở bên?

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Vì Chúng Ta Bỏ Lỡ Nhau

Đôi khi sự gặp gỡ trong quãng thời gian cô đơn nhất, quãng thời gian mệt mỏi nhất được gọi là định mệnh.

Cái ngày mà cô lạc lõng về một vùng quê xa xôi, vì gia đình làm ăn lụn bại, cô không còn là một nàng công chúa, một cô tiểu thư kiêu kỳ. Cô không còn gì cả, ngoài trái tim bị tổn thương khi gia đình tan vỡ, gia nghiệp sụp đổ, người mà cô mười bảy năm gọi là bố đã đi theo người phụ nữ khác ngay sau đó vài ngày. Còn cô, người con gái mang danh tiểu thư, sống trong nhung lụa, người con gái được coi là bảo bối được nâng niu nhất, sau cùng bị đẩy về vùng quê xa xôi sống cùng một người bác chưa từng gặp gỡ.

Cuối cùng thì cô cũng đã dần quen với cuộc sống nơi đây, hai tuần nhanh chóng qua đi. Cô đã thích nghi với nhịp sống yên bình, không xô bồ và ồn ào như ở thành phố. Cô thích những ngày ngồi trên đồi nhìn xuống phía dưới, cảm giác bình yên chưa từng có.

"Chị, mẹ bảo chị về ăn cơm!" Tiếng gọi non nớt còn chưa vỡ giọng vang lên ở chân đồi.

Cô thoát ra khỏi tâm trạng ngẩn ngơ, đứng dậy phui sạch quần áo rồi nhanh chóng đáp lại: "Được rồi, xuống đây."

Trở về nhà, cô rửa sạch tay trước khi ăn cơm. Căn nhà của bác không lớn lắm nhưng cũng được coi là khang trang so với những nhà xung quanh. Trong nhà không thiếu đồ dùng gì cả, chỉ thiếu internet. Cô mang theo chiếc iPad nhưng chưa thể sử dụng được, mạng 3G ở đây cũng trở thành thứ vô nghĩa.

Cuộc sống mỗi ngày của cô trôi qua vô cùng tẻ nhạt, cô không đi học, vì cô không chấp nhận được việc phải học ở nơi cơ sở vật chất quá kém đến

thể. Và lý do lớn hơn là vì cô học ở thành phố chưa đến cuối kỳ, còn hai tháng nữa là kết thúc học kỳ thì cô nghỉ giữa chừng nên nếu đi học lại ở đây, cô sẽ phải học cùng những đứa em kém cô một tuổi. Với cô, đó là một sự sỉ nhục rất lớn.

Cô không đi học nên hằng ngày cô chỉ thức dậy, ăn sáng rồi ngủ tiếp đến trưa, khi buồn chán sẽ đi lên đồi, còn không thì đi dạo xung quanh. Mặc dù cô được sinh ra trong gia đình có điều kiện tốt nhưng lại là người thích những điều giản dị, mộc mạc. Nét đẹp ở đây chưa được khai thác, giống như một hòn ngọc sơ nguyên chưa được mài giũa.

Chiều hôm sau, đứa con của bác cô nói rằng có một gia đình trên thành phố về để xây dựng một nông trại trồng hoa, rất nhiều loài hoa quý hiếm được mang từ nước ngoài về gây giống. Cô đã tò mò và đi đến theo sự chỉ đường của đứa nhóc.

Những thứ tưởng như chỉ diễn ra trong phim lại thật sự xảy ra ở ngoài đời thực, cô nhìn thấy trước mắt là một nông trại bằng kính trong suốt, bên trong là rất nhiều hoa, rực rỡ sắc màu khiến cô hoa mắt.

Cô từng bước lại gần nông trại bằng kính ấy. Nó rất lớn, còn lớn hơn cả trong phim ảnh. Bên trong có vài người đang đi qua đi lại bên những chậu hoa xếp ngay ngắn.

Thật ra cô không phải mẫu người lãng mạn nên cô không thích hoa. Đối với cô, hoa là thứ dễ tàn nhất. Còn cô thì không thích những điều chóng vánh, nên với cô, hoa dễ ngắm nhìn thì được, yêu thích thì không bao giờ.

Nhìn một lúc để giải tỏa sự hiếu kỳ rồi cô quay lưng rời đi. Một chàng trai đang đi ngược lại phía cô. Anh ta rất cao, cao hơn cô hẳn một cái đầu. Anh ta mặc chiếc quần bò cùng một chiếc áo phông đơn giản, không quá cầu kỳ nhưng lại toát lên sự sang trọng của một người có tiền, tư phong của giới thượng lưu rất lâu rồi cô chưa bắt gặp, hôm nay thấy lại, trong lòng có cảm giác chua chát lạ thường.

Cô không để tâm mà rời mắt bước đi. Có những thứ không nên nhìn, không nên nhớ, những vết thương chỉ nên để nó ngủ quên, không nên khơi dậy.

Đi được vài bước thì giọng nói phía sau kéo cô dừng lại.

"Này cô!"

Cô quay lại, chàng trai vừa rồi đang nhìn cô bằng ánh mắt tò mò.

"Cô là người làm ở đây à? Sao tôi nhớ là chưa từng thấy cô?"

Cô thực sự rất muốn chửi thề, nhìn lại người mình từ đầu đến chân xem có chỗ nào giống với người làm nhà anh ta không. Nhưng đây là vùng quê, cô cũng không nên sinh sự làm gì, cô vẫn điềm tĩnh đáp: "Không phải."

Nói xong, cô quay đi thì anh chàng điên rồ này bước qua mặt cô ngang đường.

"Vậy sao cô lại ở đây?" Anh ta thắc mắc một cách vô lý.

Cô nhíu mày, khó chịu hỏi lại: "Vậy sao tôi không được ở đây?"

Anh ta cười nhạt, như đang nghe một vở hài, bàn tay rần rở chỉ về phía tấm bảng.

"Đi về thì nhân tiện nhìn tấm bảng đấy nhé!"

Nói xong, anh ta nhét tay vào túi quần kiêu ngạo rời đi, cô không kịp nói thêm câu nào.

Cô tức đến đỏ ửng hai gò má, bước nhanh ra nhìn tấm biển trước mặt, hàng chữ màu đỏ rất to: "Không phận sự miễn vào."

Chẳng lẽ nguyên một khoảng đất lớn thế này đều của nhà anh ta? Cô cắn môi rời đi, rồi đột nhiên dừng lại nhìn tấm biển gỗ mà tức càng thêm tức, một cước đá mạnh, tấm biển lặn xuống lùm cỏ, như chưa từng có.

Anh nhìn tấm biển bị đổ dưới cở rồi nhìn ra phía xa, bóng lưng nhỏ bé đang bước đi nhẹ tênh, tựa như không có việc gì diễn ra. Cúi người cầm lại tấm biển, chàng trai bất giác nở nụ cười.

Sau hôm đó cô không lui tới khu vực lân cận đó nữa. Mọi việc lại diễn ra như những ngày bình thường, chuyện đã qua cô không còn nhớ đến.

Ngồi trên đồi nhìn xuống bên dưới, có cảm giác như mình đã cách xa nhịp sống trước kia lâu lắm rồi. Đôi lúc cô rất nhớ thành phố, đó là nơi cô đã sống mười bảy năm trời. Nhưng bây giờ điều đó cũng chẳng còn quan trọng. Cô thở dài, mái tóc dài được buộc cao để lộ phần gáy trắng mịn. Mặc dù ở quê nhưng cô chỉ ra ngoài vào lúc nào trời không nắng nên làn da vẫn giữ được màu trắng hồng mà nơi này hiếm ai có.

Cô không quá xinh đẹp nhưng làn da và đôi môi đỏ mọng nhìn đặc biệt cuốn hút. Cô khẽ ngân nga bài hát cô yêu thích. Cô hát không hay nhưng chất giọng nhẹ nhàng, cộng thêm cảm xúc khiến lời hát càng da diết.

Thu không anh úa xanh

Đông chưa sang đã lạnh

Xuân quên đi lời anh hứa

Vì hạ đã xa rồi anh ơi

Màu của lá thu vàng đã rơi

Phố không anh, phố như dài hơn.

Đột nhiên có cảm giác như có ai đang nhìn mình, cô quay ngoắt lại, tám mắt nhìn nhau. Một trong số ba người kia là người hôm trước cô gặp. Anh ta đưa tay lên miệng hơi ho khan, nói với hai người đi cùng: "Đất ở đây khá tốt, tôi đã xem rồi, lấy một ít về thử nghiệm."

Hai người kia nhanh chóng dùng xẻng xúc đất vào một chiếc túi bóng

kính. Cô đứng dậy rồi đi. Đi ngang qua anh ta, cô chỉ kịp dành cho anh ta một ánh mắt đầy chán ghét rồi rảo bước đi.

"Cô gái này là người ở đây sao?" Anh lên tiếng hỏi hai người làm ở đây, họ đều là dân ở đây dù nghe giọng của cô thì anh biết không phải người chốn này.

"Không đâu, cô gái này là cháu cái Vân ở phía đằng kia." Anh người làm chỉ về hướng bên dưới đồi rồi nói tiếp: "Là người thành phố, cũng không rõ có chuyện gì mà về đây sống, cũng được hơn hai tuần nay rồi, ít nói nên cũng chưa ai tiếp xúc bao giờ."

Anh gật đầu tỏ ý biết rồi, cũng không tiện hỏi gì thêm, chỉ nhìn xa xăm, một cách vô thức anh đang nhìn về hướng ngôi nhà mà người làm vừa chỉ.

Cái ngày hai người gặp lại nhau cũng chính là ngày cơn bão lớn đổ về. Cô ngồi trên đỉnh đồi, mây đen vừa kéo tới thì mưa đổ xuống tầm tã. Lần đầu gặp tình huống này cô luống cuống chạy đến vấp ngã. Mưa rất nhanh thấm xuống lòng đất, đường đồi trơn trượt khiến cô di chuyển khó khăn. Mưa xóa hết mọi vết cũ khiến cô không xác định được hướng xuống đồi, ngọn đồi không quá cao nhưng vì mưa nên vô cùng nguy hiểm.

Là một tiểu thư được bao bọc, cô chưa từng rơi vào hoàn cảnh đáng sợ đến thế này, bao nhiêu kiên cường cũng không kìm nổi nước mắt rơi xuống cùng mưa.

Cô đợi mãi, đợi mãi đến mười lăm phút sau cũng không thấy bác hay ai đến cứu cô. Hay bọn họ nghĩ cô thật sự có thể tự mình về nhà an toàn hoặc tìm một chỗ trú mưa?

Cô bám vào một thân cây, ngồi xồm xuống, tán cây khá to nhưng cũng không che được cho cô, người cô ướt nhẹp.

Trời dần tối, cô sợ hãi đến mức bật khóc, gục mặt vào lòng bàn tay không dám nhìn xung quanh. Một mình cô ở đây, một quả đồi rộng lớn chỉ có một

mình cô, chẳng lẽ cô sẽ chết ở đây sao?

Những tán cây xào xạc, tiếng các con vật nhỏ kêu nghe vô cùng kinh dị. Đột nhiên một giọng nói vang trên đỉnh đầu, cô không dám nghĩ là thật hay ảo ảnh nên cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

"Đi xuống thôi."

Cô vẫn không ngẩng đầu, rồi một bàn tay nắm lấy cánh tay cô, lực mạnh khiến cô tin là đã có người đến cứu mình rồi. Ngẩng đầu nhìn người đối diện, tại sao lại là anh ta?

"Sao...lại là anh?" Cô lắp bắp kinh ngạc.

"Sao không thể là tôi?" Anh nhướn mày nhìn cô, nước mưa chảy xuống khuôn mặt anh như những giọt mồ hôi.

Ý cô không phải như thế, chỉ là tại sao không phải người nhà cô mà lại là một người đàn ông xa lạ.

Cô cười tự giễu, hóa ra đến bây giờ cô không hề có lấy một người thân thiết, đến khi gặp nguy hiểm cũng chỉ có thể tự cầu Trời khấn Phật, không thể nương tựa vào thứ gọi là tình thân.

"Đi xuống thôi!", anh nhắc lại, một tay kéo tay cô, để cô đi sau lưng mình.

Cô không chống cự vì cô hiểu lúc này cô chỉ có thể dựa vào anh ta.

Cả đường đi xuống chỉ nghe thấy tiếng anh ta nói. Trong đêm tối lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp của anh ta lại như một ngọn lửa nóng rực, xua tan đi lạnh giá.

"Cần thận một tí, đoạn này rất trơn, không cần đi nhanh quá, từ từ thôi."

Anh ta không nói những câu thừa thãi, chỉ khi nào cần mới lên tiếng.

Đến khi cô đứng vững ở dưới chân đồi, mưa vẫn rơi xối xả, nhưng nhịp tim đã trở lại bình thường. Nhìn anh ta cả người ướt sũng, những vết bùn đất lấm lem, cô áy náy vô cùng.

"Cảm ơn anh."

Anh ta không đáp lại lời cảm ơn của cô mà như đàn anh dạy bảo đàn em: "Cô đã về đây ở thì nên tìm hiểu về thời tiết ở đây đi. Bây giờ là mùa mưa, chẳng ai dại mà đi lên đồi vào những ngày như thế này."

Cô rất muốn phản bác là: "Chẳng phải hôm trước anh cũng tới đây sao?", nhưng lời ra đến miệng lời không thể nói ra, đành ngậm ngùi không đáp. Dù sao anh ta cũng đã cứu cô, ít nhất cô còn sống, đây là việc quan trọng.

"Trời đang mưa lớn, từ đây về nhà cô đường không có đèn, rất nguy hiểm."

Nếu không về nhà cô biết phải đi đâu bây giờ. Cô đang rối ren trong mớ suy nghĩ mà mưa ngày một lớn hơn chứ không có dấu hiệu giảm bớt thì anh ta lại nói: "Trại của tôi gần hơn, về đây một lúc, khi nào tạnh mưa tôi đưa cô về."

Cô ngẩng đầu tìm kiếm sự tin cậy trong mắt anh ta, không thấy một sự lừa dối nào ở đây, cô lí nhí nói: "Có tiện không?"

Anh ta lườm cô, nói giễu cợt: "Hôm nay sao cô không như hôm trước, tự tiện xông vào một lần rồi giờ còn hỏi có tiện không?"

Không thèm nghe cô trả lời, anh ta quay lưng rời đi. Cô chỉ còn cách đi theo sau, mang trong lòng sự ảm ức không thể bộc phát.

Cô đang đứng nhìn những chậu hoa tỏa ra thứ mùi hương kỳ lạ thì anh ta bước đến, ném cho cô một cái khăn màu xanh lục rồi quay người đi khỏi nhà kính. Cô nhìn theo bóng lưng anh ta, thấy anh ta đi vào một căn nhà gỗ ở cách nhà kính không xa.

Cô còn chưa kịp hỏi vì sao anh ta lại xuất hiện ở trên đỉnh đồi, vì sao lại nửa đêm vô cớ có mặt ở đây thì người đã đi mất rồi.

Trú mưa tại nhà kính đến gần nửa đêm mưa vẫn chưa ngớt thì anh ta lại xuất hiện, lần này anh ta đã thay một bộ quần áo mới, mái tóc cũng khô ráo, khuôn mặt tuấn tú nhưng trong tranh vẽ khiến cô không khỏi cười giễu bản thân mình, sao cô lại cảm thấy bối rối cơ chứ, lúc này cô chẳng còn như trước kia nữa nên ngay cả tư cách để bối rối cũng không có.

"Sao khi đây anh lại ở trên đỉnh đồi?" Cô ngẩng đầu lên hỏi.

Anh ta cầm một bình tưới cây, tỉ mỉ chăm sóc cho từng chậu hoa, đôi tay nâng niu từng chiếc lá như thể đó là bảo bối của mình.

"Có việc thôi!" anh đáp hời hợt.

Thấy đối phương không muốn trả lời, cô cũng không tiện hỏi thêm, nhìn ra bên ngoài, những hạt mưa rơi xuống nhà kính, cô lại thấy đẹp không tả xiết, giống như đang ngồi giữa màn đêm, mưa rơi bao nhiêu cũng không thể ướt người.

"Cô có thích hoa không?" Anh lên tiếng phá vỡ sự yên lặng.

Cô lắc đầu. "Không thích." Cô trả lời rất thành thật.

Anh hơi dừng tay, tỏ ra khó hiểu: "Không phải con gái đều thích hoa sao?"

Đúng là thường như thế, nhưng cô không giống tất cả mọi người, cô không thích hoa, rất không thích.

"Hoa nhanh tàn, không thích lắm."

Anh đưa tay vuốt vuốt cánh hoa. "Biết cách chăm sóc thì nó sẽ không tàn."

Cô cười nhạt. "Vậy anh có thể chăm sóc được nó mãi không? Nếu cứ đợi

người ta chăm sóc mới có thể duy trì sự sống thì chẳng khác nào cây tầm gửi. Vì thế tôi không thích hoa, yếu ớt và phụ thuộc."

Anh thấy buồn cười nhưng không lên tiếng. Suy nghĩ của cô thật sự rất mới lạ, anh cảm thấy cũng có phần đúng.

"Sao cô lại về đây sống, nhìn cô có lẽ không phải sinh ra trong gia đình nghèo khó?" Anh nhìn bàn tay mịn màng của cô, làn da trắng hồng cùng mái tóc dài được uốn thẳng kỹ lưỡng, rất dễ dàng nhận ra cô không phải một cô gái bình thường.

"Gia đình phá sản!", cô trả lời hời hợt như thể chẳng phải đang nói chuyện liên quan đến mình.

Anh im lặng không hỏi thêm, có những vấn đề biết đủ để hiểu, không nên đào bới quá sâu.

Đến khi mưa tạnh đã là một giờ sáng, anh cầm đèn pin đưa cô về đến nhà, lời cảm ơn bồi rồi trao đi, anh chỉ gạt đầu qua bước.

Cô vào đến nhà, đèn đã tắt, ngoài cửa là đầy đủ những đôi dép. Cô cười một mình, mình lại là kẻ không có chút giá trị nào. Cô không có bố, không có mẹ, không có người thân, cô không có ai thân thiết trên đời này, chỉ có một mình.

Hôm sau, cô không lên đỉnh đồi nữa mà chỉ đi loanh quanh đồng ruộng, ít nhất khi đi ra ngoài, cô mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Cầm một cành cây, cô vừa đi vừa chọc xuống mặt đất thì tiếng còi "tinh tinh" của xe đạp vang lên. Cô nhìn lên thì thấy anh đang đi một chiếc xe đạp màu đen, vẫn là bộ dạng xa cách đó, cô chỉ gạt đầu chào hỏi rồi ngoảnh đi.

Chiếc xe bỗng dừng lại ngay bên cạnh cô. Anh lên tiếng: "Lên huyện chơi không?"

Cô nhú mày, anh ta điên à?

"Lên đây làm gì?"

"Tôi đi mua ít đồ, cô rảnh thì đi chơi cùng, không thì thôi." Vừa nói anh vừa nâng chân lên đạp xe tỏ ý nếu cô không đồng ý nhanh thì anh sẽ đi ngay.

Thấy anh đạp xe cô nhanh chóng hét lên: "Này này, tôi đi với!"

Nói xong, chưa kịp đợi anh dừng xe lại cô đã nhảy lên ngồi đằng sau xe, chỗ ngồi bằng sắt khiến cô đau đến nghiêng răng mà không nói thành lời.

Lúc ấy không hiểu vì sao cô lại vội vàng đến thế, có lẽ vì sợ anh bỏ cô ở lại.

Hai người đi ngang qua cánh đồng, cô bám vào lưng áo anh, người dân xung quanh nhìn hai người bằng ánh mắt lạ thường.

"Anh có rất nhiều tiền, sao lại phải đi xe đạp?"

Anh im lặng rất lâu không đáp, cô chỉ nhìn thấy bóng lưng cao ngạo.

Hai người đi ngang qua một con suối, tiếng nước chảy róc rách, nước trôi qua các phiến đá, ngang qua hàng cây xanh. Tiếng lá cây xào xạc, khung cảnh lúc này bình yên lạ thường.

"Tôi không biết đi xe máy, đi ô tô thì bất tiện!", anh trả lời ngắn gọn, không thừa một từ.

Cô khẽ "Ừ" một tiếng. Ngồi sau xe anh, giống như cô đã phó mặc tất cả cho anh, anh đi đến đâu cô cũng không lo lắng, mặc dù đường lên huyện cô cũng chưa từng đi qua.

Rất lâu sau này, đây lại là ký ức thanh xuân đẹp nhất của cô, ký ức mà cô dùng cả đời để lưu giữ.

Anh lên huyện mua một vài loại xẻng, những vật dụng này gửi ở thành phố về rất mất công mà ngay đây cũng có. Cô ngồi trên xe đợi anh vào bên trong chọn lựa, lúc bước ra trên tay anh là một túi đồ linh tinh, anh đặt vào

giỏ xe. Đi được một đoạn thì anh hỏi: "Cô có khát nước không?"

"Không!" cô đáp mặc dù cổ họng đã khô khốc.

Anh không nói gì mà rẽ vào một hàng ven đường bán sữa đậu nành, mua hai túi, đưa cho cô một túi.

Nhìn túi sữa đậu nành trên tay, trong lòng có cảm giác bị ai. Chẳng ai biết cô thích ăn gì, uống gì, nhưng lúc này một người lạ, xa lạ đến mức không thể xa lạ hơn lại đưa cho cô thứ đồ uống cô rất thích. Cô thích những gì làm từ đậu nành.

Cầm túi sữa ngồi ở đằng sau xe, một tay cô bám vào lưng áo anh đến nhẵn nhúm nhưng anh vẫn không nói một lời nào.

"Cô thích ở đây không?" Anh hỏi.

Cô nhìn con đường xác xơ, nhìn cảnh vật mộc mạc, bình yên mà lắc đầu.
"Không."

Anh nhìn về phía trước, trầm giọng đáp: "Thế sao không cố gắng trở về thành phố?" Nếu đã không thích ở đây, sao không cố gắng để trở lại cuộc sống cũ?

"Tôi không rõ mình nên cố gắng vì điều gì." Cô không có động lực để cố gắng, không có động lực để đứng lên. Cô chính là một người như thế, bất kể điều gì cô làm đều cần có mục tiêu, nếu không có mục tiêu, cô sẽ không thể làm được, giống như món đồ chơi cần được lên dây cót, nếu không sẽ chỉ đứng im.

"Đây là hoa hải đường, có ý nghĩa là giữ vững tình bạn thân thiết."

"Đây là hoa dạ lan hương, thường là sự vui chơi."

"Còn đây là hoa tuệ tây, được ví như sự thanh khiết."

...

"Còn hoa này?"

"Đây là hoa lưu ly, ý nghĩa là đừng quên tôi."

"Forget Me Not..."

Cô chăm chú nhìn chậu hoa lưu ly, màu xanh khiến cô có cảm giác bình yên, cô vuốt nhẹ nhẹ những cánh hoa. Cô thích tên của loài hoa này, cũng thích ý nghĩa của nó. "Forget Me Not..."

Những ngày sau trôi qua thật bình yên, cô và anh dần thân thiết với nhau hơn, mùa mưa qua đi, anh thường cùng cô lên đỉnh đồi. Có lúc anh kể chuyện những ngày anh đã đi qua, có khi anh hát, có khi anh lại vẽ.

Hôm đó, cô cùng anh bê một chậu hoa lưu ly lên đỉnh đồi, anh đi phía sau cô, bắt cô đi ở đằng trước. Cô thắc mắc hỏi lý do nhưng anh chỉ nói rằng để cô đi trước, có việc gì thì cô chết trước, anh quay đầu chạy nhanh hơn.

Rất lâu về sau cô mới biết, anh đi ở phía sau cô vì lo lắng cô sẽ trượt chân, nếu đi ở phía trước anh sẽ không kịp bảo vệ cô, vì thế anh lựa chọn cách đi ở phía sau cô. Thầm lặng và nhẹ nhàng.

Anh đào một cái hố nhỏ.

"Đặt hoa vào đây." Anh chỉ vào cái hố.

Cô cầm cây lưu ly đặt vào theo ý anh. Anh vun đất xung quanh cây hoa.

"Hằng ngày tưới nước, hai lượt sáng chiều, nó sẽ không chết được!", anh nói.

Cô gật đầu khẳng định: "Em sẽ không để nó chết."

Anh cười dịu dàng, nụ cười dịu dàng đến mức ngay cả anh cũng không biết.

Đêm nay, bầu trời đầy sao, nhà kính thấp đèn sáng trưng, dưới một khu đất tối, nhà kính như một bầu trời mới, tỏa ra thứ ánh sáng đẹp đến mê hồn. Cô cùng anh ngồi ở trên cỏ, nhìn về một hướng rất xa.

Thời gian quen biết không lâu, hai tháng thấm thoát trôi qua, anh không còn mang lại cho cô cảm giác xa cách, cô cũng không còn cảm thấy hơi hợt với anh. Cả hai đều quen thuộc với sự hiện diện của nhau.

"Em thích ở đây chứ?" Anh hỏi lại câu hỏi mình đã từng nói.

Lần này cô hơi chần chừ, rất lâu mới đáp: "Thích."

Anh mỉm cười, quay sang nhìn cô, gương mặt trắng mịn cùng mái tóc buộc cao, màn đêm cũng không thể giấu nổi nét đẹp mộc mạc của cô.

"Tôi thích em." Anh nói rõ ràng, rành mạch từng tiếng một.

Thời gian như ngưng lại ngay khoảnh khắc này, cô không dám quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh, không dám để lộ lồng ngực đang phập phồng, bao nhiêu cảm xúc đang dâng lên trong cô.

Không thấy cô lên tiếng, anh cho rằng cô ngại, liền hỏi: "Em thích tôi chứ?"

Rất lâu sau, rất lâu sau mới nghe thấy tiếng cô nói, rất khẽ, nhưng lại đủ cho anh nghe thấy: "Không thích."

Anh như không tin vào tai mình, ấp úng hỏi lại: "Em không thích tôi?"

Lần này cô trả lời nhanh hơn nhưng vẫn rất nhỏ: "Không thích."

Anh bật cười, nụ cười gượng gạo khó coi vô cùng.

"Không sao, là tôi hoang tưởng rồi."

Cô nắm chặt bàn tay, trước khi chạy đi chỉ nói với anh hai từ: "Xin lỗi."

Chạy như bay ra khỏi tầm mắt anh, cô không dám quay đầu, không dám nhìn lại, sợ rằng cô sẽ không có can đảm mà ôm lấy anh, mà nói rằng là cô nói dối, không phải cô không thích anh, mà là cô rất thích, rất thích, nhưng cô không có tự tin, không có can đảm đó. Lúc này cô chẳng là ai cả, vốn dĩ cô không xứng với anh. Không phải không yêu anh, cô yêu anh, yêu anh, nhưng cô lại không xứng có được anh.

Nước mắt rơi như mưa, cô ngồi xuống bên đường òa khóc. Nước mắt càng lúc càng tuôn.

Tại sao không gặp nhau sớm hơn? Tại sao không phải là lúc cô có đủ tự tin để yêu anh? Tại sao lại là lúc cô không có gì trong tay? Tại sao lại gặp gỡ vào lúc cô tự ti nhất?

Cô có trăm ngàn điều muốn nói với anh, bao nhiêu ngôn từ cũng không thể nói cho anh hiểu cô của lúc này. Tất cả chỉ gộp thành từ "xin lỗi."

Ba ngày sau cô và anh không gặp lại, đến ngày thứ tư cô ở trên đồi về thì bác gọi cô vào nói: "Cái thằng nhà đại gia ấy, nó chuyển về thành phố rồi đấy."

Trái tim cô như rơi xuống đất, vỡ vụn.

"Sao bác biết?" Cô cố gắng giữ bình tĩnh hỏi lại.

"Người làm ở đây là hàng xóm gần đây kể, bây giờ chỗ đấy để cho anh trai nó quản lý thì phải..."

Cô không nghe được câu cuối bác nói gì, cô cũng không rõ mình ra khỏi nhà bằng cách nào, đến khi ý thức trở lại thì cô đã ngồi ở trên đồi từ khi nào.

Nhìn cây lưu ly đang đung đưa trong gió, cô thì thầm một mình trong vô thức.

"Anh giận em nên bỏ đi à? Em sai rồi à? Em chỉ nói là không thích anh chứ đâu có nói rằng em không yêu anh...Sao lại đi như thế? Đi thật rồi sao?

Thật là đi rồi sao?... Em sai rồi, là em kém cỏi, là em thiếu tự tin, là em sai..."

Nói đến đây cô bỗng òa khóc, nhìn cây lưu ly đứng đưa mà lòng như bị ai cứa nát. Cô khóc nức thành tiếng, nước mắt rơi như mưa.

"Người đàn ông như anh đúng là đồ ngốc, em nói không thích anh là anh tin sao? Em nói không thích anh là anh bỏ đi sao? Anh là đồ ngu ngốc! Anh cứ thế mà bỏ em đi sao? Thật sự tàn nhẫn đến thế sao?..."

Hôm đó cô ngồi trên đồi đến tận sáng hôm sau. Lúc bình minh dần lấp ló phía chân trời thì cô chậm rãi đứng dậy, vì ngồi quá lâu khiến cô loạng choạng suýt ngã. Cô phủi bụi đất trên người. Trước khi xuống đồi, nhìn về vị trí anh từng ngồi cùng cô trồng hoa, khóe môi cô nở nụ cười dịu dàng.

"Không được quên em, cả đời này không được quên em. Đời này ai cũng có thể quên em, còn anh không được phép quên em."

Hai năm sau.

Đường phố Hà Nội hôm nay thực vắng vẻ, ngày mừng Một Tết, ngoài phố hiếm hoi mới có một bóng người. Cô đi xe ngang qua các con phố, hít thở không khí trong lành, cô yêu thành phố này những ngày Tết. Vì khi ấy cô mới có thể tận hưởng những gì mộc mạc nhất, cổ kính nhất của Hà Nội.

Hai năm rồi, hai năm trôi qua chỉ như vừa mới đây. Nhìn chiếc ô tô cô đang lái, chiếc nhẫn cô đeo trên tay, chiếc vòng sang trọng cô đang sở hữu, tại sao cô chưa từng thấy hài lòng với những gì mình đang có?

Hai năm qua cô đã làm những gì? Phục vụ, rửa bát tại quán cơm, đứng làm PG cả một ngày trời tại các trung tâm thương mại. Cô nhớ rõ những ngày ngay cả chiếc bánh ngọt cô thích ăn cô cũng không có khả năng mua. Có ngày bụng đói cồn cào, chân bật máu vì đi đôi guốc quá cao suốt thời gian dài. Cô nhớ rõ những ngày cô làm PG bị nhìn bằng những ánh mắt khinh miệt. Những người đi ngang qua coi cô như món đồ rẻ tiền. Nhìn

những tờ quảng cáo của cô bị ném xuống đất không chút thương tiếc, cô mới thật sự hiểu rằng, cuộc đời này không ai có thời gian để tâm bạn là ai, bạn đã trải qua những gì, phía sau lưng bạn là cả một câu chuyện như thế nào, họ chỉ để tâm đến những gì họ nhìn thấy, và họ cho mình cái quyền thù dết nên câu chuyện theo ý mình.

Nhưng trời không phụ lòng người, từ một cô PG thấp kém, cô được nhận làm nhân viên quảng cáo, ban đầu là những mục chạy quảng cáo trên internet, dần dần cô được lên chức trưởng phòng quảng cáo rồi cô được ngồi vào vị trí bây giờ, giám đốc sáng tạo.

Đây là thành quả của cô, là thành quả sau một chặng đường cố gắng, nhưng cô lại chưa từng cảm thấy vui vẻ với những gì mình có hiện tại, một góc trong lòng cô vẫn luôn trống rỗng, không thể lấp đầy.

Cô mở radio. Trên đài đang phát bản nhạc có sức ảnh hưởng rất lớn với nhiều ngày nay, giai điệu nhẹ nhàng nhưng lại không quá bi thảm...

Thu không anh úa xanh

Đông chưa sang đã lạnh

Xuân quên đi lời anh hứa

Vì hạ đã xa rồi anh hỡi

Màu của lá thu vàng đã rơi

Phố không anh, phố như dài hơn.

Chuông điện thoại vang lên, cô bấm nghe.

"A lô, tôi đây."

"Tối nay bên công ty có buổi xã giao ở Bàn Anh, tôi đang ở quê, cô đi thay tôi nhé!" Sếp cô nói bằng giọng trầm đục, dễ nghe và rất thiện cảm với người nói chuyện.

Cô không từ chối, vì tối này là Ba mươi hay mừng Một tết với cô cũng đều như nhau.

"Được ạ."

"Cảm ơn cô."

Lái xe đi dạo quanh Hà Nội, từ ngày cô ngồi lên được vị trí này, cô luôn thích những lúc rảnh đi dạo quanh thành phố. Đi ngang qua những nơi quen thuộc, những con phố từng có biết bao kỷ niệm, hoặc đang tìm kiếm một hình bóng mà cô cố gắng mong nhớ suốt hai năm nay.

Cô ra khỏi xe, đưa chìa khóa cho bảo vệ nhà hàng. Cô mặc chiếc váy màu da, bên ngoài khoác chiếc áo lông dài đến đầu gối, cô cầm một chiếc túi dạng hộp phù hợp với bộ đồ trên người. Mái tóc dài uốn xoắn khiến cô nàng thêm tinh tế. Mỗi bước đi của cô rất từ tốn nhưng dứt khoát.

Cánh cửa phòng mở ra, cô nhẹ nhàng chào hỏi những vị khách đã đến trước, phong thái lịch sự và chuẩn mực càng tôn thêm sự chuyên nghiệp của cô.

Mười lăm phút trôi qua, cánh cửa một lần nữa mở ra, người đàn ông mặc sơ mi đen, quần âu đen tiến vào, bước đi chắc chắn, kiên nghị. Anh ta bắt tay với hai người đàn ông có chức vị ở trong bàn, mỉm cười chào cô đứng mực rồi ngồi xuống phía đối diện cô.

Đến khi tất cả ngồi xuống, cô mới giật mình nhận ra chỉ còn mình cô đang đứng. Cô nhanh chóng ngồi xuống, lấy lại thần thái. Bữa ăn trôi qua nhanh chóng. Sau đó tất cả đều lên xe ra về, chỉ còn cô đứng ở trước cổng nhà hàng, bên cạnh còn có một người đàn ông.

Hai người đứng cạnh nhau nhưng không ai chủ động lên tiếng, cô im lặng, anh trầm mặc. Cuối cùng anh vẫn là người phá vỡ sự tĩnh lặng.

"Đây mới là em thật sự sao?"

Cô mỉm cười. "Đúng." Đây mới là cô, mới là lúc cô tự tin nhất, đây mới là cô xứng với anh.

Cẩn môi hồi lâu, cô mới nói: "Anh khỏe chứ?"

"Anh khỏe." Anh đáp, giọng nói vẫn luôn ấm áp và dễ nghe như thế.

Cô im lặng hồi lâu, mạnh mẽ nói ra suy nghĩ của bản thân: "Em đã tìm anh rất lâu."

Anh tỏ ra ngạc nhiên: "Sao lại tìm anh?"

Cô quay người nhìn thẳng vào mắt anh, lật hết can đảm kiễng chân lên hôn vào môi anh, cô cảm thấy tim mình đập mạnh đến điên cuồng. Đến khi rời khỏi môi anh, gò má cũng đỏ ửng. Anh vừa định nói cô đã đưa một ngón tay lên môi anh ngăn lại.

"Để em nói trước. Em yêu anh, rất yêu. Năm đó em nói không thích anh là vì cảm thấy bản thân khi ấy không xứng với anh, là em tự ti. Sau khi anh đi, em đã lên thành phố, cố gắng để có được ngày hôm nay. Đến bây giờ, em tự tin đứng trước mặt anh, tự tin nói với anh rằng em yêu anh."

Anh nhìn cô, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, không biết phải nói gì với cô lúc này. Đột nhiên một chiếc ô tô dừng lại, cánh cửa mở ra, một giọng nữ dịu dàng vang lên: "Anh đợi lâu chưa?"

Cô gái mặc chiếc váy đỏ bước đến cạnh anh, tự nhiên vòng tay qua tay anh. Lúc này mới nhớ đến sự tồn tại của cô mà quay sang hỏi: "Bạn anh à?", cô gái lịch sự mỉm cười. "Chào chị."

Cô cười nhạt, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

"Em vào xe trước đi, đợi anh chút nhé!" Anh ân cần nói với cô gái bên cạnh, đôi mắt không thể giấu nổi sự chiều chuộng.

Cô gái mỉm cười, nói lời chào cô rồi vào xe chờ anh.

Anh nhìn cô, cười nụ cười vẫn như năm ấy. "Chúng ta không thể nữa rồi."

Bàn tay trong lớp áo khoác lông không giấu được run rẩy, bề ngoài cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, đợi anh nói tiếp.

"Tình cảm không phải là xứng hay không xứng mà là yêu hay không yêu. Trong tình cảm thì không phân biệt giàu nghèo hay địa vị, hoặc anh là ai hay em là ai. Năm đấy anh thích em, rất thích nên cho dù em là ai anh cũng không để tâm, cho dù ngày hôm nay em có thành công thế nào, cũng không vì thế mà anh sẽ lại yêu em thêm một lần nữa. Tình yêu không có chờ đợi trong vô vọng. Nếu ngày ấy em nói cho anh biết sự thật, anh sẽ chờ đợi em. Nhưng em lại không nói gì, để anh tuyệt vọng như thế, rồi cô ấy đã giúp anh tìm lại niềm vui. Anh không thể phụ lòng cô ấy, đành phụ lòng em. Xin lỗi em."

Nói xong, anh dang tay kéo cô vào lòng, ôm cô rất chặt, cô ngửi thấy mùi hương nam tính trên cơ thể anh. Nước mắt chực rơi nhưng cô không cho phép mình yếu đuối, cô cố gắng mỉm cười rức rờ nhất có thể.

Trước khi anh bước đi, cô hỏi: "Là em bỏ lỡ anh đúng không?"

Anh cười ấm áp, nụ cười mà cô nhớ nhung bao đêm ngày.

"Không phải em bỏ lỡ anh mà là chúng ta bỏ lỡ nhau. Nếu khi ấy anh hiểu được suy nghĩ của em, chúng ta sẽ không như thế, nếu em bỏ đi cái tôi mà đến bên anh, mình cũng sẽ không như vậy. Đáng tiếc cuộc đời không có chữ nếu, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ."

Anh bước xuống bậc thang, ngồi vào trong xe, không biết anh nói gì với cô gái ngồi bên trong. Sau một màn vừa rồi cô ấy không tức giận ngược lại còn cười rất dịu dàng. Cô nhìn thấy sự yêu thương nồng đậm trong mắt anh và cô ấy.

Lấy xe, cô đi vô thức trên đường, đột nhiên trời đổ cơn mưa, cô phanh gấp vào lề đường, gục mặt xuống vô lăng òa khóc.

Năm ấy là do cô không có can đảm nắm lấy tay anh, để rồi bỏ lỡ, là cô cho rằng chỉ cần mình thành công, nhất định sẽ có cơ hội ở bên cạnh anh. Cô đã sai rồi, thời gian không chờ đợi ai bao giờ. Anh có thể yêu cô, rất yêu cô nhưng là do cô không dám nắm lấy hạnh phúc, là cô để tuột mất, cô còn có thể trách ai được đây.

Cô đâm mạnh vào vô lăng, tiếng khóc ngày một nức nở. Cô mở cửa xe bước xuống dưới, mưa như trút nước, cả cơ thể cô như bị nước mưa nhấn chìm. Cô ngồi bệt xuống đất, gào lên dưới mưa. Cô cố gắng bao nhiêu, chịu khổ cực bấy nhiêu là vì điều gì, là vì ai, cuối cùng đổi lại cô nhận được gì.

Con phố này rất vắng nhưng vẫn có lác đác người qua lại. Vì cơn mưa quá lớn nên không ai để ý đến xung quanh, chỉ tập trung vào hướng đi của mình, không ai thấy bên lề đường, có một cô gái khóc đến điên dại.

Không phải anh không yêu em, là do em bỏ lỡ. Không phải mình không yêu nhau, là do em đánh mất.

Anh nói đúng, tình yêu thì không phân biệt địa vị, giàu sang, không phân biệt anh là ai, em là ai, cũng chẳng có xứng hay không xứng, chỉ có yêu hay không yêu. Nhưng đến khi cô nhận ra điều này thì đã quá muộn mất rồi, cả hai đã bỏ lỡ nhau một quãng đường rất xa rồi.

Mưa trộn lẫn với nước mắt, trái tim đau đến nghẹn đắng. Cuối cùng, thành công với cô còn có ý nghĩa gì, cố gắng hai năm qua của cô còn có ý nghĩa gì đây!

Ngày anh yêu em, em không có tự tin ở bên anh. Đến khi em đủ tự tin yêu anh thì anh không còn bên em nữa. Đời người là con đường một chiều, vĩnh viễn không thể quay đầu...

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Phụ Nữ Vạn Người Mê 3

Có thể trong cuộc đời bạn gặp được rất nhiều người hoàn hảo, có nhiều mối quan hệ tốt.

Bạn giỏi giang, bạn tài năng, bạn xinh đẹp, bạn trăm người theo đuổi, vạn người mê say, nhưng người bạn thật sự để tâm lại chưa từng để ý đến bạn.

Đó chính là cuộc đời. Dù bạn có hoàn hảo bao nhiêu, nhiều người thương đến nhường nào thì cũng sẽ có người đi chệch ra khỏi đường dây của bạn. Là người không yêu bạn, không quan tâm đến bạn, là người mà bạn mãi mãi không có được.

Vậy nên phụ nữ đôi khi không cần vạn người mê, chỉ cần một người thương; không cần trăm người hiểu, chỉ cần một người yêu.

Phụ nữ vạn người mê, tài giỏi để làm gì, xinh đẹp có nghĩa chi? Chẳng phải chỉ là để có thể tùy ý lựa chọn người đàn ông cho đời mình hay sao?

Phụ nữ nhất định phải hiểu, không đẹp phải giỏi, không giỏi phải đẹp. Bạn giỏi, bạn có thể không cần xinh đẹp, tài năng sẽ khiến bạn tự tin. Bạn không giỏi nhưng bạn đẹp, nhan sắc sẽ cho bạn nhiều cơ hội hơn bình thường.

Còn trẻ thì đừng quá mãi chơi, hãy cố gắng kiếm thật nhiều tiền và chăm sóc bản thân. Tiền sẽ khiến bạn bớt lo lắng và nhan sắc sẽ khiến bạn tự tin.

Nếu muốn yêu hãy yêu bản thân mình trước. Muốn an tâm thì chọn tiền để mà dựa dẫm.

Cuộc đời là thế, để tâm đến bản thân thì đời là một con đường. Để tâm đến người khác thì đời là một mê cung.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Tại Sao Phụ Nữ Biết Đàn Ông Ngoại Tình?

Đàn ông luôn tự hỏi, vì sao phụ nữ phát hiện ra mình ngoại tình?

Phụ nữ có giác quan thứ sáu chỉ là một chuyện, vấn đề lại là ở phía đàn ông.

Nếu chúng ta làm quá nhiều công việc một lúc, chúng ta vĩnh viễn không thể hoàn thành tốt tất cả. Tài giỏi đến đâu cũng có ngày sai sót.

Tình yêu và công việc giống nhau. Nếu đàn ông có quá nhiều mối quan hệ cần để tâm, có quá nhiều người cần phải chăm sóc, nhất định sẽ bỏ quên đi một thứ hoặc một người nào đấy.

Phụ nữ rất giỏi nhận ra sự thay đổi của đàn ông, dù là ánh mắt, cử chỉ hay lời nói.

Con người kín kẽ bao nhiêu cũng có lúc sơ hở. Đàn ông ngoại tình giống như bị bụi bay vào mắt, không đưa tay lên dụi thì cũng phải chớp mắt vài lần.

Chúng ta không phải thánh nhân, đừng cố gắng ôm đồm quá nhiều thứ, bạn không thể bao dung được tất cả phụ nữ trong thiên hạ, cũng không thể bảo vệ được tất cả phụ nữ trên đời.

Đừng cho rằng bản thân tài giỏi hay xuất sắc nên cho dù đã có chốn neo đậu mà vẫn nhiều thuyền đợi chờ cập bến. Sức hút của người đàn ông đã có bến bờ vĩnh viễn là ở cái ví sau túi quần hoặc là chú chim non đậu trong lồng.

Đừng ảo tưởng về sự quan trọng của bản thân, đừng huyễn hoặc về giá trị của chính mình. Giá trị của đàn ông không nằm ở chỗ bạn có bao nhiêu

người phụ nữ vây quanh mà ở chỗ bạn bao dung người phụ nữ yêu mình như thế nào.

Thành công của đàn ông không phải là bao dung thiên hạ mà là bình an gia đình.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Em Nào Có Mong Gì Nhiều Đâu

Em nào có dám mong cầu gì nhiều đâu.

Chỉ ước có một ngôi nhà, bão dừng sau cánh cửa.

Anh à, em nào có mộng gì nhiều đâu.

Chỉ mong anh ôm em, lãng quên đi, bên ngoài kia là bão tố.

Mình bỏ mặc hết muộn phiền

Gạt bỏ mọi âu lo và ngay cả đắn đo cũng đặt qua một bên hết.

Chui trong vòng tay anh, cảm giác mình bé nhỏ, cần anh thương.

Dẫu cho em biết đời này quá vô thường

Hôm nay thương, ngày mai chỉ còn vắn vơ, em cũng kệ.

Chỉ cần anh vẫn dịu dàng ôm em như thế.

Bão ngoài kia có về, tình này vẫn say mê.

Dẫu cho em biết, tình này là một con đường.

Em mơ hoa hồng, tỉnh mộng lại chỉ toàn viển vông.

Vì anh, em bỏ mặc lệ tràn thành sông

Mặc tình này cũng chỉ hóa hư không, em vẫn chìm vẫn đắm

Bỏ ngoài tai người đời khen chê, ngang trái.

Ôm chặt lấy em, cô gái vì yêu anh, mà khờ mà dại

Vì em, mà che đi bao nhiêu là gian khó

Chỉ cần trở về nhà, khép cửa, là bình yên.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Hạnh Phúc Muộn Màng

Hai đôi chân đi song song trên đường, một bàn tay siết lấy một bàn tay. Tiếng cười vang vọng con đường. Xung quanh là những người qua lại, lướt qua nhau vô hình.

Cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé, dịu dàng. "Hôm nay đi học thích chứ?"

"Vui lắm mẹ ạ!" Cậu bé cười tựa ánh mặt trời rực rỡ, đôi mắt to tròn lấp lánh.

"Không ai bắt nạt con chứ?"

Cậu lắc đầu, hai cái má bánh bao lắc lư theo nhịp cơ thể: "Không đâu, các bạn rất thích con nha!"

Cô bật cười, hôm nay là ngày đầu tiên con trai đi học mẫu giáo nên cô đã rất lo lắng. Buổi sáng đưa con đến lớp, con rất hào hứng, không hề khóc như những bạn khác. Cả một ngày đến khi đón con, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm, nhìn con vui vẻ, cô mới cảm thấy như trút được tâm tư.

"Sao các bạn lại thích con?" Cô bế con trai lên, mặc dù đi đôi guốc cao nhưng cô lại nhắc bổng cậu bé lên một cách nhẹ tênh, không hề loạng choạng.

Cậu bé ôm lấy cổ mẹ, cười rúc rích: "Vì con rất dễ thương mà."

Trên đường về nhà, hai mẹ con cười đùa rất vui vẻ. Đi ngang qua cửa hàng kem, đột nhiên cậu nói thầm vào tai mẹ: "Mẹ ơi..."

"Sao thế con?"

"Con nóng lắm!" Cậu lí nhí nói.

Cô sờ vào sau lưng con, thấy mồ hôi thì nói: "Về về nhà tắm nhé!"

Cậu vội lắc đầu nguầy nguậy. "Ăn kem được không mẹ?"

Cô dừng bước, quay lại nhìn thấy đằng sau là cửa hàng kem mới mở, vừa bực mình mà vừa buồn cười. Không biết thằng bé học cái kiểu muốn ăn mà còn đi đường vòng này của ai.

Mười phút sau, hai mẹ con thỏa hiệp, cậu chỉ được ăn một nửa ly, vì cậu rất dễ bị viêm họng, nửa ly còn lại cô sẽ ăn. Sau khi ngoắc tay thỏa thuận, hai mẹ con ngồi trong quán, gần cửa kính, chọn vị kem sô cô la cậu yêu thích, vui vẻ ăn từng thìa một.

Cô nhìn con trai ngồi trước mặt, con cô mỗi ngày lớn lên. Đôi khi cô chỉ muốn con mãi nhỏ bé như thế. Vì cuộc đời này nhiều sóng gió lắm, càng lớn càng mệt mỏi, nếu có thể cô thật sự muốn bao bọc để con mãi hồn nhiên thế này.

"Mẹ đi vào nhà vệ sinh, con ngồi ở đây ngoan, đợi mẹ quay lại nhé!"

Cậu gật đầu ngoan ngoãn. Đôi mắt chỉ chăm chú vào ly kem của mình.

Năm phút sau trở ra, nhìn ly kem trên bàn đã sạch sẽ, cô lừ mắt nhìn khuôn mặt vô tội trước mặt.

"Kem đâu hết rồi?" Cô hơi gằn giọng.

Cậu nuốt nước bọt, chỉ về phía bên cạnh.

"Chú í bảo đợi mẹ ra thì kem sẽ chảy hết, vậy thì phí lắm nên bảo con ăn hết luôn rồi."

"Thế là con ăn hết?" Cô nhú mày hỏi lại.

Cậu thật thà gật đầu.

"Tối nay ngủ ở phòng mình, đừng sang phòng mẹ."

Nói xong, cô cầm túi đứng dậy, cậu bé chạy theo sau, trước khi đi còn dành cho chú ngồi ở bàn bên cạnh một ánh mắt không mấy thiện cảm.

Mười giờ tối, cánh cửa phòng cô được mở ra, bên cạnh giường xuất hiện một bóng hình nhỏ bé, trên tay là một con thỏ Peter.

Cô vẫn tiếp tục đọc báo mà không nhìn.

"Mẹ, con ngủ ở đây được không?" Cậu lí nhí hỏi, không dám tự tiện trèo lên giường.

"Không được!", cô trả lời lạnh lùng.

"Nhưng ngủ ở kia con sợ ma."

Cô đặt quyển sách xuống, nhìn khuôn mặt vô tội, cố gắng nhin cười.

"Ma có biết ăn kem không?"

Cậu lắc đầu.

"Thế con biết ăn kem là con hơn ma rồi, không phải sợ gì cả." Nói xong, cô nằm xuống đệm, kéo chăn đắp lên vai như không có ai ở trong phòng.

Một lúc sau thấy cậu im lặng, cô cũng tỏ ra không quan tâm, tiếng bước chân vang lên rất khẽ. Cô nghiêng người nhìn con trai đang cầm tai con thỏ Peter kéo ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói: "Về thôi Peter, mẹ bỏ rơi chúng ta rồi." Giọng nói của cậu nghe rất tội nghiệp, nhìn bóng lưng như một người bị bỏ rơi vô cùng đáng thương.

Cô nén cười thành tiếng.

"Không được ăn kem một tuần."

Cậu lập tức quay lưng lại, phi thật nhanh lên giường, ôm chặt lấy cô và thỏ bông.

"Không ăn kem cũng được, còn hơn phải ngủ một mình!" cậu lẩm bẩm.

Cô xoa lưng con trai, niềm vui của cô chỉ có bấy nhiêu thôi. Cô không cần gì cả, chỉ cần người đàn ông này mãi mãi ở cạnh cô là quá đủ rồi.

Sau khi con đến trường, cô đến công ty, bận rộn đến mức không kịp nhìn thời gian, những tập hồ sơ chồng chất đến hoa cả mắt. Buổi trưa cô cũng không kịp ăn trưa, đang tập trung vào tập hồ sơ cuối cùng thì chuông điện thoại vang lên, cô không nhìn mà trực tiếp nghe máy.

"A lô"

"Là tôi đây."

Cô ngừng bàn tay đang viết lại, cả cơ thể như bị đóng băng.

"Sao thế, nghe thấy giọng tôi là im lặng luôn à?"

Cô lấy lại bình tĩnh, thở dài, đáp lại: "Nói đi, gọi cho tôi có việc gì?"

"Hai tháng nay tôi đi công tác, không thể làm phiền em được, nhớ tôi chứ?"

Cô tựa lưng ra đằng sau, mệt mỏi day thái dương.

"Cậu đừng làm phiền tôi nữa, tôi đã nói rồi tôi và cậu không chung đường."

"Tôi tình nguyện đi con đường của em."

Cô cười nhạt. "Đừng đùa nữa, cậu bé, tôi không còn sức để chơi đùa với tình cảm đâu."

Nói xong, cô cúp máy, đặt điện thoại sang một bên, cố gắng quên đi cuộc điện thoại vừa rồi mà tiếp tục công việc. Thời gian trôi nhanh, đến khi cô nhìn lại đồng hồ đã là năm giờ chiều, thời gian đón con đã muộn mất ba mươi phút. Cầm túi xách, cô nhanh chóng ra khỏi công ty.

Cô vội vàng đến mức suýt vấp ngã ở bậc thang đi xuống, ra đến bên ngoài cô đi như không nhìn ai, tiếng còi ô tô vang lên khiến cô nghiêng đầu nhìn lại, cửa kính xe hạ xuống, một khuôn mặt nam tính xuất hiện khiến cô không nói thành lời.

"Với tốc độ đi bộ của em đến nơi chắc cũng muộn rồi."

Cô không có thời gian đắn đo liền mở cửa xe ngồi vào bên trong, bỏ qua cả sự ngại ngùng và sợ hãi, chỉ có cảm giác bất an.

Xe rất nhanh dừng ở cổng trường, cô xuống xe, túi xách vẫn để bên trong. Vừa vào đến cổng cô đã thấy con trai đang ngồi đung đưa bên cầu trượt, cô giáo đang ngồi ở ghế đá bên cạnh trò chuyện cùng cậu.

Cô thở một hơi dài, bước lại gần thì nghe thấy giọng nói của con trai.

"Con không có bố, chỉ có mẹ thôi, mẹ rất xinh đẹp và dịu dàng."

"Vậy bố con đâu?" Cô giáo hỏi.

Cậu bĩu môi: "Bố không tốt với mẹ, mẹ đuổi bố đi rồi."

"Ai nói với con như thế?"

"Mẹ con nói."

"Con có nhớ bố không?"

Cậu nhảy xuống khỏi chiếc xích đu, xua tay. "Không ạ, ai không tốt với mẹ con đều không thích."

Cô giáo nhìn thấy cô liền đứng dậy, cười nhẹ nhàng, giao con cho cô rồi rời đi. Cô xoa đầu con trai, trong lòng cảm động không thôi vì những lời nói vừa rồi.

"Đợi mẹ lâu không?"

"Không lâu!" Cậu ôm chân mẹ đáp.

Cái đầu nhỏ nhìn thấy người đứng ở phía sau cô thì buông tay, lập tức reo lên: "Chú đẹp trai!"

"Chú rất đẹp trai sao?" Anh hỏi.

Cậu thật thà đáp: "Rất đẹp ạ!"

"Vậy sao mẹ cháu không thích chú?" Anh hỏi lại như bản thân không biết gì.

Cô bước nhanh tới giằng lại con trai mình, không muốn thằng bé bị đầu độc bởi những tư tưởng này.

Mười phút sau, cô ngồi ở ghế sau, cắn răng nhìn hai người đàn ông ở đằng trước đang ríu rít nói chuyện cùng nhau, cảm giác như bị bỏ rơi, không thuộc chung một thế giới với hai người họ.

Về đến cửa nhà, cô nói cảm ơn rồi dắt con trai ra khỏi xe.

"Không mời tôi ở lại ăn cơm à?" Anh nhét tay vào túi quần, nhếch mắt nhìn cô.

"Không!!!" Cô trả lời lạnh lùng.

Chưa được vài giây thì cậu con trai đang nắm tay cô đã phản chủ: "Lên nhà cháu ăn cơm nhé!"

Cô chưa kịp nói gì thì hai người một lớn một nhỏ đã dắt tay nhau đi ngang qua cô như thể cô là người vô hình.

Bữa tối trôi qua trong không khí ảm cúng. Cô dọn dẹp bát đĩa xong xuôi, nhìn hai người đàn ông đang ngồi trên sofa xem ti vi, bỗng trong lòng thấy khó chịu lạ thường.

"Đến giờ ngủ rồi, về phòng ngủ trước đi con."

Cậu ngoan ngoãn vẫy tay chào người đàn ông bên cạnh rồi tự giác đi về phòng.

Cô ngồi xuống sofa, đưa tay tắt ti vi.

"Muộn rồi, cậu về đi."

Anh nhìn cô, tựa lưng ra sau mệt mỏi: "Sao em luôn lạnh nhạt với tôi như thế?"

Cô không nhìn anh, cười nhạt. "Tôi nghĩ cậu hiểu hết mà."

Chưa kịp nói đến câu tiếp theo, cả người cô đã bị khóa chặt trong vòng tay nam tính, đôi môi cô bị nuốt trọn. Hơi ẩm bao trùm cơ thể cô khiến cô sợ hãi, anh luồn tay ra sau tóc cô, cố gắng như muốn cùng cô hòa làm một.

Cô cố gắng đẩy anh ra mà không thể, đến khi anh rời khỏi đôi môi cô đầy lưu luyến, một cái tát mạnh mẽ in trọn trên mặt anh.

"Ra khỏi nhà tôi!"

Anh không tức giận chút nào. Nhìn gương mặt vì anh hôn mà đỏ ửng, trong lòng anh càng chua xót.

"Tôi yêu em bao nhiêu, em rõ ràng hiểu mà lại tỏ ra không hiểu. Tôi theo đuổi em đến nay tròn một năm trời, tại sao em chưa từng để tâm đến tôi?"

Cô vuốt lại mái tóc lộn xộn, nhìn vào mắt anh, lắc đầu. "Tôi và cậu không thể. Tôi đã có một đứa con, còn cậu thì chưa có gia đình, tương lai rất tươi sáng, đừng thế nữa."

Anh quỳ xuống chân cô trong sự kinh ngạc của cô, nắm lấy bàn tay đang run rẩy.

"Tôi đã nói là tôi không để tâm, một chút cũng không để tâm."

Cô như hét lên, nước mắt lăn dài: "Nhưng tôi để tâm, tôi để tâm, cậu có

hiều không?"

Cô không thể ích kỷ mà chấp nhận tình cảm của anh, không thể vì cuộc sống tàn tạ của cô mà phá hủy đi tương lai của anh. Cô vốn không xứng với anh, hoàn toàn không xứng. Nếu cô gặp anh từ trước, có lẽ cô sẽ can đảm chấp nhận tình cảm của anh, nhưng họ gặp nhau quá muộn, cô không thể yêu anh.

"Tôi rất yêu em!" Rất yêu, anh yêu cô ngay từ lần gặp đầu tiên, từ ngày cô chưa có gia đình, chưa ràng buộc với ai, nhưng lại không có can đảm bước đến, cho đến khi biết cuộc hôn nhân của cô đổ vỡ, anh lại càng muốn được che chở và bảo vệ cho cô.

"Tôi không yêu cậu!" Cô trả lời rành mạch, chắc chắn.

Anh nhắm mắt, cố nén đau đớn.

"Tôi về đây, có việc gì cần cứ gọi cho tôi."

Anh chủ động rời đi. Nhìn bóng anh khuất sau cánh cửa, cô như bị rút cạn linh hồn. Một tay che đi bờ mi, đôi môi cắn chặt cố nén tiếng khóc.

Nếu biết là sẽ yêu nhau nhiều đến thế, tại sao mình không gặp nhau sớm hơn?

Cô từng kết hôn, cuộc hôn nhân cô dành trọn thanh xuân, sự can đảm và tự tin từng có. Đến đến khi hôn nhân đổ vỡ, cô chỉ còn ký ức của ngày son trẻ, loạng choạng, chơi vơi sau một cuộc hôn nhân duyên không trọn vẹn.

Có người từng nói, một cuộc hôn nhân sai giống như mất đi một nửa cuộc đời. Cô chọn sai, cuối cùng đi sai. Trên đời này có rất nhiều người thích hợp với cô nhưng cô lại cố chấp chọn một người không thích hợp. Hôn nhân tan vỡ, giống như viên pha lê vỡ nát, dù có sử dụng công nghệ cao đến thế nào vẫn không che giấu nổi vết nứt theo năm tháng.

Chủ nhật, bầu trời cao xanh vời vợi. Vì đã lỡ hứa với con trai hôm nay sẽ

đưa cậu bé đi công viên nên mặc dù khá mệt mỗi cô đành vác cơ thể uể oải ra khỏi nhà.

Đến công viên chật chội, đông đúc, hàng trăm người chen chúc nhau. Cô nắm chặt tay con, dặn dò: "Không được đi đâu khỏi tầm mắt mẹ nhé!"

"Vâng!"

Cô cùng con trai chơi gần hết những trò chơi ở đây, đến khi chỉ còn hai trò cuối cùng nằm ở khá xa. Cô mua một chai nước ngọt cho con rồi hai người dắt tay nhau đi đến những trò chơi ở cuối đường.

"Mẹ, mẹ có mệt không?" Cậu ngẩng đầu hỏi mẹ.

Cô cười dịu dàng: "Không, mẹ không mệt."

"Sao con nhìn mẹ không được khỏe cho lắm?"

"Là do trời nóng thôi."

Đến khi ra khỏi công viên đã là ba giờ chiều, cô cùng con trai đi taxi về nhà, thanh toán tiền taxi xong cô đưa con tra lên nhà rồi dặn dò: "Ở nhà đợi mẹ, mẹ xuống siêu thị mua ít đồ rồi mẹ lên."

Cậu ngoan ngoãn lên sofa ngồi xem ti vi. Cô đi xuống dưới siêu thị, chọn một ít đồ ăn rồi thanh toán. Vừa đi đến thang máy thì đầu óc choáng váng, túi đồ trượt khỏi tay tung tóe dưới sàn nhà, cơ thể như không còn sức lực mà đổ xuống. Một cánh tay đỡ lấy cô ở đằng sau. Cô không kịp định thần thì hơi nóng phả vào tai cô, giọng nói đàn ông trầm thấp quen thuộc vang lên: "Nếu em cho rằng mình tài giỏi thì hãy tự chăm sóc mình thật tốt. Còn không, để cho anh được chăm sóc em."

Nói xong, anh cúi người bế bổng cô lên, để mặc túi đồ ăn ở dưới đất mà không nhặt. Cô vỗ mạnh vào người anh.

"Bỏ tôi xuống, cậu điên à?"

"Tôi điên đây, tôi phát điên vì em đây!" Anh tức giận gào lên.

Cô thấy anh tức giận thì im bật, không lên tiếng nữa, để mặc anh bế cô vào thang máy rồi đi lên tầng. Nằm trong vòng tay anh, cảm nhận nhịp tim của anh, tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc, đột nhiên cô muốn tham lam níu giữ khoảnh khắc này, muốn ích kỷ níu giữ nơi ấm này lâu hơn một chút mà không thể.

Hai tháng sau.

Cô và anh không còn liên lạc sau ngày hôm ấy, ngày mà người đàn ông ấy quay về, xin cô tha thứ và cầu xin cô cho anh ta một lần sửa sai, cái ngày mà cô hiểu rằng, tình cảm một khi đánh mất, không bao giờ có thể quay trở lại. Lúc này cô và anh ta ở bên cạnh nhau, không chần gối, không ôm hôn, chỉ như hai người bạn cùng nhau chăm sóc con cái. Còn thứ gọi là tình yêu thì hoàn toàn đã chết.

Nhìn anh ta ôm con trai ngồi trên sofa, cô không cảm thấy hạnh phúc, ngược lại chỉ cảm thấy nực cười, nhìn khuôn mặt không quen của con trai khi ngồi trong lòng anh ta cô càng cảm thấy đau đớn.

Người đàn ông từng rời bỏ cô vì người phụ nữ khác, từng ăn nằm và bỏ rơi mẹ con cô lại trở về, muốn bắt đầu lại từ đầu, nhưng cuộc đời đâu có điều gì dễ dàng đến thế, đâu phải chuyện gì cũng có thể dễ dàng vặn hỏi theo ý mình muốn.

"Mẹ, con không thích chú ấy!", con trai nằm trong lòng cô thủ thỉ.

"Tại sao con không thích, chú ấy là bố con?" Cô hôn lên trán con, anh ta ngủ ở phòng bên cạnh, cô không thể nằm cùng người đàn ông từng phản bội mình.

Cậu ôm chặt mẹ, lắc đầu. "Con không biết, nhưng con không thích, con thích chú ấy cơ."

Cô biết "chú ấy" mà con trai nhắc tới là ai, cô cắn môi, không muốn rơi lệ

mà không thể kiềm chế. Nước mắt lăn xuống.

"Chú ấy không thể ở với mẹ con mình."

Chú ấy thuộc về một người phụ nữ tốt hơn, người phụ nữ xứng đáng hơn. Chú ấy là người đàn ông tốt, vì quá tốt nên không thể dành cho mẹ.

Cô tỉnh dậy vào lúc sáu giờ sáng, nhìn con trai còn đang ngủ bên cạnh, cô sang phòng bên cạnh lấy quần áo đi học cho con. Cánh cửa được mở ra, trên giường không có ai, cô bước vào bên trong thì giọng nói từ nhà vệ sinh vang lên.

"Anh sẽ nhanh chóng lấy được tiền của cô ta rồi sẽ về với em ngay."

"Anh hứa."

"Em phải tin anh chứ!"

"Được rồi."

Cô ra khỏi phòng từ lúc nào, ngồi trên sofa, tự giễu mình ngu ngốc. Cô đã nghĩ chỉ cần vì con, chỉ cần cho con một gia đình có cả bố và mẹ, cho dù thế nào cô cũng có thể chấp nhận. Nhưng không phải như vậy, hạnh phúc của cô chính là hạnh phúc của con. Nếu cô không hạnh phúc, con cô cũng không thể vui vẻ.

Một người cha tồi tệ liệu có dạy bảo được con cái nên người? Là cô sai rồi, cô đã cho rằng mình chỉ cần sự hy sinh cho con trai là được, nhưng nếu thật sự thương con, cô sẽ không cần hy sinh một cách ngu ngốc đến thế.

Cô ném một chiếc phong bì xuống giường. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

"Cầm tiền rồi đi đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!"

Anh ta bật dậy khỏi giường, tỏ ra kinh ngạc: "Em nói gì thế, anh không hiểu?"

"Cầm tiền rồi rút ra khỏi nhà tôi."

Vài phút sau, khi biết bộ mặt thật của mình đã bị bại lộ, anh ta quay ngoắt một trăm tám mươi độ, bước đến cạnh cô, nâng cầm cô lên, nói như gằm gừ: "Đừng tưởng tôi không biết cô có quan hệ gì với thằng kém cô vài tuổi, loại đàn bà như cô đừng có mơ mộng quá sức mình. Cô không sợ mình bẩn, người khác cũng thấy bẩn đấy."

Những lời nói của người không có tư cách nói ra không thể khiến người khác tổn thương, cô nhếch môi cười, đáp lại thẳng thừng: "Đấy là việc của tôi, không phải của anh. Bẩn như tôi nhưng ít nhất còn kiếm ra tiền, còn anh sạch nên chỉ biết bòn mót tiền của đàn bà."

Anh ta định đưa tay lên tát cô, nghĩ thế nào lại bỏ xuống, cầm phong bì tiền trên giường nhét vào túi mình rồi lấy quần áo nhanh chóng rời đi, không nói thêm một câu.

Đến khi anh ta ra khỏi nhà cô mới có thể thở một hơi nhẹ nhàng, giống như trút được tảng đá trong lòng, nhẹ nhõm vô cùng.

Cô nhanh chóng vào phòng, cầm điện thoại lên gọi đến một dãy số đã lưu từ rất lâu mà chưa từng chủ động liên lạc. Vài hồi chuông với cô như cả một thập kỷ, rất lâu sau mới có người nghe máy.

"A lô." Giọng nói đàn ông vẫn còn đang ngái ngủ.

"Là tôi!", cô thấp giọng lên tiếng.

Có vẻ như đầu dây bên kia rất bất ngờ, đến khi anh ta trả lời, giọng nói đã tỉnh táo hơn rất nhiều: "Sao lại gọi cho tôi vào giờ này?"

"Tôi..."

Cô còn chưa nói hết câu đã nghe thấy một giọng nữ ở đầu dây bên kia vang lên: "Anh có thấy cái áo màu hồng của em đâu không?"

Cô như bị ai tát một cái thật mạnh vào mặt, cô cúp máy ngay giây phút ấy. Bối rối, ê chề, cay đắng lẫn tủi hờn. Là cô quá tự tin vào bản thân, cô cho rằng chỉ cần cô lấy hết can đảm, để nói yêu anh là được. Nhưng cô quên rằng cô chỉ là một người đàn bà đã có một đời chồng, cô dơ bẩn và sứt sẹo, cô không xứng.

Nhìn cuộc gọi đến nhấp nháy trên màn hình, cô chủ động bấm tắt máy. Nhìn con trai đang nằm ngủ say trên giường, cô cảm thấy mình thật hèn kém, không cho con nổi một gia đình hạnh phúc.

Mười lăm phút sau, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa rất mạnh, đến mức như muốn vỡ nát. Cô sợ hãi chạy thật nhanh ra mở cửa, nhìn người đàn ông đứng trước mặt thở dốc, bộ pyjamas còn nguyên trên người. Cô không nhìn mà trở vào nhà, để mặc anh đứng trước cửa.

Đột nhiên một cánh tay đàn ông vòng qua eo cô từ đằng sau, ôm chặt lấy cô, rúc đầu vào cổ cô từ đằng sau.

"Tại sao lại tắt máy? Tại sao không nghe máy của tôi? Đồ ngốc, em ghen à?"

Cô im lặng không đáp, cô lấy tư cách gì để ghen, lấy tư cách gì để nói rằng: "Phải, tôi ghen đấy, tôi đang ghen đấy!"

"Đấy là em gái tôi!", anh lên tiếng giải thích.

Cô như được đổ một ly nước vào cổ họng trong khi đang khát đến không nói thành lời. Tại sao cô chưa từng nghe anh nói đến việc anh có em gái?

"Là em chưa từng để ý đến tôi nên tôi có kể rồi em cũng không nhớ!", anh nói như rất âm ỉ.

Cô để mặc cho anh ôm như thế, không gạt ra, không hờn giận. Vì cô thật sự yêu người đàn ông này, người đàn ông khiến cho cô quên đi tổn thương, người đàn ông khiến cô có tự tin yêu lại một lần nữa, người đàn ông cho cô cảm giác cô xứng đáng được yêu thương.

"Em yêu anh!" Cô nói rất rõ ràng, từng từ rất rõ.

Cô cảm nhận được bàn tay đang ôm mình cứng đờ, anh định buông ta ra thì cô nắm chặt lại.

"Đừng cử động, nếu không, em sẽ không có dũng khí để nói."

Anh ngoan ngoãn ôm chặt cô như thế, im lặng nghe cô nói.

"Không phải không yêu anh, là em cho rằng em không xứng với anh, là em cho rằng anh xứng đáng có được một người hơn em. Khuyết điểm của em chính là đã có một đời chồng, có một đứa con trai, em cho rằng em và anh không thích hợp. Nhưng em thật sự muốn một lần ích kỷ, chỉ một lần ích kỷ nói rằng em yêu anh."

Anh buông tay xoay người cô lại, hôn lên môi cô, từ nhẹ nhàng đến cường đoạt, từ ngọt ngào đến mê đắm. Hai người như điên loạn ôm lấy nhau, nụ hôn như giải bày hết mọi đau khổ hơn một năm qua, như đền đáp những cố gắng của anh.

Sẽ có lúc chúng ta gặp một người, chỉ cần gặp được người ấy tự nhiên bản thân sẽ quên đi hết mọi đau khổ trong suốt thời gian dài.

"Gặp được em là may mắn của anh, đừng cho rằng mình không xứng, trên đời này không ai xứng với anh hơn em." Anh ôm chặt lấy cô, thì thầm bên tai. "Vì em mang trong mình một trái tim tan vỡ, vì em từng tổn thương, và vì anh yêu em vì em đã từng vấp ngã. Em không biết đâu, anh từng đứng nhìn em từ khi em chỉ có một mình, cho đến khi em có gia đình rồi đến khi cuộc hôn nhân của em tan vỡ. Khi ấy anh mới có can đảm xuất hiện trước mặt em, mới có can đảm bước vào cuộc đời em. Chỉ một vài lần ngủ quên mà đã để tuột mất em trong vòng tay người khác, lần này anh tình nguyện thức suốt một năm trời, cuối cùng cũng có thể ôm em trong vòng tay mình, cũng có dũng khí giữ chặt em một đời."

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Khoảng Cách Nào Xa Nhất

Cô bước vào bên trong quán, không khí yên tĩnh như bị phá vỡ bởi tiếng giày cao gót của cô. Đôi chân dài được bó trong chiếc quần jeans, áo croptop để lộ vòng eo con kiến. Cô ném mạnh chìa khóa xuống bàn, hai đứa bạn đã ngồi đợi trước.

"Sao thế?" Một đứa lên tiếng hỏi.

Cô bực mình đến phát điên, hần học: "Mẹ kiếp, đi đâu từ đêm qua đến hôm nay cũng chưa thấy nghe máy."

Bạn cô nhún vai, nói thờ ơ: "Chắc lại bay lác ở đâu rồi."

"Chắc thế thật."

"Mày không khuyên được ông í đừng chơi bời nữa à?" Bạn cô nói.

Cô lắc đầu, ra hiệu cho nhân viên dọn món lên.

"Tao nói nhiều rồi mà không nghe nên cũng không muốn nói nữa."

"Chơi bời nhiều quá vừa hại người vừa mất giá trị con người, mày cũng nên xem lại đi, nếu cứ yêu ông này người khác cũng phải nhìn mày bằng ánh mắt khác đấy." Bạn cô nói chân thành, mà sự thật hiển nhiên là như thế.

"Ừ, để tao xem."

Ba đứa ăn no nê rồi ai về nhà nấy. Cô lái xe về nhà, căn nhà vẫn tối om. Cô thở dài mệt mỏi, mối quan hệ ngày càng đi đến bế tắc, cô không biết làm gì để duy trì. Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, cô nghe máy rồi lập tức cầm túi xách ra khỏi nhà.

Đến quán karaoke nằm trên đường Thái Hà, trong căn phòng VIP có hơn 10 người đàn ông nằm lê lết, trên bục là bốn cô gái khỏa thân đang đứng nhảy, bên dưới có một vài người đang ôm ấp vài cô.

Cô tìm kiếm người đàn ông của mình, anh ngồi ở một góc khuất, bên cạnh còn có một cô gái không mặc quần áo. Bàn tay anh đang đặt trên ngực cô ta. Cô cảm thấy trái tim rất đau đớn, giống như những cái tát liên tục giáng xuống mặt cô.

Cô bước rớt trong sự rụt rè của các cô vũ nữ khỏa thân, còn anh trong cơn mê loạn không tỉnh táo, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của cô. Cô nén nước mắt, đến trước mặt anh, nhìn người đàn ông cô kiên trì hai năm ở bên cạnh. Mặc dù biết anh chơi bời, phóng túng, nhưng sao lại đến thế này.

Một cái tát trời giáng xuống mặt anh, anh như giật mình, tỉnh táo hơn đôi chút, mở mắt ra nhìn cô trong kinh ngạc.

Cô cúi thấp người, nói rất rõ ràng, không để tâm anh em của anh ở xung quanh: "Tôi yêu anh bao nhiêu, anh biết, hy sinh bao nhiêu anh cũng biết. Tôi để cho anh bay lắt, để cho anh chơi bời, vì tôi nghĩ ai cũng phải trải qua độ tuổi này rồi mới trưởng thành. Tôi nói rồi, anh phóng túng cũng được nhưng đừng phóng dăng, nhưng anh đã như vậy rồi, tôi và anh kết thúc ở đây."

Nói đến câu cuối cùng cô dứt khoát quay lưng, cầm chai bia trên mặt bàn ném mạnh vào màn hình ti vi, tiếng vỡ tan tã như trái tim cô lúc này, vụn nát.

Ai nói yêu một người đàn ông chưa trưởng thành là có thể đi cùng người ấy đến khi trưởng thành, như vậy hạnh phúc mới viên mãn? Vậy nếu yêu một người đàn ông mãi không chịu trưởng thành, chẳng phải là bi ai hay sao?

Ba ngày sau.

Cô chọn một chiếc váy lấp lánh đỏ rực, ôm trọn lấy bầu ngực đầy đặn, cơ thể cân đối cùng đường cong hoàn hảo, nên cho dù cô có đứng dưới ánh đèn mờ ảo, xung quanh có bao nhiêu người cô vẫn vô cùng nổi bật.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc cùng những điệu nhảy điên cuồng hòa trộn tạo nên một khung cảnh hoan lạc.

Bạn cô ghé vào tai cô nói lớn: "Sao hôm nay lại gọi bọn tao lên đây, mày không thích đến mấy chỗ này mà?"

Cô cạn ly với hai đứa nó. "Vì tao muốn thử xem cảm giác này nó thế nào."

Cô muốn thử cảm giác say sưa, cảm giác phóng túng, cô muốn thử xem rốt cuộc những điều này thích thú ở điểm gì mà khiến anh như con thiêu thân lao vào lửa.

Cơ thể đung đưa theo nhạc, nhẹ nhàng không phô trương, dịu dàng không mờ nhạt.

Một người đàn ông khá anh tuấn đi đến bàn cô, nâng ly rượu tỏ ý muốn cạn ly với cô. Cô quay lưng cười quyến rũ, cô rất đẹp, nụ cười sang trọng và khuôn mặt rất tây. Cô cạn ly với anh ta rồi uống cạn.

Anh ta cúi người nói vào tai cô: "Sex chứ?"

Cô lắc lắc ngón tay, nói bằng khẩu hình miệng: "No."

Anh ta mỉm cười, nhát mắt rồi rời đi.

Một giờ sáng, ba người ra khỏi club, đi taxi trở về nhà, đường phố Hà Nội về đêm vắng hoe. Đột nhiên taxi phanh gấp lại, cô hơi say nên không để ý mà vẫn mê man ở đằng sau. Cho đến khi cánh cửa bật mở, một cánh tay cô bị kéo mạnh ra khỏi xe.

Cô cố gắng mở mắt nhìn kỹ người ở trước mặt, đột nhiên bật cười.

"Sao anh lại tìm tôi?"

Anh nắm lấy tay cô, hét lên giữa phố: "Cô làm cái trò gì đấy, cô ăn mặc kiểu gì đây!"

Cô cười, khoe miệng tô son đỏ rực nhả ra từng từ khinh thường: "Tôi mặc thể nào là việc của tôi, anh là gì của tôi mà quản!"

Đúng lúc này có vài thanh niên đi SH chạy ngang qua, huýt sáo hét lên: "Ngon quá em ơi!"

Anh tức giận gầm lên: "Ngon thì đừng mẹ chúng mày lại!"

Mấy thanh niên kia cười ầm rồi phóng đi.

Anh nhìn chiếc váy ngắn chỉ đủ che đi cặp mông căng tròn, bầu ngực đầy đà miễn cưỡng được che lại, cơn giận trong lòng càng nổi lên.

Một tay luôn ra sau tóc cô, nắm chặt đến mức cô đau đến tỉnh táo hơn.

"Cô đúng là rẻ tiền!"

Cô không quan tâm mình đang đứng giữa đường, tiến tới đứng sát vào anh, lấy cơ thể mình che đi góc khuất, kiêu ngạo đưa tay chạm vào bộ phận nhạy cảm của anh, mơn trớn.

"Tôi rẻ tiền...thì anh được gọi là gì?"

Cô nhìn thấy tia máu hằn trong mắt anh. Thấy anh đang rất tức giận cô lại càng hả hê. Nổi tức giận này của anh đã là gì, chút giận dữ này của anh có là gì so với những tổn thương mà cô phải nhận lấy!

Anh kéo tay cô vào trong xe, ném tiền trả cho taxi. Ngồi trong xe cô im lặng không lên tiếng, anh lái xe phóng như một kẻ điên.

Anh quay đầu nhìn cô đang tựa đầu vào cửa sổ xe, khuôn mặt ửng hồng vì men rượu, chiếc váy xô lên, cặp chân dài lộ ra.

Đỗ xe lại, anh vòng sang bên cạnh mở cửa xe, kéo lại váy của cô rồi bế bổng cô đi vào trong nhà. Cô không phản kháng mà để mặc anh trút giận. Ném mạnh cô xuống giường, anh như một con hổ gầm lên: "Cô muốn chơi, tôi chơi với cô, còn không thằng nào được phép chơi đồ của tôi, cô rõ chưa!"

Anh nhanh chóng cởi bỏ trang phục. Còn cô vẫn không chút để tâm. Anh đè lên người cô, điên cuồng chiếm hữu. Theo từng nhịp của anh, cô cong người, tiếng rên rỉ không thể kìm nén càng khiến anh thêm điên cuồng.

Nhìn cơ thể nuột nà của cô dưới ánh đèn, anh càng không cho phép người đàn ông nào chạm vào cô, không cho phép ai có cơ hội nhìn ngắm người phụ nữ của anh.

Anh mạnh mẽ chiếm hữu như muốn nuốt trọn cô, cô có cầu xin anh vẫn không ngừng lại.

Nước mắt lăn dài qua khóe mắt, cô tỉnh táo hơn rất nhiều, cắn môi. Cô thấy nhục nhã, vì người đàn ông này đã ăn nằm với người phụ nữ khác, bây giờ lại nằm trên người cô, chiếm hữu cô như thể cô chỉ có thể là của riêng anh ta.

"Nhớ rõ, cả cái Hà Nội này, không thằng nào có thể ngủ với em ngoài tôi. Em là của tôi, không ai không biết nên đừng có nghĩ đến việc rời khỏi tôi."

Cô cười nhạt, không đáp, để mặc cho nước mắt rơi không ngừng.

Tình yêu, sao lại có thể ích kỷ đến thế? Nếu đã không thể khiến cho nhau hạnh phúc thì nên để người đó thấy được hạnh phúc ở phía sau.

Những ngày sau đó, cô và anh vẫn giữ mối quan hệ không rõ ràng, quay lại thì không, chia tay cũng không được. Anh cứ lúc xuất hiện, lúc biến mất.

Anh vẫn đam mê với những cuộc vui của anh, vẫn không thể vì cô mà từ bỏ những thứ anh thích. Tình cảm với anh chỉ là để chiếm hữu, không phải để yêu thương. Anh đang cố gắng giết cô trong chính tình cảm này.

Hôm nay là ngày thứ ba anh không xuất hiện, điện thoại tắt máy, cô cũng không tìm kiếm, từ ngày đó đến bây giờ cô dọn về nhà mình sống. Không còn ở chung với anh nữa, trong lòng rất khó chịu, giống như mất đi một thứ quen thuộc mà cô đành phải chấp nhận.

Cô đang ngồi ở nhà thì chuông điện thoại vang lên.

"A lô?"

"Mày đang đâu thế?"

"Ở nhà."

"Cho tao mượn cái máy ảnh kia của mày có việc."

Cô lục trong trí nhớ của mình. "Để ở nhà ông í rồi, qua đón tao đi rồi đưa tao qua nhà ông í lấy cho."

"Ok."

Cô thay quần áo, đợi khoảng mười phút thì bạn cô tới. Xe phóng vun vút đến trước nhà của anh.

"Vào cùng không?" Cô hỏi.

Nó vẫy tay bảo cô tự vào đi rồi ra luôn.

Cô cầm chiếc chìa khóa mở cửa vào nhà, nhìn đồng hồ ăn lộn xộn trong phòng khách mà thở dài mệt mỏi. Cô tìm chiếc máy ảnh ngoài phòng khách không có, cô bèn đi vào phòng ngủ. Cảnh tượng đằng sau cánh cửa cả đời cô không quên được.

Tiếng nhạc lớn át đi những tiếng rên rỉ, hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau mê loạn. Đến khi bước vào, nhìn người con gái ở trên giường cùng anh, cô có cảm giác cuộc đời này không biết còn gì đớn đau hơn không.

Cô bấm tắt nhạc ở laptop, hai người trên giường lập tức dừng lại, tỉnh táo.

"Chúng mày đang làm gì thế?" Cô hỏi, giọng nói lạnh lùng hơn cả gió mùa đông, thấu xương thấu thịt.

Anh bước vội xuống giường, lắp bắp giải thích: "Em nghe anh nói...anh thật sự là không có gì cả..."

Cô không nghe được câu nào của anh, chỉ nhìn chăm chăm người đang nằm trên giường.

Cô chỉ tay vào mặt cô ta. "Mày giải thích cho tao xem!"

Cô ta ấp úng, mãi không thành lời: "Tao...tao xin lỗi."

Xin lỗi? Bạn thân của cô ngủ với người yêu cô rồi chỉ cho cô một câu xin lỗi là xong chuyện.

Anh nắm lấy tay cô, quỳ một chân, bối rối: "Là anh phê quá, anh không kiềm chế nổi bản thân, chứ không cô ta có nằm mơ cũng không lên được giường của anh."

Cô ta có vẻ rất tức giận với câu nói của anh, nhưng vì có cô ở đây nên đành cắn răng im lặng.

Cô gạt tay anh ra khỏi tay mình, giữ lấy sự nhẹ nhàng còn sót lại.

"Bạn thân à, mày bản thật đấy!"

"Tao xin lỗi, là tao sai..."

Cô cười, nụ cười coi thường, khinh bỉ.

"Mày không sai, chỉ sai ở chỗ mày là bạn của tao."

Cô quay lưng nhanh chóng rời khỏi căn phòng đầy dơ bẩn này, nơi mà anh và cô đã từng mặn nồng, từng hạnh phúc. Cô không muốn khóc ở đây, không muốn cho hai kẻ dơ bẩn ấy thấy được bộ mặt yếu đuối của mình.

Giọng nói quen thuộc còn vọng lên trong đầu cô:

"Mày đừng có buồn, trước sau ông í cũng thay đổi thôi."

"Ông í yêu mày đấy, nên phải tin ông í."

"Cho dù thế nào tao cũng ở bên mày."

"Mày mãi là bạn của tao."

Cô như người mất hồn lao ra khỏi căn nhà đó. Đứa bạn nhìn thấy cô thì sợ hãi hỏi gấp: "Mày làm sao thế, mày làm sao thế?"

Cô mệt mỏi lên xe, nói như không còn đủ sức lực: "Đưa tao ra sân bay đi."

Bị người yêu phản bội, bị bạn thân lừa dối, cuộc đời này còn gì đau đớn hơn nữa không? Người mà cô cho rằng có thể tin tưởng, có thể thổ lộ hết tâm tư cuối cùng lại là người đâm cô một nhát từ đằng sau, sâu nhất.

Ba năm sau.

"Lý do gì khiến bạn viết ra được một cuốn sách như vậy?"

Cô mỉm cười, nhìn vào ống kính máy quay.

"Không biết các bạn đã từng trải qua cảm giác ấy chưa, cảm giác bị người mình tin tưởng nhất phản bội, cảm giác chờ đợi mà mãi không có thành quả, cảm giác tình yêu của mình bị người khác giẫm đạp dưới chân, cảm giác đau đớn phải chạy trốn đến một thành phố khác..."

"Tôi nghe nhiều độc giả nói rằng, khi đọc xong cuốn sách này họ mất niềm tin vào tình yêu, bạn nghĩ sao?"

Cô cười dịu dàng, nét đẹp đằm thắm càng thêm tao nhã.

"Sau tất cả những gì chúng ta đã làm và cố gắng, kết cục dù có hạnh phúc

hay dở dang đề là vận mệnh. Có thể trong mỗi chúng ta lúc này, người thì đang mong tin nhắn của người yêu, người thì đau đớn đến chết đi sống lại mà trên môi vẫn giữ nụ cười, hoặc vừa trải qua một cuộc tình đau khổ, cũng có người tỏ ra thật mạnh mẽ, cười thật tươi dù ngày hôm ấy nhìn thấy cảnh tượng không nên thấy. Đến sau cùng, dù tổn thương bao nhiêu, chúng ta đều mong cầu sẽ được hạnh phúc. Đến một ngày nào đó chúng ta nhất định sẽ gặp một người yêu chúng ta hơn bản thân họ, mặc cho chúng ta không thể yêu họ hơn chính bản thân mình nữa rồi."

Anh nhìn màn hình ti vi, trên đó đang phát chương trình trực tiếp. Bấm nút tắt, anh mệt mỏi ngả lưng ra đằng sau.

Sau hôm đó, anh không thể tìm được cô, anh lục tung Hà Nội cũng không có tin tức gì của cô. Cô như một cơn gió biến mất không để lại chút dấu vết.

Hơn một năm sau anh mới có tin tức của cô, nhưng mọi thứ đã khác.

Sau khi biết mình đã đánh mất đi một thứ quan trọng nhường nào, anh thấy hối hận, tìm cách gọi cho cô để xin lỗi. Nhưng tất cả là do anh để lỡ, anh không có tư cách nói xin lỗi cô.

Cho đến hôm nay nhìn cô sống tốt, anh cũng cảm thấy nhẹ lòng, ít nhất anh sẽ không dằn vặt bản thân vì sai lầm năm ấy.

Khoảng cách xa nhất trên đời không phải là anh và cô xa nhau hàng nghìn cây số, không phải là cô và anh đã trở thành người cũ mà chính là dù cho đứng trước mặt nhau, cũng không có tư cách nói câu "xin chào".

Cô rời khỏi đài truyền hình, lái xe ra khỏi gara, ngắm nhìn từng con phố quen thuộc, ngắm nhìn thành phố cô lấy hết can đảm để trở về.

Bây giờ cô thành công thì sao chứ? Cuối cùng những tâm sự chỉ có thể giấu ở trong lòng, tự mình gặm nhấm.

Hai năm qua cô vẫn chưa quên hình bóng của anh, vẫn chưa quên nụ cười ngày mới yêu dịu dàng thế nào, vẫn không quên được những lúc cô nịnh anh

như đứa trẻ và anh chiều chuộng cô bao nhiêu. Cuối cùng, cô vẫn không thể quên đi sự quen thuộc ấy.

Thật ra trong cuộc đời đâu phải ai cũng may mắn được đi cùng đường với nhau, một con đường chia bao nhiêu khó khăn, hạnh phúc, một con đường chắt chiu bao nhiêu yêu thương và ngọt ngào, một con đường dù cho có đi mãi cũng chẳng thể đến cuối cùng.

PHỤ NỮ VÀ NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Sai Lầm Của Phụ Nữ Và Đàn Ông

Đời này phụ nữ và đàn ông đều có những sai lầm. Phụ nữ luôn cho rằng chỉ cần mình vị tha đàn ông sẽ thay đổi, còn đàn ông luôn nghĩ rằng cho dù mình đi bao xa thì phụ nữ vẫn sẽ đợi ở nhà.

Phụ nữ thì luôn làm tưởng về tình yêu, còn đàn ông thì luôn làm tưởng về giá trị của bản thân đối với người khác.

Không có sự thay đổi nào mà cần một thời gian quá dài, người yêu bạn sẽ không để bạn phải chờ đợi quá lâu. Không có sự chờ đợi nào là mãi mãi, đừng cho rằng ai cũng sẽ đứng mãi ở một nơi chờ đợi một người.

Tôi từng nói với một người, điều đáng sợ nhất không phải là luôn cô đơn khi chỉ có một mình mà chính là cô đơn trong chính tình yêu của mình.

Vì thế trong chuyện tình cảm, người đàn ông khiến người phụ nữ của mình cảm thấy lạc lõng và cô đơn thì tình yêu này đã sai ngay từ giây phút đầu.

Có những loại tình yêu chỉ như những lời ví von cho hay. Nói rằng thích uống bia nhưng lại thường xuyên uống nước ngọt. Nói rằng yêu cơn mưa nhưng lại trốn trong nhà khi vừa thấy trời nổi dông bão. Nói rằng thích mùa đông nhưng khi đông đến lại mong hè về. Nói rằng yêu em nhiều nhưng lại đem tin yêu đi phân phát bao nhiêu.

Đời người lạ lắm, có người mong bên ta một đời, nhưng ta lại yêu người chỉ cần ta một thời...

Rất nhiều điều có thể trở lại, người đi rồi có thể quay về, tỉnh lơ rồi có thể vẫn hồi, nhưng thanh xuân qua rồi thì là vĩnh viễn. Vậy nên hãy sống để bản thân không hối hận.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Điều Phụ Nữ Để Tâm

Đàn ông luôn chê bai phụ nữ phiền phức, tức giận vì phụ nữ nhỏ nhen chỉ để ý tiểu tiết. Còn phụ nữ luôn cần nhằn tại sao khi ra đường người đàn ông của mình lại đi trước mà không chờ họ lênh khênh trên đôi guốc cao.

Đàn ông luôn than thở tại sao phụ nữ thích hoa mà lại chỉ mỉm cười một lần khi nhận, hôm sau đã không thèm nhìn đến.

Đừng nói phụ nữ thực dụng khi họ thích những món quà và luôn kêu ca mỗi khi đến ngày lễ.

Phụ nữ không muốn nhìn theo bóng lưng đàn ông vì sợ cô độc. Phụ nữ thích tặng hoa không phải vì hoa đẹp mà vì thích cảm giác đàn ông vì mình mà lựa chọn. Phụ nữ thích được tặng quà không phải do giá trị mà thích vì cảm thấy mình được trân trọng, dù là một ngọn nến hay một cánh hoa.

Đàn ông luôn tự hỏi sao phụ nữ chúng tôi lại hay càu nhàu và nhiều lý lẽ đến thế. Nhưng phụ nữ rất đơn giản. Điều chúng tôi để tâm chính là cảm giác. Tất cả những gì phụ nữ cần là cảm giác. Cảm giác bình yên, cảm giác tin tưởng, cảm giác yêu thương.

Pháo hoa không thể vì bạn mà ngừng nổ. Nhưng tình yêu có thể vì sự vô tâm mà đánh mất. Đàn ông có thể yêu bằng mắt. Nhưng phụ nữ nhất định phải rung động bằng tim. Đàn ông yêu bằng lý trí, phụ nữ yêu bằng trái tim

Phụ nữ không sân si, chỉ là họ yêu nên để ý những tiểu tiết. Nỗi đau lớn họ có thể bao dung, nhưng đôi khi điều tưởng như bé nhỏ lại có thể khiến họ quay lưng.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Dây Tơ Hồng

Cô đến chỗ hẹn như thường lệ, mỗi tuần cô đều cùng đám bạn thân hẹn hò ăn uống, cà phê. Quán cà phê quen thuộc, cô nhìn đám bạn ngồi một bàn trong góc, tất cả đã đến đông đủ. Cô bước tới bàn trong tiếng cười phàn nàn của chúng nó.

"Mày suốt ngày đến trễ." Một đứa bạn bấu môi hờn trách.

Cô bật cười, giải thích: "Tao phải nấu cơm xong rồi mới đi được."

Một đứa khác nói: "Mày cứ suốt ngày lo mấy bữa cơm vớ vẩn, nó có về ăn được mấy lần đâu."

Ánh mắt cô thoáng bối rối rồi ngay lập tức cô cố giấu đi, hé môi cười nhẹ không đáp.

Đám bạn dường như nhận thấy sự khó xử của cô, lập tức chuyển chủ đề khác. Cô rất nhanh hòa chung vào sự vui vẻ ấy, bỏ lại sau lưng bao muộn phiền.

Trời sẫm tối, cô trở về nhà sau một buổi vui vẻ. Cô đặt túi xách xuống sofa, bước vào bếp nhìn mâm cơm vẫn còn nguyên trên bàn. Những món ăn chưa được đụng đũa. Cô cup mắt thở dài, chậm rãi dọn dẹp.

Xong xuôi mọi việc cô ngồi xem ti vi, cứ một lúc lại nhìn đồng hồ trên tường. Đã một giờ đêm, cánh cửa vẫn chưa có động tĩnh gì. Cô khép mi, nén lại giọt lệ đang chực trào.

Đồng hồ chỉ bốn giờ sáng, bên ngoài vang lên tiếng chìa khóa mở cửa. Cô bật dậy khỏi sofa bước nhanh ra cửa. Người đàn ông mang theo vẻ mệt mỏi bước vào, khuôn mặt xanh xao vì thiếu ngủ trầm trọng.

"Sao giờ này anh mới về?" Cô than khẽ, không dám lớn tiếng trách móc.

Anh không nhìn cô, tháo giày đi thẳng vào phòng. Cô bước theo anh, nhìn anh nằm trên giường, mùi rượu tỏa ra nồng đậm.

"Hôm nay anh lại chơi nữa đúng không?" Cô hỏi.

Anh bực mình hét lên: "Cô không thấy tôi đang mệt hay sao mà cứ hỏi thế!" Anh giận dữ nhìn thẳng vào mắt cô, phớt lờ sự bi thương trên khuôn mặt cô.

Cô bối rối, lắp bắp: "Em...em...em chỉ muốn hỏi vậy thôi."

Anh nhìn cô, gằn từng tiếng: "Phải, tôi mới chơi nữa đấy, đủ chưa?"

Nói xong, anh tiếp tục nằm xuống, quay người sang một bên bỏ mặc cô đang đứng như chết sững tại chỗ.

Anh dần chìm vào giấc ngủ. Một giọt lệ rơi xuống gò má trắng trẻo. Cô lê bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa để anh không tỉnh giấc. Cô ngồi xuống sofa, khóc không thành tiếng.

Cô không hiểu, những thứ kích thích ấy có gì khiến anh đam mê nhiều đến vậy. Anh trước đây đã hứa với cô nhiều lần sẽ không day vào những thứ độc hại như thuốc lắc, ke... một lần nào nữa. Nhưng cuối cùng, cũng tự anh phá bỏ lời hứa ấy.

Cô cuối cùng cũng không sánh bằng những thú vui và đam mê của anh.

Cô cuối cùng cũng hiểu bản thân với anh không quan trọng đến vậy.

Cô yêu anh đến nay tròn ba năm, một năm đầu anh đối tốt với cô hết mực. Anh dành cho cô tất cả những thứ đẹp đẽ nhất trên đời. Hạnh phúc như mơ đến bên cạnh cô, tình yêu của cô với anh khi ấy ngày một nhiều lên. Nhưng những giấc mơ thì luôn có thời hạn, đến năm thứ hai, anh bắt đầu chơi bời, sa vào những thứ kích thích độc hại.

Dùng yêu thương khuyên nhủ anh mặc kệ, cho dù cô có khóc lóc van xin anh bao nhiêu anh cũng lảng tránh, phớt lờ. Còn cô, vì yêu anh nên không thể rời xa, cô cắn răng, tha thứ và bỏ qua mọi lỗi lầm, mọi tổn thương anh mang đến. Cô tự mình xoa dịu nỗi đau đớn của chính mình, tự mình dùng kim vá trái tim của cô. Còn anh, giống như một áng mây trên trời, vui thì xanh thắm, buồn thì đen kịt.

Những ngày sau mọi việc vẫn lặp lại như thế, anh đi sớm về muộn, có khi vài ngày không trở về nhà. Còn cô, hằng ngày vẫn nấu những bữa cơm thơm phức chờ đợi anh trở về. Nhưng người cô đợi không thấy đâu.

Cô rất đau, đau nhiều lắm mà không thể nói ra.

Hôm nay là ngày sinh nhật cô, trên bàn ăn là một chiếc bánh ga tô màu nâu có vị sô cô la mà anh thích. Chiếc bánh in hình ảnh của anh và cô đang ôm nhau, nụ cười hạnh phúc trên môi. Trên bánh cắm cây nến số 20, năm nay cô tròn hai mươi tuổi.

Lúc này là chín giờ tối, cô nhìn đồng hồ rồi lôi điện thoại ra gọi cho anh. Đầu dây bên kia liên tục báo máy bận, đến khi cô gọi cuộc thứ mười hai tổng đài đã báo thuê bao. Lòng ngực như bị ai bóp nghẹt, cô cảm thấy rất khó thở. Đặt tay lên ngực mình, cô vỗ mạnh, một lúc sau cô mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô nhìn chiếc bánh trên bàn, khóe môi cười chua xót, cô đứng dậy cất bánh vào tủ lạnh, dọn dẹp sạch sẽ rồi trở về giường ngủ sớm. Cô biết, nếu chờ đợi cô sẽ càng thêm thất vọng mà thôi.

Một giờ sáng chuông điện thoại vang lên bài hát quen thuộc: "Ai cũng hỏi em còn muốn chờ gì thêm nữa. Chờ hết xuân, hạ, thu, đông lẽ nào vẫn thấy chưa đủ? Người có hay, người có biết, em chờ anh đến độ hoa kia cũng úa tàn." Cô giật mình bật dậy, với lấy điện thoại, trên màn hình hiện lên số của bạn cô. Cô thất vọng bấm nghe: "A lô?"

"Mày đang ở nhà à?"

"Ừ, sao thế?"

"Ông...có ở nhà không?"

Cô nhìn vị trí bên cạnh mình, khóe mắt cay cay, cô đáp: "Không có, sao thế?"

"Tao vừa thấy ông í đi cùng một con nữ vào khách sạn..."

Trái tim cô như bị lỗi nhịp ngay khoảnh khắc này, cô như chết đứng, rất lâu sau mới có thể lên tiếng: "Mày nói thật à?"

"Tao lừa mày làm gì!"

Mười phút sau, cô từ trên giường đi đến tủ quần áo, với lấy chiếc áo khoác trắng trùm lên người, bên trong cô mặc độc một chiếc váy ngủ đen tuyền.

Vẫy taxi đi đến địa điểm bạn cô nói, trong lòng trăm mối tơ vò. Hóa ra cảm giác phát hiện mình bị phản bội lại đau đớn nhiều như thế, cô mong bạn thân cô chỉ nhìn nhầm thôi, mọi việc đều không phải sự thật. Anh chỉ chơi bời chứ không hề phản bội cô, sẽ không.

Cô không biết làm cách nào mà mình có thể đến đây, đứng trước cửa phòng. Cô cắn môi, sợ hãi không biết nên làm gì, chân chừ rất lâu, cô run rẩy gõ cửa. Vài phút sau cánh cửa được mở ra, người đàn ông cô dành trọn vẹn tin yêu chỉ quần một chiếc khăn trắng bước ra.

Anh nhìn cô, từ kinh ngạc chuyển sang tức giận.

"Tại sao cô đến đây?" Anh tức giận nói.

Cô siết chặt nắm tay, không muốn rơi lệ ngay lúc này, đúng khoảnh khắc ấy một cô gái có mái tóc vàng hoe từ bên trong bước ra. Cô ta nhìn cô rồi lại nhìn anh, không chút sợ hãi hay giật mình mà chỉ mỉm cười e lệ, vòng tay ôm lấy anh, như ôm cả bầu trời của cô vào lòng.

Cô mất vài phút để bình tĩnh, mỉm cười thật rực rỡ, như nụ cười cuối cùng cô dành cho anh.

Anh cứng người, rất lâu rồi anh chưa từng nhìn thấy nụ cười này của cô, rất lâu rồi, anh chưa từng để ý rằng cô gầy hay béo, xấu hay xinh. Lúc này nhìn nụ cười của cô, anh mới biết cô vẫn luôn xinh đẹp như ngày đầu gặp gỡ. Bỗng anh có cảm giác, anh sắp mất đi một thứ gì đấy rất quan trọng với mình.

Cô nhìn anh, mãi mới thốt lên từng tiếng: "Tình yêu của em đối với anh có lẽ chính là cho đến khi trái tim em đã bị đâm đến tan nát em vẫn muốn trao cho anh một góc lành lặn cuối cùng."

Cô quay lưng rời đi, nhìn cô từ phía sau, bóng lưng mỏng manh càng thêm tuyệt vọng. Anh không đuổi theo, cô không quay đầu, giữa cả hai như có một lá chắn không thể bước đến.

Cơn mưa như vì cô mà đổ xuống, bước chân loạng choạng đi bên lề đường. Mưa thấm ướt tóc cô, nước mắt hòa vào cơn mưa. Cô rất muốn nói với bản thân rằng đừng khóc, rất muốn nói với trái tim rằng, đừng đau. Nhưng cô không thể, cô vẫn cứ khóc, tim vẫn cứ đau đến phát điên.

Tại sao, tại sao người đàn ông cô yêu thương nhiều là thế lại nhẫn tâm cửa từng nhát vào tim cô? Tại sao anh lại khiến cô tổn thương sâu sắc như thế?

Cô chưa từng mong anh sẽ trở thành một người hoàn hảo bởi ngay bản thân cô cũng chưa được hoàn mỹ. Cô chỉ muốn anh vì cô, vì tình yêu này mà trở nên tốt hơn. Nhưng cuối cùng, cô đã không thể khiến anh đổi thay. Cuối cùng, cô thua rồi, cô bỏ cuộc.

Tình yêu này, hai năm trước, có lẽ đã dừng lại. Chỉ là do cô cố chấp ở bên anh, mong rằng tình yêu của cô sẽ khiến anh cảm động. Nhưng cô đã lầm, trái tim của anh quá lạnh giá, tình yêu này có nóng bỏng và cuồng nhiệt bao nhiêu cũng không thể hâm nóng trái tim anh.

Hai năm sau.

Cô xách túi quần áo bước đi trên đường, bỗng bước chân khựng lại, từ xa một dáng người quen thuộc đang bước lại gần cô.

Anh nhìn cô, hai năm trôi qua cô không thay đổi, khuôn mặt chỉ thêm vẻ từng trải và nồng nàn.

"Xin chào!" Cô nói trước.

Anh nhìn cô say đắm, trầm giọng hỏi: "Em khỏe chứ?"

Cô cười dịu dàng, gật đầu.

"Hai năm qua, em hạnh phúc chứ?"

Cô cười ngọt ngào. "Em hạnh phúc."

Anh kìm nén sự ghen tị trong lòng, không muốn biểu hiện ra quá nhiều.

Cô cúi chào anh, đi ngang qua anh như những người bạn cũ gặp lại dăm ba câu chào hỏi. Cô không chút luyến tiếc rời đi. Nhìn cô, anh cho rằng cô đã tìm được hạnh phúc của chính mình. Lỗi lầm năm ấy, coi như anh và cô không có duyên, cuối cùng cũng có người đem đến hạnh phúc cho cô. Cô là người con gái tốt, cô xứng đáng được hạnh phúc.

Khi cô rời đi, anh mới hiểu mình quá ham chơi mới đánh mất cô, đánh mất người con gái yêu anh hơn hết thảy mọi thứ trên đời. Cô luôn ở phía sau anh, chờ đợi anh, nhưng anh lại không hiểu, không muốn hiểu. Cuối cùng, anh mất cô vì không ai có thể chờ đợi ai mãi mãi. Anh thở dài mệt mỏi rời đi.

Cô trở về nhà, khép cánh cửa lại, sự mạnh mẽ biến mất. Cô run rẩy ngồi gục xuống sàn nhà, bật khóc nức nở. Cô ngẩng đầu nhìn căn nhà, hình ảnh của anh và cô tràn ngập trên tường.

Hôm nay gặp lại anh, anh đã thay đổi. Khuôn mặt mất đi vẻ ngông cuồng

năm ấy, chàng trai cô từng yêu đã không còn là cậu thiếu niên nông nổi. Anh đã trưởng thành, hai năm nay, anh đã thay đổi. Cô nên vui mới đúng, vì cô rời đi anh mới có thể thay đổi tốt đến như vậy, có gì cô lại buồn, lại đau lòng đến thế?

Trước khi gặp anh, tình yêu với cô chỉ là một trò đùa. Gặp anh rồi cô mới nhận ra đó là một trò đùa khắc nghiệt.

Có những yêu thương dù nói ra cũng là vô ích. Có những nỗi đau, một mình nếm trải là đủ. Tình yêu này, nỗi đau này cứ để cô một mình ôm lấy, nén xuống thật sâu trong lòng, cả đời giấu đi, không để ai biết.

Trên đời này có loại tình yêu, không gặp gỡ, không hỏi han, không mong cầu độc chiếm, chỉ cần biết rằng đối phương bình an, đối phương sống tốt là đủ. Có những yêu thương chỉ vậy thôi, là đủ!

Cô cho rằng, cô và anh cùng đi trên một sợi dây tơ hồng. Đến đoạn kết không thấy đối phương cô mới nhận ra, ở giữa sợi dây đã bị chia đôi hai ngả từ lâu.

Có những người chỉ ở với nhau một thời nhưng lại nhớ nhung một đời. Có những mối tình chỉ trải qua một thời nhưng nỗi đau một đời.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Nhận, Cho Và Từ Chối

Phụ nữ nên khắc ghi một điều. Trước khi học được cách nhận, phải hiểu được cách cho. Trước khi thấu hiểu được cách cho và nhận thì phải học được cách từ chối.

Không phải cứ cho là tốt, càng không phải cứ dâng tặng đồ tốt thì sẽ được trao lại đồ bền. Không phải mình cho họ tình yêu, họ sẽ trả lại hạnh phúc. Không phải bạn cho niềm tin, họ phải đáp lại là chân tình.

Cuộc đời này nhiều gian nan và oan trái lắm. Màu hồng chỉ ở trong mơ.

Hiện thực chính là, bạn cho họ tình yêu, họ cho bạn mộng tưởng. Bạn cho họ niềm tin, họ đáp lại dối trá. Bạn cho họ trái tim, họ trả lại lưỡi dao.

Vì thế phụ nữ hãy nhớ, có những việc chỉ nên cho và không nên nhận, có những việc chỉ nên cho và không cần nhận.

Hãy chấp nhận hiện thực, đời không công bằng. Bạn thấy cô gái này mặc một chiếc váy đẹp, bạn cũng mua chiếc váy ấy, nhưng chưa chắc nó thật sự đẹp với bạn. Đàn ông cũng thế, đừng mong họ sẽ đối đáp với bạn như nhưng gì bạn trao đi.

Bước chân vào tình yêu phải hiểu được một điều, một trong hai nhất định phải chịu thiệt thòi, dù đàn ông hay đàn bà, sẽ có một người thương tâm và chịu thiệt. Công bằng là điều không có trong tình yêu. Nếu bạn muốn sự công bằng, chỉ có cách yêu lấy chính mình. Thế thôi!

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Yêu Thương Lỡ Rồi, Quá Khứ Hóa Hư Vô

Quán trà nằm trên một con phố sầm uất, sự cổ kính mang theo nét u buồn nhàn nhạt. Quán trà không mang hơi hướng hiện đại, mà ngược lại, mộc mạc, giản dị. Những chiếc ghế gỗ đơn giản được đặt bên cửa sổ. Không khí ấm áp bên trong quán xua tan đi cái lạnh ngày đông bên ngoài.

Cô nhấp một ngụm trà, hơi ấm trôi xuống họng. Bao năm rồi vị trà nơi đây vẫn vậy, không chút thay đổi theo thời gian.

Từ trong góc, chiếc loa vang lên âm thanh dịu êm, giọng ca nữ trầm buồn du dương cất tiếng hát:

Run run đôi vai em đau ngày nào bước đi

Tin yêu em trao cho anh mất đi sao đành

Nghe bao yêu thương lâu nay dằn lòng cố quên

Giờ lại thiết tha...

Lời ca như dòng chảy quá khứ trôi dạt vào trái tim cô. Lồng ngực như nghẹn lại khiến cô cảm thấy khó thở. Bài hát này đi liền với tuổi trẻ của cô, là bài hát gắn liền với cô suốt những tháng năm thanh xuân cuồng nhiệt. Cô và người ấy đã cùng nhau nghe bài hát này đến si mê.

Trong một góc quán trà, người đàn ông mặc sơ mi trắng, quần bò ôm sát lộ ra đôi chân dài, mái tóc được cắt tỉa tỉ mỉ. Anh khép mi mắt như đang suy tư, như đang nhớ lại. Bài hát này với anh rất quen thuộc.

Cho anh hôn đôi mi em ướt bao đêm rồi

Cho anh ôm bao cô đơn thất tim em gầy

Cho anh yêu em hơn xưa, ngày buồn đã qua

Lại có nhau...

Cô uống ngụm trà cuối cùng, cầm chiếc áo lông màu trắng mặc vào. Mái tóc đen tuyền xõa xuống như suối. Cô rất đẹp, nét đẹp sang trọng, thanh tao. Cô đến quầy tính tiền, rút từ chiếc ví trong túi xách ra một tờ tiền mệnh giá lớn.

Ông chủ cười hiền hòa nhìn cô.

"Cô không có tiền lẻ à?"

Cô cười, lắc đầu, nhẹ giọng đáp: "Dạ không."

Đột nhiên đằng sau vang lên giọng nói nam tính, trầm khàn: "Có phải em không?"

Bàn tay cầm ví của cô có chút run rẩy, một lực vô hình nào đó ngăn cản cô không thể quay đầu.

Người đàn ông phía sau tiếp tục lên tiếng, giọng nói có chút sững sờ đến sợ hãi: "Là em, đúng không?"

Một phút sau cô mới chậm rãi quay lưng, đối mặt với khuôn mặt người đàn ông mà cô gần như khắc cốt ghi tâm. Người đàn ông nhìn cô, niềm vui mừng như vỡ òa.

"Anh biết là em." Phải, anh biết là cô, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ khiến anh nhận ra.

Cô cố gắng mỉm cười thật tươi, gật đầu với anh.

"Lâu rồi không gặp, anh khỏe chứ?"

Anh nhìn cô, rất lâu sau mới đáp: "Anh Ồ, còn em?"

"Cũng như anh, em ỏn."

"Em...hạnh phúc chứ?"

Cô giấu tay đằng sau túi xách, không để cho anh thấy bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi mặc cho trời mùa đông lạnh lẽo.

"Em hạnh phúc!", cô nói rất nhẹ nhàng, ngữ khí khiến anh không chút nghi ngờ.

Cô và anh cùng nhau ngồi vào bàn cô mới ngồi khi nãy. Anh gọi cho cô một ly sữa nóng. Cô không từ chối, nhiều năm như vậy, anh vẫn nhớ sở thích của cô.

Anh nhìn cô, thời gian không khiến nhan sắc của cô phai pha, ngược lại khiến cô càng thêm đậm thắm, sự nồng nàn của người phụ nữ từng trải. Cô rất đẹp, luôn đẹp như vậy.

"Anh nghe nói em đã kết hôn?" Anh hỏi.

Cô gật đầu, cười thản nhiên. "Phải rồi."

"Càng trưởng thành anh càng nhớ ngày ấy, anh mãi không thể tìm lại cảm giác vui vẻ như lúc xưa", anh nói với cô, giọng nói có chút buồn bã.

Cô không đáp, im lặng nghe. Anh ngập ngừng hồi lâu rồi trầm giọng nói: "Ngày ấy, chúng ta còn quá trẻ, tình yêu còn quá nông nổi."

Cô cười cười, không biết đáp thế nào. Anh nghiêng đầu nhìn cô, mãi lâu sau mới nghe thấy cô nói: "Em luôn không tin câu nói, cảnh còn người mất. Lúc trước chúng ta cùng nhau đến đây với danh phận là người yêu, sau này gặp lại cùng nhau ngồi một bàn lại với danh phận là bạn cũ. Cuộc đời đúng là không ai nói trước được điều gì, phải không?" Nói xong, cô uống một ngụm sữa nhỏ, vị ngọt thấm xuống đầu lưỡi nóng bỏng khiến cô muốn rơi lệ.

"Ngày ấy là anh nông nổi, là anh sai khi đánh mất em."

Cô lắc đầu. "Anh không sai, chỉ là khi ấy chúng ta còn quá trẻ để hiểu sự quan trọng của đôi phương."

Anh gật đầu. "Anh không tìm được người phụ nữ thứ hai giống em."

Anh nhìn cô, lưu luyến nói tạm biệt. Hai người chào nhau rồi đi hai con đường riêng biệt, ở ngã ba đường, anh rẽ phải, cô rẽ trái, không một lần nhìn lại.

Cô trở về nhà, ngồi trước bàn làm việc nhìn bức ảnh đặt trên mặt bàn. Cô gái trong ảnh ôm chặt lấy cổ người đàn ông, đôi môi mỉm cười hạnh phúc. Cô với tay úp bức ảnh xuống, nhắm chặt mắt, từ khóe mắt rơi xuống một giọt lệ.

Lục dưới ngăn bàn có một quyển nhật ký phủ lớp bụi mỏng, cô dùng khăn giấy lau sạch rồi chậm rãi lật ra. Dòng chữ viết nhanh dần dần hiện diện trước mắt.

"Thành phố này hoa lệ và rực rỡ quá, đến mức em không nhìn ra sự cám dỗ và nguy hiểm của nó. Tình yêu của anh dịu dàng và ấm áp quá, khiến em không thể nhìn ra sự đau đớn và lừa dối phía sau."

Cô lấy bút, chậm rãi viết xuống trang cuối cùng của nhật ký: "Hoa tàn rồi, cánh hoa hóa tro bụi. Yêu thương lỡ rồi, quá khứ hóa hư vô."

Thời gian không khiến ta lãng quên đi một người, nó chỉ khiến ta trở nên giỏi giang khi giấu người ấy vào trong tim thật sâu không ai thấy.

Nhiều năm trước còn ngây thơ, cô có thể chạy đến trước mặt anh và nói: "Em nhớ anh." Vài năm sau trưởng thành, nỗi nhớ lại được giấu ở trong lòng, không thể bật ra khỏi miệng. Nỗi nhớ âm ỉ dần dần trở thành nỗi buồn không tên, đau đến thấu tận tâm can.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên. Cô hít một hơi thật sâu rồi lấy điện thoại trong túi xách, bấm nghe.

"Vợ à, anh đây!" Giọng nói âm áp từ đầu dây bên kia vang lên.

Cô giật mình, cô thực sự đã quên mất mình đã là một người phụ nữ có gia đình. Bên cạnh cô có một người đàn ông tuyệt vời. Anh bao dung cô, yêu thương cô bằng tất cả những gì có thể. Anh bao dung tất cả những tổn thương quá khứ của cô. Cô biết mình không nên vì quá khứ mà đau lòng.

"Em đây!" Cô nén nước mắt, nhẹ giọng nói.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, sau đó người đàn ông ôn nhu nói: "Có anh đây, không cần tỏ ra mạnh mẽ như vậy."

Cô mím môi, không kìm được, bật khóc.

"Chồng à, em rất khó chịu."

Anh thở dài, dịu dàng an ủi: "Ở nhà ngoan, anh sẽ về ngay, được không?"

Cô gạt đầu, đáp: "Dạ!"

Anh là người đàn ông luôn xuất hiện khi cô cần, là người luôn ở bên mỗi khi cô mệt mỏi. Anh dịu dàng, ân cần mỗi khi cô cô đơn nhất. Anh dùng tình yêu của mình bao bọc lấy cô. Cô không nên nhớ lại quá khứ, không nên lật lại quá khứ bởi bên cạnh cô lúc này có một người đàn ông tuyệt vời hơn ai hết.

Anh vội vàng trở về nhà, mở cửa phòng làm việc, thấy cô đang thất thần rơi lệ. Anh chậm rãi bước đến, vòng tay ôm chặt cô, để mặc cô khóc trong lòng mình.

"Anh ở đây rồi, không cần cố gắng mạnh mẽ."

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Đàn Ông Chỉ Cần Tâm Lý, Không Cần Quá Tinh Tế

Trong một lần đi ăn, người đàn ông bước đến bên bàn ăn chủ động kéo ghế cho cô gái ngồi. Cô gái chỉ cười mà không nói gì.

Trong bữa ăn, người đàn ông chủ động cắt nhỏ miếng thịt rồi để phần ăn đó trước mặt cô gái. Cô gái chỉ ăn mà không nói gì.

Đối với phụ nữ đa nghi, đàn ông càng tinh tế càng chứng tỏ là những người phụ nữ đi qua cuộc đời anh ta đã dạy cho anh ta hiểu điều ấy.

Phụ nữ chỉ cần đàn ông tâm lý, không cần một người đàn ông quá tinh tế. Đàn ông tâm lý sẽ khiến cho phụ nữ cảm thấy ấm áp, đàn ông tinh tế sẽ chỉ làm cho phụ nữ cảm thấy xa lạ.

Với người phụ nữ đi qua nhiều đổ vỡ, đàn ông tinh tế và ga lăng bao nhiêu đồng nghĩa với việc tình cảm này lỏng lẻo bấy nhiêu. Họ không có cảm giác an toàn với người đàn ông quá ga lăng, nhưng lại cảm thấy an toàn với người đàn ông có chút vụng về.

Tin tôi đi, phụ nữ thích một người đàn ông nói rằng: "Có cần anh kéo ghế cho em không?" thay vì một người chủ động kéo ghế cho cô ấy.

Có những người đàn ông cho rằng, mình càng ga lăng, càng tỏ ra tinh tế thì phụ nữ càng yêu. Sai. Tỏ ra quá ga lăng, bạn chỉ tìm được cuộc chơi. Hãy sống thật bình dị, bạn sẽ tìm được cuộc đời.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Là Em Sai

Thì thôi anh ơi, em nhận, là em sai.

Là do em yêu ai, bao lần đều khờ dại,

Nghĩ cho đi là sẽ được nhận lại...yêu thương.

Nào ngờ đâu anh nắm tay em ngọt ngào, đưa ra pháp trường,

Nụ cười như kim sâu, găm vào tim em đau nhói.

Anh giương súng lên cao, giết em bằng tiếng thét gào.

Trời ơi, tàn nhẫn làm sao khi tin yêu lại bị anh đào khoét,

Anh như vị cai ngục, còn em chỉ là kẻ tội đồ.

Kẻ tội đồ là yêu anh, mà quên đi cần phải suy nghĩ...cho mình,

Yêu anh như thể mai sẽ tan biến thật nhanh.

Dồn hết vào tay anh là bao nhiêu tin yêu bấy nhiêu năm cất giữ.

Nào ngờ anh hờ hững, nào ngờ anh quay lưng,

Lời hứa hẹn trăm năm hóa ra lại chỉ là bờ môi thôi qua kẽ gió.

Anh ơi, đừng thề hẹn, đừng thì thầm với gió,

Gió sẽ thổi bay đi khắp muôn trùng.

Tình ta, gió thổi vào không trung,

Ừ thì thôi, em hiểu, tình chỉ có bấy nhiêu.

Duyên cạn, tình tan, thôi, yêu thương tàn...

Anh ơi nếu kiếp sau còn duyên, gặp đừng hứa hẹn trăm năm,

Yêu vừa đủ thôi, để mình còn thấy nhớ.

Tin vừa đủ sợ để không bị lao đao,

Thôi em giang buồm, lênh đènh trở về biển khơi, nơi đang gọi em trong
tiếng thét gào.

Anh ở lại nơi anh, bên bến bờ yêu thương hạn hán,

Em lại về với biển khơi, nơi em vùng vẫy khắp trời.

Dù cô đơn...

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Con Gái - Phụ Nữ - Đàn Bà

Con gái khi chia tay người mình yêu sẽ khóc hết ngày này qua ngày khác. Phụ nữ khi chia tay người mình yêu sẽ khóc đến một lúc nhất định. Đàn bà khi chia tay người mình yêu chỉ khóc một lần duy nhất.

Con gái lúc mới biết yêu chấp chững từng bước vào đường đời, yêu thương như sinh mạng, mơ mộng một đời một người, nào ai biết đâu một đời nhiều người. Khi con gái chia tay người mình yêu, trong lòng có cảm giác như cả thế giới sụp đổ, cả tòa thành cố gắng xây đắp bỗng nhiên vỡ tan, trái đất này như đang dần chết đi. Cách con gái đối mặt với chia tay chính là khóc lóc và hành hạ bản thân mình.

Phụ nữ đã đi được một đoạn đường đủ dài, khi rời xa một người đàn ông vì một lý do nào đấy, họ sẽ khóc nhưng không đau khổ quá lâu. Họ lựa chọn cách làm đẹp cho bản thân, họ lựa chọn cách yêu thương bản thân và những cuộc vui không giờ giấc,... Tất cả chỉ là để quên một người. Nhưng dù sao họ không còn hành hạ bản thân như thời con gái. Họ sẽ biết cách khiến bản thân đẹp lên, tốt lên, dù con tim mình không thể nào hồng lên, lành lại.

Còn đàn bà, khi người đàn ông mình yêu rời đi, họ chỉ cho phép bản thân rơi lệ một lần duy nhất. Cách họ đối mặt với chia ly là im lặng, cách họ đối mặt với tổn thương là nín thinh. Và đàn bà, họ yêu ít lắm, nhưng mỗi lần yêu là một lần đem cả tim mình ra cá cược. Đàn bà khóc ít lắm, nhưng sự im lặng còn đau đớn gấp trăm ngàn lần.

Tôi hay bạn, dù là con gái, phụ nữ hay đàn bà, hãy nhớ, với người không cần mình, đừng cho họ thấy mình khóc; với người không cần mình, nước mắt chỉ thêm phiền phức.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Xin Lỗi, Em Yêu Anh.

Cô vội vàng với lấy áo khoác, đầu tóc rối tung vì mới tỉnh dậy. Lao ra khỏi nhà với tốc độ kinh khủng, leo lên con moto thân yêu, trong màn đêm, cô như một con báo chạy trên đường.

Cô mặc chiếc quần đùi ngắn cũn, bên trên là chiếc áo hai dây, khoác thêm chiếc áo len màu đen bên ngoài. Gió lạnh đầu mùa khiến cơ thể cô run lên từng nhịp. Không đội mũ bảo hiểm, mái tóc lả lướt theo gió, đêm đen cũng không thể che lấp thứ ánh sáng tỏa ra từ người cô.

Xe đỗ tại một quán rượu nhỏ, vút chìa khóa xe cho bảo vệ cô vội vàng đi vào trong. Ngay lập tức cô thấy tại một góc khuất trong quán, người đàn ông mặc sơ mi trắng đang gối đầu lên bàn, những chai rượu đã cạn xếp thành hàng. Cô thở dài, bước tới gọi nhân viên thanh toán.

Cô cùng nhân viên đỡ người đàn ông ra khỏi quán. Xe taxi đã chờ sẵn. Đột nhiên anh lên tiếng. "Không, anh không thích đi taxi. Đi đi, lên xe em đi, anh thích ngồi xe!" Anh lè nhè nói không ra hơi.

Cô vừa tức vừa giận, vỗ bốp vào đầu anh một cái. "Xe xe cái đầu anh, đi không vững còn lăm mồm, lộ cổ cắm đầu xuống đất chết thì bảo tại số."

Thực ra cô với anh bằng tuổi nhau, là bạn từ thời đại học, đến khi ra trường vẫn rất thân. Mặc dù bằng tuổi nhưng anh luôn gọi cô là "em" vì anh nói cô thấp hơn anh nên phải gọi là "anh". Ban đầu không quen nhưng dần dần cô cũng mặc kệ, bản thân quen miệng từ lúc nào cũng bắt đầu chấp nhận cách xưng hô này.

Anh hơi tỉnh, xoa xoa đầu, bày ra bộ mặt nhõng nhẽo. "Đi mà, anh rất ghét ngồi taxi...Ok, anh nhất định sẽ bám chặt." Anh còn lão đảo đưa tay lên thề thốt.

Nhìn bộ mặt điển trai méo mó vì say rượu mà còn nhõng nhẽo, cô bật cười. Cô chịu thua, đành đầu hàng, nói cảm ơn tài xế taxi rồi bảo nhân viên lấy xe.

Anh ngồi sau lưng cô, hai tay ôm chặt eo cô, vốn dĩ bình thường anh sẽ không dám như vậy, nhưng hiện tại đã say, hơi men khiến anh không còn lý trí, với anh, cô như em gái, như bạn thân nên cái ôm này không có gì là không bình thường.

Cô như chết đứng, hai tay siết chặt tay lái, cố gắng để bản thân bình tĩnh, nhìn đôi tay to lớn đặt trên bụng mình, đột nhiên cô lại có cảm giác sống mũi cay cay. Cô nổ máy, đi với tốc độ chỉ bằng một phần tốc độ đi tới. Rất chậm...

Đột nhiên từ phía sau anh lên tiếng: "Sao em không hỏi tại sao anh say?"

Cô nói vọng lại: "Cần phải hỏi sao? Còn việc gì ngoài việc cãi nhau với cô ấy?"

Anh bật cười, tiếng cười hòa lẫn cùng gió mang theo cảm giác chua xót, "Em hiểu anh còn hơn cô ấy."

Cô không đáp, bởi cô không biết trả lời thế nào. Cô dừng trước cổng căn hộ của anh, xuống trước rồi dìu anh xuống xe.

Anh vừa đi vừa nói: "Lúc đấy anh chẳng biết gọi cho ai, đành làm phiền em."

Cô nhăn mặt: "Em với anh còn nói cái gì mà làm phiền." Anh nói như vậy khiến cô rất khó chịu, giống như với anh cô rất xa lạ vậy.

Anh cười cười: "Được rồi, anh với em là không có cảm ơn và xin lỗi."

Cô dìu anh đến trước cửa nhà, đột nhiên phía sau vang lên một giọng nữ rất dịu dàng: "Anh Nam..."

Nghe thấy tiếng nói ấy, anh lập tức buông tay khỏi cô, quay phắt đầu lại. Cô không cần nhìn cũng biết người ấy là ai, chỉ có người ấy mới khiến anh như vậy.

Anh chần chừ rất lâu không bước tới, cô gái kia chạy đến ôm chặt lấy anh, vừa khóc vừa nói: "Em biết sai rồi. Em xin lỗi, xin lỗi anh... Em với anh ta thực sự chưa xảy ra chuyện gì. Chỉ một lần thôi, tha thứ cho em một lần thôi, được không?"

Rất lâu sau anh mới đưa tay lên vỗ nhẹ lưng cô gái. Cô biết, chỉ cần cái vỗ lưng nhẹ nhẹ ấy là anh đã tha thứ cho cô gái kia. Cô không nói một lời, lúc này cô không nên làm phiền hai người họ. Cô lên xe rời đi, nhìn từ đằng sau, bóng lưng mỏng manh của cô càng thêm cô tịch.

Cô trở về nhà, vút áo khoác một bên, lao vào chiếc giường ấm áp của mình. Cô co người trong chăn, nhìn chiếc máy ảnh trên đầu giường. Cô khoác vai anh mỉm cười vui vẻ, anh cười rất đẹp, đây là bức ảnh ngày tốt nghiệp của cô và anh.

Cô tắt đèn ngủ, bóng đêm bao trùm lên tất cả, giọt nước ấm từ khóe mắt rơi xuống. Cô biết, con đường này, cô đã sai rồi.

"A lô."

"Gì thế?"

"Đang đâu đấy?"

"Ở nhà ngủ chứ đâu."

"Dậy đi ăn đi, nhanh lên, mười phút nữa là anh đến cửa nhà em rồi."

Cô lười biếng chui ra khỏi chăn, cái lạnh khiến cô run lẩy bẩy. Đánh răng rửa mặt nhanh chóng rồi mặc đồ, ra khỏi cửa đã thấy anh đỗ xe phía trước. Anh tựa vào cửa xe, trên tay là điếu thuốc lá, nhìn anh càng thêm nét lười biếng mà mỉa mai.

Cô cố nén cảm giác đang vỡ òa trong trái tim mình, mỉm cười vô tư.

"Nhanh thế!"

Anh hất cằm kiêu ngạo. "Anh mà lại, không nhanh sao được?"

Cô không thèm đáp lại, nhanh chóng chui vào xe để tránh cái lạnh.

Hai người chọn quán đồ nướng, cô rất tự nhiên ngồi ăn không chút kiêng dè. Với anh, cô không cần cái gọi là lịch sự mà phụ nữ nên có.

Anh nhìn tướng ăn bất nhã của cô, nhăn mặt trêu chọc: "Khiếp chưa! Ăn như trư, thế này bảo sao không ai rước."

Cô gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Chơi với nhau thì cũng cùng một giuộc thôi, ai hơn ai đâu."

Thực ra cô là một cô gái đẹp, anh biết. Cô có mái tóc dài, thường buộc gọn lên. Cô thích màu son đỏ rực, nó khiến cô thêm kiêu kỳ. Nói thực, nếu không phải là bạn thân, có thể anh cũng sẽ rung động. Nhưng vì là bạn thân, hai người hiểu nhau quá rõ nên anh không thể.

Cô đang ăn thì chuông điện thoại reo lên, cô tưởng điện thoại của mình, nhưng hóa ra là của anh. Thấy anh bấm nghe, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc, cô lơ đãng như không biết, tiếp tục ăn mà những câu nói của anh cứ lọt vào tai.

"Em đói à?"

"Không bận."

"Được."

"Tôi đến ngay."

Anh cầm khóa xe, đứng bật dậy nói với cô. "Cô ấy đói, anh phải đi trước rồi, lát em gọi xe về nhé!"

Cô gật gật, tỏ ra thản nhiên: "Đi đi, ở lại làm gì cho chướng mắt!"

Anh vội vàng ra khỏi quán ăn, không một lần nhìn lại. Ở phía sau, cô gái cắn môi rơi lệ.

Cô bấm điện thoại gọi cho đứa bạn. Nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của cô, nó nói sẽ lập tức đến.

Mười lăm phút sau, nó ngồi trước mặt cô, ở vị trí anh vừa rời. Nó nhìn cô, vừa giận vừa thương.

"Tao không hiểu vì sao mày lại cố chấp đến thế."

Cô mím môi, lắc đầu. "Tao không biết, thực sự tao không biết."

"Mày xinh đẹp, tài giỏi, tại sao lại cứ chỉ thích nó? Còn nó thì chỉ coi mày như bạn thân thôi, mày nên hiểu điều ấy."

Cô hiểu nên cô càng sợ, chỉ dám giữ ở trong lòng. Nếu cô nói ra, có khi ngay cả tình bạn này cũng không còn. Cô sợ, nếu như quyết định sai lầm, cô và anh sẽ chẳng còn được bên nhau. Cô sợ, nếu anh ấy biết, cô sẽ khiến anh khó xử.

"Mày nên hiểu, tình cảm này chỉ mình mày hiểu, mày cảm nhận. Yêu đơn phương như đang ôm một cây xương rồng, mày đau còn nó thì không. Đừng cố chấp nữa!"

Bạn cô thương cô, thương đứa bạn khờ dại. Cô thích anh đã bảy năm, anh đã trải qua biết bao mối tình với bao cô gái mà không biết rằng đằng sau vẫn luôn có một người dõi theo.

Cuộc đời chính là vậy, không chuyện gì hoàn mỹ. Tình yêu cũng vậy, không phải cứ yêu là sẽ được đáp lại. Tình yêu chỉ đến từ một phía, đau đến khôn cùng mà vẫn không chịu buông.

"Tao nghĩ mày nên nói cho nó biết, đừng để bản thân phải hối hận."

"Tao sợ nói xong sẽ khiến anh ấy khó xử, ngay cả tình bạn cũng không còn nữa."

"Vậy mà im lặng thì liệu mà có dễ chịu?"

Cô cười mệt mỏi, lắc đầu. "Nếu được, tao chịu đau một mình, anh ấy không phải suy nghĩ."

Đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng động lớn, tiếng cửa va chạm mạnh khiến cô quay lưng lại.

Khoảnh khắc ấy, cô như chết sững. Anh đứng phía sau cô không xa, trên tay là chiếc túi xách của phụ nữ. Cô hoảng hốt bật dậy, nhìn khuôn mặt kinh ngạc của anh, lắp bắp không biết nên nói gì.

Quay đầu nhìn bạn cô, nó dường như không ngạc nhiên, nó biết anh ở phía sau. Nó đứng dậy, đi ngang qua cô, vỗ nhẹ lên vai rồi rời đi. Họ cần một cuộc nói chuyện rõ ràng, cho dù sau này không đến được với nhau nhưng ít nhất tình yêu này cũng có ngày được phơi bày, được biết đến. Bạn cô không muốn cô phải hối hận.

Anh đi chậm chậm về phía cô, bàn tay siết chặt đến trắng bệch. Anh nhìn cô, không biết nên mở lời thế nào.

Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng trước: "Anh nghe hết rồi sao?"

Anh không đáp.

Cô cố gắng mỉm cười, nói: "Đừng cảm thấy nặng nề, chỉ là rung động nhất thời, em sẽ quên nhanh thôi."

Anh nâng cầm cô lên, rất nhẹ nhàng, cất giọng khàn khàn nói với cô: "Nói lại một lần nữa."

Hơi nóng từ bàn tay anh truyền tới khiến cơ thể cô run lên. Hốc mắt nóng dần, giọt lệ rơi xuống mu bàn tay anh.

Cô lắc đầu bật khóc: "Xin lỗi, em yêu anh..."

Nói xong, cô chạy đi, để mặc anh chết sững tại chỗ.

Trở về nhà, cô khóa chặt cửa phòng, gục xuống rồi òa khóc. Cô yêu anh, yêu từ khi anh nói với cô rằng: "Sau này chúng ta là bạn thân, một bước không rời." Cô yêu người đàn ông tính tình nóng nảy nhưng lại dịu dàng. Cô yêu người đàn ông vừa trẻ con vừa chín chắn. Phải, cô yêu, cô rất yêu. Nhưng từ khi chấp nhận làm bạn cùng anhm cô đã biết tình yêu này không có kết quả. Là cô cố chấp duy trì tình yêu này trong lòng, nhưng giấy không gói được lửa, cuối cùng anh đã biết. Tình bạn này có lẽ đã đến hồi kết.

Điện thoại vang lên chuông báo tin nhắn. Thấy tên anh, cô nhanh chóng bấm đọc. Dòng chữ như con dao cứa vào trái tim cô: "Một ngày hôm nay, anh là của em. Chỉ một ngày hẹn hò duy nhất."

Vài giây sau anh gọi tới, cô bấm nghe, giọng nói phấn chấn của anh vang lên: "Xuống dưới nhà đi, chúng ta đi biển."

Cô dẹp lại những buồn tủi, lau nước mắt, cố gắng mỉm cười. Được, nếu anh đã nói vậy, chỉ một ngày cũng được, một ngày được yêu anh với cô cũng đã quá đủ.

Họ nhanh chóng ngồi vào trong xe, anh rất vô tư nhìn cô, không chút ngần ngại nắm lấy bàn tay cô, cô siết chặt bàn tay anh. Chiếc xe ra khỏi thành phố, hai bên đường là những bụi cây rậm rạp. Anh mở nhạc, bản nhạc trước đây cô rất thích vang lên, nhạc hay nhưng không hợp hoàn cảnh.

Mưa đông giăng khắp lối, em chẳng có cách nào tránh được, nhưng vì anh, em chưa từng bỏ cuộc.

Nhìn lại đoạn đường quanh cô khúc khuỷu, anh mơ hồ rồi, em cô đơn.

Tình yêu tựa như hoa nở hoa tàn, năm qua năm mà chưa từng kết trái.

Nỗi nhớ ngày qua ngày, cứ hoài quần quanh xoay vòng cửa vào lòng em.

Thời gian từng giây từng phút lần lượt trôi qua, cô chấp rạch sâu vào vết thương nơi em, anh nhìn thấy liệu rằng có từng cảm động?

Có ai có thể nói cho em biết, yêu anh liệu là đúng hay sai?

Hạnh phúc cuối cùng là bên phải hay bên trái, liệu anh đang nơi nào đợi em?

Tình yêu rồi bời bũa vầy, mình em cô độc, nhưng em chẳng thể nào cam lòng tìm lối thoát ra.

Cô chống tay lên cửa sổ xe, nén lại nước mắt, cô không thể khóc. Anh tắt nhạc, hít một hơi dài, nói với cô: "Sắp đến nơi rồi."

Cô quay đầu, mỉm cười thật tươi với anh.

Hai người trải qua một ngày như những cặp đôi khác, cùng nhau tắm biển, ăn hải sản rồi cùng nhau chơi những trò chơi mạo hiểm. Cô đã bỏ lại sau lưng hết những ưu phiền. Lúc này, cô chỉ nghĩ cô với anh là hai người yêu nhau say đắm.

Hai người nắm tay nhau đi dạo dọc bờ biển, cô nhìn phía xa, hoàng hôn dần buông. Bước chân dừng lại, cô buông bàn tay anh.

"Hôm nay, cảm ơn anh, đến đây là được rồi."

Cô không thể ích kỷ níu giữ anh ở bên mình, một ngày hôm nay với cô đã là quá đủ.

"Chúng ta...sau này không thể làm bạn", anh nói. Cô không quá ngạc nhiên, cô biết anh sẽ không làm vậy nếu không có lý do. "Cô ấy không thích mối quan hệ của chúng ta."

Cô cười, gật đầu nhẹ nhàng. "Em hiểu, anh không cần cảm thấy khó xử, cảm ơn anh về ngày hôm nay."

Anh không nói thêm lời nào. Hai người đứng nhìn biển rất lâu. Cuối cùng

anh mới lên tiếng: "Trở về thôi."

"Anh cứ đi đi, em ở lại đây mấy hôm, sẽ về sau."

Anh nhìn cô không yên tâm, nhưng biết rằng cô là người rất mạnh mẽ, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Anh đứng dậy, quay lưng sải bước rời đi.

Đột nhiên cô gọi tên anh, anh quay đầu. Cô bước đến hôn lên môi anh. Anh giật mình nhưng không đẩy cô ra.

Rời khỏi môi anh, cô nói: "Cảm ơn!", rồi rời đi. Nhìn theo bóng lưng cô, anh có cảm giác không thoải mái, giống như mình sắp mất đi một thứ gì đó rất quan trọng.

Cô không quay đầu nhìn lại, bởi cô sợ nếu nhìn lại cô sẽ không kiềm chế được mà ôm lấy anh. Cô không thể làm như thế, cô sẽ khiến anh khó xử, cô không thể ích kỷ.

Dù tình yêu có sâu đậm đến đâu, năm tháng trôi qua ắt sẽ phai nhạt. Có ở bên hay không đều không quan trọng, chỉ cần hiểu mình đã từng yêu như thế, trao đi tình yêu nồng nhiệt là thế, mặc cho thứ nhận lại chỉ là hư vô. Trong một khoảng thời gian nhất định, có những người vĩnh viễn không thể nào thay thế hay xóa mờ.

Hai năm sau, cô ngồi trong quán cà phê quen thuộc, trên tay là tấm thiệp cưới.

Có lẽ trong lòng mỗi người đều có một tòa thành vững chắc, cho dù qua bao năm, bao nhiêu sóng gió, bụi cát có phủ kín cũng không thể che lấp. Tình yêu cho dù có được gói ghém lại, niêm phong, nhét xuống nơi thật sâu không ai thấy nhưng không có nghĩa nó không tồn tại, chỉ là che đậy thật kỹ mà thôi.

Cô nhấp một ngụm cà phê, nhìn tấm hình trên thiệp cưới, anh rất hạnh phúc. Với cô, có lẽ bấy nhiêu là đủ. Những năm tháng thanh xuân nhiệt

huyết có bóng hình anh bên cạnh, cho dù không có kết thúc viên mãn nhưng anh đã từng hiện diện. Nhiều năm sau nhớ lại, cô đã từng yêu một người đến thế, yêu đến mức có thể tay không băng qua biển lớn, yêu đến mức có thể mỉm cười nói lời ly biệt.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Lòng Thanh Thản Thì Đời Mới An Yên

Vì một người đàn ông mà tranh giành là hèn mạt.

Vì một người đàn ông mà tranh cãi là rẻ tiền.

Vì một người đàn ông mà rơi lệ là đáng thương.

Và vì một người đàn ông để cho người phụ nữ của mình dẫn đo với sự xuất hiện của người phụ nữ khác là không đáng tiền.

Phụ nữ nhớ nhé, ngưng tranh giành, thôi tranh cãi và đừng bao giờ so sánh bản thân với kẻ khác. Phụ nữ một khi đã đem bản thân đặt lên bàn cân thì lòng không còn bình yên. Một là tự giảm giá trị bản thân mình. Hai là tự đánh mất tôn nghiêm của chính mình. Ba là tự mất thời gian với những thứ không đáng!

Thứ đáng sợ nhất trên đời này chính là sự ghen ghét và đố kỵ. Người đàn ông không biết bảo vệ và xoa dịu tâm tư người phụ nữ của mình thì không nên lưu giữ.

Người đàn ông hoàn hảo không phải là người xung quanh có bao nhiêu ong bướm. Người đàn ông tốt là người biết đặt mình ở một vị trí cách xa những cám dỗ, bởi họ biết sau lưng còn thứ quan trọng hơn cần phải bảo vệ.

Tâm bình yên thì đời mới an tĩnh.

Lòng thanh thản thì đời mới an yên.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Đi Sai Thì Ly Biệt.

Khi người đàn ông nói không thể yêu bạn vì gia đình ngăn cản, không phải do anh ta yêu gia đình quá nhiều mà do yêu bạn quá ít.

Khi hai người yêu xa mà ly biệt, không phải lỗi tại một mình ai mà do tình yêu của hai người không đủ sâu sắc để vượt qua khoảng cách địa lý, thế thôi.

Khi người đàn ông yêu người phụ nữ khác, không phải do bạn không đủ tốt mà do bạn quá tốt với anh ta nên quên đi cần phải tốt với bản thân mình.

Khi người đàn ông kêu bạn rộn công việc không thể gọi cho bạn, thực tế là do anh ta bận với một mối quan hệ khác. Không có người đàn ông nào bận rộn đến mức không dành nổi một phút cho người mình yêu.

Gặp gỡ đúng người đúng thời điểm vẫn có thể ly biệt. Gặp đúng thời điểm là đúng hôm đấy thôi, qua ngày mai sẽ khác. Gặp gỡ đúng người là đúng phút đấy thôi, giây này trôi qua giây khác lại tới.

Duyên phận đưa hai người gặp nhau, còn kéo dài duyên phận là việc của mình, chứ không phải của trời. Đi đúng thì dài lâu, đi sai thì cả hai sẽ lạc hướng.

Trong chuyện tình yêu, đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh hoặc thời gian. Không có lý do nào kết thúc một tình yêu tốt hơn lý do hết yêu. Đừng cố chấp cho rằng lỗi là của người đó, không phải của mình.

Gặp đúng thì hoan hỉ

Gặp sai thì sầu bi

Đi đúng thì dài lâu

Đi sai thì ly biệt...

Vốn dĩ do duyên ngắn, đừng trách thời điểm sai.

Là do yêu sai cách, không phải yêu không dài.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Đừng Yêu Lại Người Cũ, Đừng Yêu Lần Thứ Hai.

Đừng yêu lại người cũ, đừng yêu lần thứ hai.

Tình yêu không giống trong ngôn tình, không có chuyện cả hai đi một vòng rồi lại trở về điểm xuất phát.

Không có tình yêu nào phải đánh mất thì mới hiểu được trân trọng để tìm về.

Giữa đàn ông và đàn bà, có một điểm tương đồng chính là chán sự quen thuộc và lười biếng trước những thứ gọi là thói quen.

Khi tình yêu chỉ còn là cố gắng duy trì, cả hai lựa chọn kết thúc. Hoặc một trong hai nhận ra sai lầm rồi trở về để bắt đầu lại và cho rằng bản thân đã biết sự quan trọng của đối phương.

Sai rồi, chỉ là hiểu bên ngoài kia nhiều bão tố quá, thèm hơi ấm quen thuộc quá, chạy về nhà để trú chân mà thôi.

Đừng yêu lại người đàn ông đã ra đi, đừng yêu lại người đã cũ.

Đồ đã cũ, hoặc là bảo vật, hoặc cũng có thể là thứ bỏ đi.

Mỗi cảm xúc chỉ nên trải nghiệm một lần, nỗi đau một người mang lại cũng chỉ cần nếm trải một lần duy nhất.

Một con đường đi qua hằng ngày, có thể vẫn y nguyên nhưng các cửa hàng có thể đã đổi chủ. Đừng nắm bàn tay đã từng buông, đừng nói sợi chỉ đã đứt đoạn, đừng hàn gắn trái tim đã nứt.

Đàn ông chỉ nên yêu một lần, đừng yêu lần thứ hai. Người cũ chỉ nên nhìn lại, đừng nên tìm về.

Cảm xúc là thứ duy nhất không thể vẹn nguyên theo thời gian, cảm giác đã mất là thứ không thể lấy lại. Đàn ông là thứ đã đi qua tuyệt nhiên không nên yêu lại.

Một cuốn sách có đọc lại trăm lần vẫn thế, chỉ có duy nhất một kết cục mà thôi.

Trái tim của phụ nữ là chốn dừng chân, tuyệt nhiên không phải nơi trú ngụ.

Trái tim phụ nữ nhạy cảm hơn bình thường, một chút lạc lõng, một chút vô tâm và vài phần gian dối cũng có thể khiến họ nói tam biệt.

Yêu một người rất tốt, nhưng có những mối tình kết thúc là tốt hơn. Bên một người là hạnh phúc, nhưng đôi lần ly biệt là hạnh phúc hơn.

Phụ nữ ạ, đừng yêu lại người cũ, đừng yêu lần thứ hai.

Đôi khi trở lại không phải là tình yêu, chỉ là vương vấn một thứ cảm giác. Đừng nhầm lẫn giữa yêu và cảm giác muốn yêu.

"Đời luôn có ngoại lệ mà ngoại lệ thường hiếm hoi và ít ỏi. Có những đồ cũ là bảo vật, cũng có những thứ chỉ là đồ bỏ đi."

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Đàn Bà Vẫn Luôn Ngốc

Thật ra đến một độ tuổi nào đấy, như tôi, như cô, như em hay như đàn bà, chúng ta đều có lúc cảm thấy bản thân thật rất ngốc. Cảm thấy nực cười khi hứng chịu từng ấy phong ba, băng qua cả trăm ngàn cơn bão, tay không đi qua muôn trùng gai nhọn không gục ngã mà lại đổ gục dưới chân kẻ gieo tình oan nghiệt, lại vô cớ ngã quy trước sự ngọt ngào man trá, vô tình rơi lệ trước lời yêu thương mộng tưởng cả đời người.

Hóa ra cứ là đàn bà, thì ở độ tuổi nào cũng vẫn có thể ngốc. Đã biết rằng yêu đương chỉ là sớm muộn, lấy đâu ra chuyện một đời một người. Vậy mà mỗi lần yêu lại đem tim gan ra đánh cược.

Cược người mãi yêu, mãi thương, mãi trọn đời.

Người dắt chúng ta từ ngây ngô rồi trở thành con gái, rồi từng bước can đảm quyền rũ như một người phụ nữ, đắm thắm mặn mà của người đàn bà truân chuyên. Bao nhiêu người đi ngang, bấy nhiêu nỗi muộn phiền. Mấy người đặt tim lên mắt, chạm tay lên ngực, từ từ cảm nhận nỗi đau ở trong lòng?

Nào ngờ đâu, bao nhiêu năm qua, thân đàn bà vẫn cứ khờ dại. Yêu một người ở bên mà vẫn cứ muốn bay, tay nắm chặt mà cứ cuồng chân, vẫn muốn siết thêm bao bàn tay khác.

Mà tôi, mà cô, mà đàn bà, yêu bao nhiêu vẫn cứ mãi ngô nghê. Cứ chờ đợi người buông ham muốn vinh hoa, buông cả cái tôi mà đàn ông tôn thờ, có biết đâu thanh xuân hữu hạn, đợi người đợi mãi, mà có đợi được đâu...

Nếu đã hết yêu, cứ để người bay đi đàn bà ạ!

Đừng yêu một người đắm mình trong bể nước mà vẫn cứ mộng ước biển

khơi. Giăng buồm ra khơi mà vẫn mong được bay, được rộng cánh phía chân trời xa lắc.

Thì cứ mặc người đi, vì đời không giữ chân kẻ bạc tình.

Mặc cho thân đàn bà, khi yêu thương đi qua, chỉ còn lại mảnh hoang tàn tan nát.

Thì thôi một người nữa đi qua, yêu hết mình nhận lại là tổn thương. Thì thôi cứ vui vì thêm một lần được cuồng nhiệt với một mối tình, mặc cho thêm một người đi qua, tổn thương dâng đầy mà vẫn là đàn bà, vẫn mãi ngốc, mãi dại khờ, chẳng thể hơn.

Nhưng đàn bà như mình vẫn cứ ngẩng cao đầu, vì tim đỏ máu nhưng vẫn mãi xanh tươi, yêu hết mình mặc cho cuối đường chẳng có bình minh...

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Đừng Gọi Quá Hai Cuộc, Đừng Nhắn Quá Ba Lần

Đừng gọi quá hai cuộc, đừng nhắn quá ba lần. Nếu đôi phương muốn nghe họ đã nghe, nếu muốn trả lời họ đã không để bạn chờ đợi.

Trên đời này có hai điều đáng sợ nhất giữa đàn ông và đàn bà - chính là đàn ông đáng sợ nhất ở chỗ quá đa tình, còn phụ nữ đáng sợ nhất ở chỗ có thể trở nên vô tình.

Không gì đáng sợ hơn sự đa tình của đàn ông và sự vô tình của đàn bà.

Phụ nữ vô tình khi cố gắng trở nên thừa thãi, khi họ chỉ có thể đối mặt với tất cả bằng một nụ cười. Khi nước mắt cũng là quá đắt đỏ, khi niềm tin khan hiếm trở thành thứ vô giá trên đời.

Đàn ông đa tình với nhiều phụ nữ, khi mà mỗi quan tâm san sẻ quá nhiều người, ngay cả môi hôn cũng không đủ trọn vẹn khi trái tim chia ra làm nhiều tầng.

Phụ nữ sợ đàn ông đa tình. Đàn ông sợ phụ nữ vô tình.

Phụ nữ khi vô tình đáng sợ hơn đàn ông gấp trăm lần. Khi mà cái quay lưng dứt khoát không nhìn lại, khi mà câu níu kéo chỉ nhận lại là cái nhếch môi mỉm cười.

Đàn ông thôi đa tình, phụ nữ sẽ không vô tình.

Đừng hỏi tại sao phụ nữ lại trở nên tuyệt tình, hãy hỏi tại sao bản thân lại ôm quá nhiều cuộc tình?

Đừng cố gắng thấy được sự diễm tĩnh của phụ nữ, đừng ép họ phải trở thành một người họ không muốn. Đừng cố nhìn thấy sự hờ hững và nụ cười trở nên xa xỉ.

Vì sự đa tình của đàn ông vĩnh viễn không đầu lại được sự vô tình của phụ nữ.

Phụ nữ vô tình vô cùng đáng sợ!

Rồi sẽ có ngày ai cũng như thế thôi, không còn để tâm những lời thương nghe nữa, cũng không còn đau lòng trước những nỗi đau quen.

Ai rồi cũng thế thôi, đến một ngày cũng đủ chán chường mỗi mệ. Không đủ sức quan tâm lời đầu môi hay chót lưỡi, cũng chẳng còn sức miệt mài với những nụ cười chẳng biết đầy vơi...

Rồi ai cũng có một ngày như vậy thôi, nhìn người yêu ai, bên ai, cũng chỉ cười hờ hững. Dù biết rằng điêu ngoa cũng chẳng buồn phân bua thua thắng thiệt hơn.

Ai cũng sẽ có ngày, im lặng để đối diện với mọi cuộc chơi, ung dung một cách trưởng thành thay vì trách than như đứa trẻ.

Rồi ai cũng có lúc không còn tin vào thứ mình đã tôn thờ như tín ngưỡng. Không còn yêu cái mà bản thân mình từng nghĩ sẽ trọn đời. Cũng chẳng còn dẫn vật trách móc mỗi lần ai đúng ai sai.

Rồi cũng có ngày, anh khiến em không còn yêu anh nữa. Cũng có ngày anh khiến em đối với những lỗi lầm của anh chỉ như bèo dạt mây trôi, tựa như chuyện nắng mùa hạ, gió mùa đông chứ chẳng còn bất ngờ hay suy sụp.

Rồi cũng có ngày, em im lặng với mọi tình cảm. Rồi cũng có ngày, em sẽ hết yêu anh.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Yêu Một Người Là Duyên, Cũng Có Thể Là Nghiệt!

Người đàn ông mắc nhiều sai lầm, sau tất cả, người phụ nữ mệt mỏi và chán chường. Ngay cả một cuộc điện thoại cũng không muốn nghe.

Ngày hôm ấy người đàn ông nói rằng: "Để anh có cơ hội bù đắp cho em, để anh có cơ hội làm tròn bổn phận. Em cứ nhìn vào những gì anh làm rồi đối xử với anh như vậy. Hãy mở cửa cho anh."

Cô gái sau một hồi cương quyết cũng nói: "Tôi cho anh cơ hội, còn lại là do anh."

Người đàn ông nhấn tin cho cô gái rằng: "Vậy anh ngủ trước."

Mười phút sau cô gái gọi lại cho chàng trai và nghe thấy tiếng gió ào ạt. Cô hỏi: "Anh đang ở đâu?" Người đàn ông nói: "Anh ở nhà bạn về." Cô cười nhạt.

Cái ngủ trước và cái ở nhà bạn về, ngôn từ giống nhau ở điểm nào?

Không phải là không tin tưởng, chỉ là không đáng tin tưởng.

Nếu có ai hỏi rốt cuộc cô đã tin anh thế nào thì chính là biết rằng anh sẽ lừa dối mà vẫn cố chấp cho rằng bản thân sẽ thay đổi được anh.

Nếu đã quyết định lâu dài thì nên hiểu: một số việc có thể bỏ qua, một số việc vĩnh viễn là vết nhơ mà cả đời không thể xóa bỏ.

Phụ nữ cho đàn ông cơ hội thay đổi cũng chính là để bản thân thêm một lần chịu tổn thương. Rèn luyện sức đề kháng của bản thân là rất tốt nhưng lấy trái tim ra đánh cược là ngu si.

"Vì sao phụ nữ thích cô đơn? Vì ngay cả người mình tin nhất cũng có thể

phản bội. Vì sao phụ nữ yêu cô độc? Vì ít nhất lúc ấy lòng tin sẽ không bị giẫm nát dưới chân kẻ tội đồ."

Yêu một người là duyên, cũng có thể là nghiệt!

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Đàn Ông Hứa Vì Phụ Nữ Thích Nghe

Tại sao đàn ông thích hứa? Tại vì phụ nữ thích nghe!

Vì sao đàn ông nói dối? Vì phụ nữ ép họ phải nói dối.

Đừng ép đàn ông hứa "Cả đời này phải yêu em, không bao giờ được lừa dối em." Những thứ ép buộc thường không đi đôi với thật lòng.

Đàn ông yêu bạn thật lòng sẽ hiểu sức nặng và giá trị của lời hứa, cũng sẽ không tùy tiện vì việc bạn thích mà họ sẽ nói, nhưng họ sẽ vì yêu bạn mà hành động.

Người đàn ông yêu bạn, họ sẽ không tùy tiện chiều theo ý bạn, mà họ sẽ chỉ làm những thứ thật sự tốt cho bạn. Lời hứa vô giá trị, nếu như họ không nắm chắc được khả năng thực hiện, họ sẽ không nói.

Phụ nữ bắt được đàn ông hứa, nhưng không bắt được đàn ông làm. Phụ nữ vui khi nghe đàn ông hứa, nhưng lại khóc khi họ lãng quên.

Đàn ông sẽ không hứa, nếu như bạn không tin.

Nụ cười và nước mắt của bạn đều là do chính bạn tạo nên. Chỉ đơn giản thế thôi mà rất nhiều phụ nữ trên đời không hiểu và tự mang tổn thương và lừa dối vào mình.

Đôi khi nỗi khổ tâm của phụ nữ chính là do họ gây ra, không phải đàn ông.

Là phụ nữ cho họ cái quyền làm mình tổn thương, ban đầu thì bằng lời hứa, sau thì bằng hành động.

Trách anh hay trách trời, thôi thì trách mình. Là mình dại dột thôi...

Nhớ nhé! Đàn ông không hứa nếu như bạn không tin. Đàn ông không nói nếu như bạn không nghe.

"Trong tình yêu không nên đưa ra hứa hẹn, vì lời hứa không phải sợi dây ràng buộc tình yêu mà là con dao cứa vào tim khi mà cả hai dừng lại."

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Chúng Ta Dừng Lại Đi

Chúng ta hãy dừng lại ở đây đi, khi tình yêu chỉ còn là miễn cưỡng.

Đôi khi trong tình cảm, miễn cưỡng tưởng là tình yêu mà thực ra chỉ là cảm giác.

Ngay từ đầu nếu biết rằng vốn dĩ chúng ta đi trên hai con đường khác nhau, con người và suy nghĩ, ngay cả cách sống cũng khác nhau, có lẽ đã không bắt đầu sai lầm. Chúng ta từng cho rằng bản thân vì yêu có thể chấp nhận mọi khiếm khuyết của nhau, đúng thế, là khiếm khuyết chứ không phải sai lầm.

Tựa như việc anh thích tất cả mọi người trên đời còn em chỉ muốn duy nhất một người một đời. Giống như em muốn yêu mỗi người một cách khác nhau còn anh rập khuôn cho mọi mối tình của anh bằng một cách. Hay là việc anh thích quan tâm tới mọi thứ không thuộc về mình còn em lại chỉ để tâm thứ là của mình mà thôi.

Có người hỏi rằng sao em không tức giận với những sai lầm của anh. Em nói tức giận với cái sai chỉ là biểu hiện cho sự bất lực, em không bất lực nên em không tức giận.

Anh có biết trên đời này quan trọng nhất là điều gì không? Chính là sự chung thủy và trân trọng. Nhưng tình yêu của anh chính là em nhường một bước anh lấn một trượng. Tựa như việc em tha thứ một lần, và anh vô tâm một lần.

Có một ngày, mình không còn update ảnh nhau trên facebook. Không còn like hay kết bạn. Ngay cả số điện thoại cả ngày không hiện lên trên màn hình, là chúng ta đều hiểu mình đang đi đến hồi kết.

Anh có biết sao em luôn kiên cường và bất cần không? Bởi vì em không muốn gục ngã, ngay cả khi anh lừa dối, em cũng không muốn gục ngã, không phải vì sau lưng không có ai chống đỡ mà vì sau lưng có quá nhiều người chống đỡ nên em không cho phép mình gục ngã.

Anh nhớ nhé.

Đừng lừa dối, vì người anh có thể lừa dối, đều là những người tin tưởng anh.

Nhiều ngày qua chúng ta đều đã mệt rồi. Chúng ta đều đã cố gắng rồi.

Thành phố cho dù nhỏ cũng không mong gặp lại.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Phụ nữ, dù yêu nhau bao lâu vẫn muốn được như ngày đầu. Ngày mà mỗi câu yêu thương nhớ nhung cũng khiến tim rộn rã, cái nắm tay vội vã cũng có thể khiến lòng run.

Yêu càng lâu, càng mong cầu như trước. Khi mà câu yêu trở nên nhạt nhòa như nước, mấy ai hiểu rằng phụ nữ vẫn cần được yêu thương.

Đàn ông cho rằng yêu lâu, không cần đến những ngọt ngào như buổi đầu. Thật ra yêu càng lâu, càng cần những dịu dàng hơn thế.

Đôi khi chúng ta chia tay không phải vì hết yêu mà vì chán nản.

Vì yêu càng lâu đàn ông lại càng không trân trọng. Giống như một món đồ chơi mãi rồi bỏ xó vớt không.

Nếu có thể chỉ mong càng yêu lâu càng mặn nồng.

Tình bền do người biết trân trọng.

Hoa đẹp do người vun đắp tía hoa.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Đàn Ông Được Chia Ra Làm Ba

Có người viết, 90% đàn ông trên đời này ngoại tình, 10% còn lại là hàng hiếm, sinh vật cần được bảo tồn. Nhưng với tôi, sai!

99% đàn ông trên đời ngoại tình và chỉ 1% ngoại lệ. Khác nhau ở chỗ, có người ngoại tình trực tiếp, còn có những người chỉ ngoại tình trong tư tưởng.

Đàn ông được xếp vào ba loại.

Loại 1: Đàn ông có tiền và tự cho mình cái phép được ngoại tình.

Loại 2: Đàn ông không có tiền, không có năng lực mà vẫn thích ngoại tình.

Loại 3: Đàn ông thích nhưng không ngoại tình trực tiếp, muốn nhưng không nắm, vừa muốn giữ hạnh phúc của mình vừa muốn thứ ở trước mặt. Đây là một dạng ngoại tình trong tư tưởng.

Tôi đảm bảo không ai trên đời chưa từng làm hoặc có suy nghĩ muốn nhiều hơn một. Muốn thử món phở bắt mắt vì chán cơm. Một số người chống lại được cám dỗ, nên chỉ đành ngoại tình tư tưởng. Số còn lại sa ngã không cần đẩy, là dạng ngoại tình cả trái tim lẫn thể xác.

Phụ nữ trên đời 90% tha thứ cho đàn ông ngoại tình, 10% cương quyết bỏ đi.

Có hai dạng đàn ông đáng hận nhất, chính là biết mình là ai nên ngoại tình và không biết mình là ai cứ muốn ngoại tình.

Có hai dạng phụ nữ đáng hận nhất, chính là không nên mà vẫn làm và biết đi sai đường mà vẫn bước.

Đàn ông nên nhớ, đừng bao giờ muốn nắm quá nhiều thứ trong tay. Bạn sẽ hiểu, rốt cuộc lòng bàn tay bạn không đủ khả năng đứng vững, người trắng tay sau cùng sẽ chỉ là mình thôi.

Phụ nữ hãy hiểu, đôi khi không phải cứ khoan dung và vị tha là tốt. Quá bao dung, người chịu tổn thương sau cùng chỉ có chính mình. Cuộc sống là thế, hãy học cách tàn nhẫn, học cách buông bỏ và đừng nhìn nước mắt đàn ông mà tủi lòng. Giây phút họ say mê người phụ nữ khác, thứ họ thấy là cơ thể ấy chứ không phải bóng lưng gầy ruộc của bạn đâu.

Đời này tàn nhẫn lắm, không đủ kiên cường thì không đứng vững nổi.

Người với người vô tình lắm, hãy học cách tàn nhẫn và giẫm lên thứ làm tổn thương mình.

Bàn đạp tốt nhất của phụ nữ chính là tổn thương.

Sự trưởng thành của đàn ông chính là mất mát.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Bao Lâu Rồi?

"Bao lâu rồi?" Cô hỏi.

"Ba năm rồi." Giọng nói nhàn nhạt cất lên.

Cô lắc đầu: "Định chờ đến bao giờ?"

"Anh ấy nói sẽ trở lại, nhất định sẽ trở lại." Cô hái nói chắc chắn nhưng không kìm nổi đôi tay đang run dưới ngăn bàn.

Cô uống ly cà phê, chán nản lắc đầu. "Tình yêu là một lời hứa của kẻ điên. Nhưng lạ thay lại được một kẻ ngốc một đời tin tưởng."

"Chị nói là ý gì?"

Cô hắng giọng, nói rõ ràng: "Là một thằng điên hứa suông lại được một con ngu cứ tin cả đời."

"Chị đừng nói thế!"

Cô cười nhạt.

"Mày vất óc mà nghĩ đi. Nó yêu mày nó sẽ để mày ôm gối khóc hằng đêm à? Nó yêu mày nó sẽ để mày ốm đến nhập viện mà không một câu hỏi à? Nó yêu mày mà nó để mày đơn độc giữa cái thế giới bầy tử người này à?"

"Mày có biết đáng sợ nhất là gì không? Chính là chờ đợi mà không biết chờ đến bao giờ. Chính là đợi mà đối phương không đến!"

Cô chỉ vào hai người ngồi ở sau, khóe môi nhếch lên nụ cười coi thường.
"Nhìn đi, cuộc đời này chính là như thế đấy. Nó cho mày lời hứa, mày cứ tin mà không hiểu trên đời này không có pháp luật nào xử phạt kẻ không thực

hiện lời hứa miệng. Chỉ có những đứa ngu tự mình trừng phạt mình bằng cách tin vô điều kiện rồi giết mình trong chính nỗi thất vọng của bản thân!"

"Lời hứa của đàn ông, nghe chứ đừng tin.

Môi của đàn ông, hôn chứ đừng mộng mị.

Mọi thứ trên đời đều có hạn sử dụng, kể cả con người.

Không có lời hứa một đời, chỉ có lời hứa ngay tức thời. Trôi qua...thì vô giá trị!"

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Đàn Ông Hôn Nhau Là Ở Đàn Bà!

Có biết đàn ông hôn nhau ở điểm gì không?

Đàn ông không phải hôn nhau về tiền bạc, danh vọng hay địa vị trong xã hội. Thực chất đàn ông hôn nhau ở người phụ nữ đi cùng.

Có câu nói: khôn ngoan của đàn bà thông minh hơn trăm lần sắc đẹp của đàn bà ngu ngốc.

Trong một buổi liên hoan, ông sếp hỏi hai cô bạn gái của hai cậu nhân viên.

"Em nghĩ thế nào về quê quán và lý lịch của một người? Bây giờ nhiều người rất ngại cái mác nhà quê. Em nghĩ sao?"

Cô gái tỏ ra đoan trang, cười diễm lệ mà đầy kiêu hãnh: "Nhà em ba đời đều gốc Hà Nội. Em không có quê."

Ông ta lại tiếp tục hỏi: "Anh ở xa, nhưng nghe mọi người nói nhà ở phố cổ rất đắt đỏ và khó mua. Có đúng không em?"

Cô gái cười thùy mị đáp: "Cũng tùy anh ạ, nhà hiện tại em ở khá rộng rãi, cũng là của ông bà để lại thôi."

Ông sếp cười xòa, lại quay sang hỏi cô bạn gái của anh nhân viên khác.

"Anh cũng hỏi hai câu như thế, em nói thử suy nghĩ của mình xem?"

Cô gái nghiêng đầu nhìn bạn trai, nhận được ánh mắt đồng ý của đối phương, cô mới nhẹ nhàng đáp: "Ở đâu cũng được, ầm ập là được. Thành phố cũng được, nhà quê cũng được, vui vẻ là được."

Câu trả lời vừa hết, ông sắp cười to, chỉ vào cô: "Còn câu sau, em nói xem?"

"Nhà đất hay rẻ, dễ mua hay khó mua còn tùy thuộc vào số tiền mình kiếm ra. Dễ mua hay khó mua còn tùy vào địa vị mình đang có. Và quan trọng là nó có phù hợp với mình hay không!"

Ông sắp cười vang, vỗ vai chàng trai: "Tốt lắm!"

Đàn bà không nói một mà sáu.

Đàn bà đại nói lâu mà cạn.

Trước có câu đàn bà hơn nhau là ở tám chồng. Còn thực chất đàn ông hơn nhau là ở người đi cùng.

Đàn bà xinh đẹp chưa đủ, nhan sắc có thể giúp bạn chạy nhanh. Nhưng khôn ngoan giống như đôi cánh, càng khôn ngoan, càng tinh tế, bạn càng bay xa.

Hãy để đàn ông hơn nhau là ở đàn bà. Đừng phụ thuộc mà rập khuôn theo nếp cũ.

Đàn bà hơn nhau ở tám chồng? Không!

Trước đây phụ nữ là hậu phương, là ở phía sau ủng hộ và lo cho đàn ông. Nhưng hiện nay là sánh bước, là đi cùng, là kề cận.

Đàn bà đại là ở nhà đoan trang.

Đàn bà khôn ngoan biết vị trí của mình là bên cạnh chứ không phải sau lưng.

Đàn ông hơn nhau là ở đàn bà!

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Điều Phụ Nữ Cần

Phụ nữ trên đời tất cả đều như nhau.

Họ có thể chịu cực, chịu khổ, chịu đựng sóng gió nhưng điều kiện chính là người đàn ông ấy phải cho mình một tình yêu thật đàng hoàng.

Đàn ông đừng hỏi câu: "Rốt cuộc em muốn gì?"

"Anh chẳng hiểu em cần gì?"

"Bây giờ em muốn anh phải làm sao?"

Đơn giản lắm, nhưng đàn ông đáp ứng được không? Phụ nữ chúng tôi ở bên một người đàn ông, nếu không vì tiền thì là vì tình. Anh chỉ cần cho chúng tôi đủ tình yêu và tin tưởng.

Tôi chỉ mong đàn ông đều hiểu một điều. Đừng bắt chúng tôi lặp đi lặp lại một việc khi mà không nhận được hồi đáp. Đừng bắt chúng tôi phải chờ khi mà bản thân chưa từng trở về đúng giờ.

Đừng mong cầu chúng tôi toàn tâm toàn ý tin tưởng trong khi bản thân lại mỗi ngày bòn rút đi tin yêu.

Anh có biết trên đời tình yêu thế nào là hoàn mỹ nhất không?

Là khi em chờ đợi mà anh đến.

Là khi em khóc anh thấu hiểu được nỗi đau của em.

Là khi mà em tin tưởng và anh làm em an lòng.

Nhưng ngay cả điều nhỏ nhất, giản đơn nhất anh cũng không thể làm được. Anh không có tư cách nhận được tình cảm của em!

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Điều An Toàn Nhất?

Phụ nữ trải qua nhiều va vấp, thứ họ thiếu thôn nhất, thêm muốn nhất không phải tiền, không phải đàn ông mà là cảm giác an toàn.

Cô nằm trên giường, vừa bấm điện thoại vừa nói: "Chị nghĩ phụ nữ cần gì nhất?"

Chị ngồi bên sofa, tay lật tạp chí, lạnh nhạt đáp: "Cảm giác an toàn."

Cô bật dậy khỏi giường, chống cằm hỏi: "Thế cảm giác an toàn như chị nói ở đâu, ở đàn ông à?"

Chị cô liếc mắt: "Tiền."

Cảm giác an toàn ở tiền là tốt nhất.

Cô bĩu môi, không tán đồng: "Em cũng có thể tìm an toàn ở tình yêu mà, ví dụ như lời hứa của anh ấy, em tin tưởng và cảm thấy an toàn."

Chị ném quyển tạp chí qua một bên nhắc điện thoại lướt qua vài mục, ném điện thoại lên giường hất cằm.

"Ừ đây an toàn của mày đây, an toàn còn đang đi thả thính ở facebook cơ!"

Nhìn vẻ mặt thay đổi liên hồi của em gái, cô nói: "Muốn an toàn thì tự mình kiếm ra tiền và dựa vào nó, khi mày kiếm được tiền rồi mày sẽ hiểu an toàn là thế nào. Phụ nữ ngốc mới tin vào lời hứa và lời nói của đàn ông, mày biết cái gì dễ thay đổi nhất không? Chính là lời hứa, mày biết cái gì nhanh quên nhất không? Chính là lời nói."

Lời hứa của đàn ông là thứ thiếu an toàn nhất.

Nên phụ nữ khôn chỉ nghe chứ không tin.

Phụ nữ đại là chưa nghe đã vội tin.

"Xin lỗi đi!"

Cô em gái ngẩng đầu lên khó hiểu hỏi: "Xin lỗi gì?"

Cô đứng dậy ra khỏi phòng, trước khi đi buông lời: "Xin lỗi chính mình. Đến một lúc nào đấy mày tự hiểu, người mày cần xin lỗi nhiều nhất là bản thân, xin lỗi vì ngay cả chính mình còn không tin tưởng mà ngu ngốc đi tin tưởng người khác. Xin lỗi vì đã bỏ mặc bản thân mình mà để tâm đến người khác quá nhiều."

Và xin lỗi chính mình vì ngu ngốc.

Xin lỗi vì có lúc yêu một người mà quên đi mình là ai.

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Sự Im Lặng Của Phụ Nữ

Khi đàn ông khiến phụ nữ buồn, khi bạn làm sai, khi bạn cầu nhàu và tức giận nhưng phụ nữ vẫn giữ thái độ im lặng, đáp lại bạn bằng nụ cười nhẹ nhàng và ánh mắt yên tĩnh như hồ nước.

Đàn ông cho rằng người phụ nữ của mình trở nên dịu dàng, biết nghe lời hơn và đã thêm hiểu chuyện?

Nhưng bạn sai rồi, phụ nữ nếu như đột ngột im lặng giống như sóng biển ào ạt bỗng dưng lặng thinh đều là cảnh báo cho một cơn bão, một cơn đại hồng thủy.

Khi ấy bạn nghĩ rằng, bạn đã có thể thoải mái hơn, cô ấy đã thôi cần nhần và phàn nàn, không còn hỏi mỗi lần bạn đi hay về, bạn cho rằng đó là tự do và hạnh phúc, bạn sai rồi. Đây là lúc bạn dần mất đi cô ấy.

Khi phụ nữ im lặng, đồng nghĩa với việc cô ấy biết sự cố gắng của mình là vô nghĩa. Tình cảm của mình không được hồi đáp. Giống như việc cô ấy cứ cố gắng chạy theo mặt trời. Nóng và rát nhưng mãi không với kịp.

Đàn ông, tuyệt đối đừng để cho người phụ nữ của mình im lặng. Đừng để thấy bộ mặt tĩnh lặng của cô ấy.

Phụ nữ nếu bỗng dưng trở nên nhu thuận, đáp lại mọi chuyện bằng một nụ cười. Ngay cả câu khó nghe nhất từ miệng đàn ông nói ra cô ấy cũng chỉ khẽ cười đáp lại, đồng nghĩa với việc đàn ông đang dần tuột mất người phụ nữ của mình.

"Em nói rất nhiều lần, anh đừng để em mệt mỏi, đừng để đến lúc em không buồn nói nữa. Lúc đấy anh thật sự là ngu ngốc đấy.

Không phải em thay đổi, là vì nói rất nhiều nhưng anh không nghe. Giờ thì em chẳng buồn nói nữa."

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Hồi Tưởng

Có lẽ buổi ký tặng và giao lưu của tôi ngày hôm nay, điều khiến tôi lưu tâm và đáng nhớ nhất là cô gái này.

Khi cô ấy bước lên xin chữ ký của tôi, cô ấy nói bằng giọng rất nhẹ, khẽ và khàn, gần như nghẹn ngào.

Cô ấy hỏi tôi rằng: "Chị à, nếu như yêu mà bị gia đình đối phương ngăn cản, em phải làm sao?"

Tôi hỏi: "Vậy em thấy đối phương có yêu em không?"

Cô gái nói: "Yêu chị ạ, chúng em rất yêu nhau."

Cô ấy lại hỏi: "Bọn em đã chia tay sáu tháng vì gia đình và đến giờ vẫn yêu nhau, em có nên quay lại không chị?"

Tôi nói: "Em có dũng cảm không, có tự tin rằng đối phương thật sự có thể vì em mà gạt bỏ sự cấm cản không? Tình yêu thì không có lý do, gia đình hay khoảng cách tất cả chỉ là nguy hiểm. Nên em còn yêu, hãy cứ cho người và bản thân cơ hội. Tuổi trẻ mà, sợ gì vấp ngã."

Hãy sống như vậy.

Kiếp này không oán không hối.

Không oán hận người và cũng không hối hận.

Khi cô gái rời đi, tôi cố nói: Về hãy nhắn tin cho chị.", nhưng đến giờ vẫn chưa nhận được hoặc là do tôi chưa kiểm tra kỹ. Nhưng mong rằng, tôi đã ở bên cạnh cô ấy, lúc cô ấy thấy bất an và mệt mỏi nhất.

"Em có biết trên đời điều gì sợ hãi nhất không? Chính là họ không yêu mình nhiều như họ nghĩ mà chỉ là mình làm tưởng."

PHỤ NỮ VẠN NGƯỜI MÊ

Huyền Trang Bất Hối

Lời Kết

Khép lại cuốn sách thứ hai trong bộ đôi cảm nang dành cho thanh xuân, cho những người đang dở, cho những mối tình không thành, cho những người đã can đảm đi qua dông bão - Cốt cách phụ nữ và Phụ nữ vạn người mê - và nhìn lại, nhìn anh, nhìn tôi, nhìn lại chúng ta đã từng yêu nhau cuồng nhiệt đến thế.

Tôi chắc chắn những gì tôi đã từng đi qua, những gì tôi đã từng gồng gánh và chống chọi với cuộc đời, tạc họa lại hình ảnh những người đã đi qua cuộc đời mình. Tôi viết bằng màu mực của tim tôi, đỏ rực và nồng đậm mùi máu, mùi nước mắt, mùi mộng ước vụn vỡ theo năm tháng. Vì thế những lời chia sẻ, những dòng tâm sự hay những câu chuyện trong Phụ nữ vạn người mê, tám mươi phần trăm là thật.

Chúng ta là phụ nữ, là đàn bà, đều đã từng bật cười khi đang khóc hoặc bật khóc khi đang cười, là vui quá rồi khóc hay đau quá rồi khóc khi đang cười. Tôi tin tôi thấu hiểu phụ nữ trên đời, vì tôi từng đi qua những cung bậc cảm xúc giống như họ.

Đến những dòng cuối cùng của cuốn sách này, tôi chỉ muốn nói thêm rằng, đừng gọi cho người đó khi họ không muốn nghe, đừng nhắn tin khi họ không muốn trả lời, đừng níu kéo một người muốn rời đi và đừng yêu một người không thuộc về mình.

Phụ nữ, nếu đã can đảm từ bỏ một người, đừng nghĩ đến việc sau đó sẽ như thế nào. Đã can đảm quay lưng thì phải mạnh mẽ đi tiếp, dù con đường phía trước chông gai bao nhiêu, dù trước mặt là nỗi cô đơn đến nhường nào thì cũng đừng quay đầu lại. Bởi giây phút chúng ta quay lưng, mọi chuyện đã khác.

Chúng ta chỉ sống một lần trong đời, đừng sống quá lặng lẽ. Hãy ăn

những món mình thích, đến những nơi mình thích, yêu một người xứng đáng, và sau cùng, ở bên một người bao dung bạn đến cuối đời.

Viên mãn không phải là một hành trình mà là đích đến. Dù nhanh hay chậm, dù gian nan hay bình thản, tất cả đều sẽ đến đích bằng cách này hay cách khác. Vì đã là phụ nữ đều xứng đáng được yêu thương!